

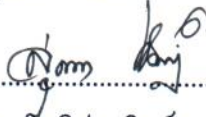
ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รัตนาดี สารเจริญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ รัตนวิดี สารเจริญ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

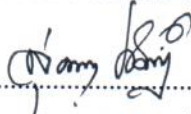
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.สุทธภา ชาติประดิษฐ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริยญา ทองสอน)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี)

.....กรรมการ
(ดร.สุทธภา ชาติประดิษฐ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริยญา ทองสอน)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรากร ทรัพย์วิระปกรณ์)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ 23 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2561

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาของ ดร.สุทธภา
โชติประดิษฐ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน อาจารย์
ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิด ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่
อย่างยิ่งตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอนที่กรุณาให้คำแนะนำ
ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร ครูและนักเรียนโรงเรียนบางละมุง ที่ให้ความร่วมมือ
เป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ ญาติพี่น้อง และทุกท่านที่เกี่ยวข้องที่ได้
สนับสนุนเป็นกำลังใจ ให้การดูแล ช่วยเหลือ ให้การสนับสนุนแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีตลอดมา

รัตนาดี สารเจริญ

56920557: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R/ วิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R/ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair share/ ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น

รัตนวลี สารเจริญ: ผลการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (THE LEARNING MANAGEMENT USING BQ4R LEARNING FOR DEVELOPING JAPANESE READING COMPREHENSION OF MATHAYOMSUKSA 5 STUDENTS) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: สุทธภา โชติประดิษฐ์, กศ.ค., ปรินญา ทองสอน, ศษ.ค. 165 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R และศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบางละมุง แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 1 ห้องเรียน จำนวน 16 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R อยู่ในระดับเจตคติระดับมาก

56920557: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.ed.

(CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: BQ4R LEARNING ACTIVITY/ SQ4R METHOD/ COOPERATIVE
LEARNING: THINK-PAIR SHARE STRATEGY/ JAPANESE READING
COMPREHENSION

RATTANAWADEE SANCHAROEN: THE LEARNING MANAGEMENT USING
BQ4R LEARNING FOR DEVELOPING JAPANESE READING COMPREHENSION OF
MATHAYOMSUKSA 5 STUDENTS. ADVISORY COMMITTEE: SUTTAPA CHOTPRADIT,
Ed.D., PARINYA THONGSORN, Ph.D. 165 P. 2018.

The purposes of this research were to compare Japanese reading for the main idea of Mathayomsuksa 5 student before and after using BQ4R learning activities, and to study students' attitudes toward Japanese by using BQ4R learning activities. The sample was 16 students from the Japanese program of mathayomsuksa 5 in second semester academic year 2017 at Banglamung school, Naklua, Banglamung Chonburi, selected by using cluster random sampling. The research instruments consisted of 10 lesson plans, a pretest and a posttest of Japanese reading comprehension ability and an attitude test towards Japanese. The data were analyzed by using independent *t*-test.

The study found that:

1. The Japanese reading comprehension ability after studying with the BQ4R learning activities was significantly higher than before studying, with the statistical significance level of .01.
2. The students' attitude towards Japanese after learning with the BQ4R was at a high level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฌ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ.....	10
คำอธิบายรายวิชาภาษาญี่ปุ่นอ่าน-เขียน 4 รหัสวิชา ญ132204 ของโรงเรียนบางละมุง	14
ความสามารถในการอ่านจับใจความ	15
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ3R.....	27
เจตคติ	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
3 วิธีดำเนินการวิจัย	58
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	58
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ3R.....	58

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้การวิจัย	61
การดำเนินการทดลอง	69
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
การวิเคราะห์ข้อมูล	70
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	78
สรุปผลการวิจัย.....	78
อภิปรายผลการวิจัย.....	79
ข้อเสนอแนะ.....	84
บรรณานุกรม	85
ภาคผนวก	92
ภาคผนวกภาค ก.....	93
ภาคผนวกภาค ข.....	102
ภาคผนวกภาค ค.....	120
ภาคผนวกภาค ง	127
ภาคผนวกภาค จ	159
ประวัติย่อของผู้วิจัย	165

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R..... 43
2	วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของแบบทดสอบ ก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน 74
3	ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R 74
4	เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R..... 75
5	การจัดลำดับประเด็นการประเมินเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ตามระดับความคิดเห็น 77
6	ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R..... 103
7	การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียน 111
8	การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบหลังเรียน..... 113
9	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบก่อนเรียน 115
10	ผลการวิเคราะห์ค่าความตรงเชิงเนื้อหาแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น 117
11	ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติ ที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น 118
12	การวิเคราะห์คะแนนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ตามแผนการจัด การเรียนรู้แบบ BQ4R 121
13	วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของแบบทดสอบ ก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน 122
14	ผลการวิเคราะห์ผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ BQ4R 124
15	ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ BQ4R 125

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 6
2	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R..... 59
3	ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R.. 61
4	ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น 64
5	ขั้นตอนการสร้างแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น..... 67
6	แบบแผนการทดลอง 69
7	แผนภูมิคะแนนเฉลี่ยของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R..... 73

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารความรู้สึก ความคิด ทำให้เข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับต่างประเทศ แต่ละประเทศล้วนมีภาษาเป็นของตนเอง ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคนในชาติ แต่การรู้ภาษาเพียงภาษาเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต เพราะภาษาต่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ใช้ในการต่อยอดความคิด แสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ภาษาญี่ปุ่นก็เป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร เพื่อใช้ในการแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพ ปัจจุบันมีบริษัทในเครือประเทศญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในประเทศไทย 3,768 แห่ง (ศูนย์รวมโรงงาน และอุตสาหกรรมการผลิต ไทย-ญี่ปุ่น, 2560) ก่อให้เกิดความต้องการผู้ที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นในตลาดแรงงานอย่างต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้นประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่รับวัฒนธรรมญี่ปุ่น ผ่านด้านอาหาร รายการโทรทัศน์ เพลง และการ์ตูน ทำให้มีผู้ที่สนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก จะเห็นได้จากจำนวนผู้เข้าสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย มีผู้เข้าสอบ 16,747 คน นับว่าเป็นประเทศที่มีจำนวนผู้เข้าสอบมากเป็นอันดับ 4 ของโลก (The Japan Foundation, 2010)

ทักษะภาษาจึงมีความสำคัญในการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งเน้นพัฒนาคน ให้มีความรู้ มีทักษะการคิดวิเคราะห์ มีจินตนาการ เรียนรู้สิ่งใหม่ได้ดี มีทักษะแก้ไขปัญหา และมีทักษะภาษาเพื่อนำไปใช้ในการถ่ายทอดและเข้าถึงข้อมูล วิทยาการ นวัตกรรมและการประกอบอาชีพ ทักษะภาษาประกอบด้วย ทักษะการอ่าน (Reading) ทักษะการเขียน (Writing) และทักษะทางคณิตศาสตร์ (Arithmetic) ซึ่งจะทำให้นักเรียนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็วผ่านภาษาต่าง ๆ และไม่เพียงแค่อ่านออกเสียงได้ แต่ต้องอ่านสื่อต่าง ๆ ให้เข้าใจ และเลือกใช้อย่างมีวิจารณญาณ นอกจากทักษะการอ่านแล้ว ทักษะการเขียนก็สำคัญอย่างยิ่ง เพราะนำไปใช้ในการถ่ายทอดองค์ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งผู้เรียนต้องเชื่อมโยงภาษาญี่ปุ่นกับคณิตศาสตร์มาใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยนักเรียนจะต้องมีทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา (Critical thinking & problem solving) ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม (Creativity & innovation) ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรมต่างกระบวนทัศน์ (Cross-cultural understanding) ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ

(Collaboration, teamwork & leadership) ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ (Communications, information & media literacy) ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร (Computing & ICT literacy) และทักษะอาชีพ ทักษะการเรียนรู้ (Career & learning skills) จากทักษะที่กล่าวมานั้นทำให้ครูต้องเป็นผู้สอนศิษย์ให้มีกระบวนการทางการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ มีการคิดพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล เป็นผู้ที่ยอมรับความคิด และวัฒนธรรมที่แตกต่างของผู้อื่น และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ดังนั้น ครูผู้สอน วิชาภาษาญี่ปุ่นจึงจำเป็นต้องพัฒนาตนเองและปรับปรุงการเรียนการสอนให้ก้าวหน้าทัน ความเปลี่ยนแปลงของสังคมและของโลก (วิจารณ์ พานิช, 2555, หน้า 16-21)

ในการจัดการศึกษากระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดสมรรถนะของผู้เรียนในหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยให้ความสำคัญของภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เป็นการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ดังนั้นการจัดทำรายวิชาภาษาต่างประเทศ จึงต้องมีเนื้อหาที่ใกล้ตัว เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน บางละมุง ได้จัดให้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาญี่ปุ่น ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ โดยใช้เนื้อหาวิชาจากหนังสือ อะกิโกะ โตะโตะ โมดาจิ เล่ม 1-6 เน้นทักษะ 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จากประสบการณ์ การสอนอ่านภาษาญี่ปุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ครูผู้สอนต้องมีวิธีพัฒนาทักษะภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีความหมาย รวมทั้ง เข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น ทำให้มีวิถีทัศน์ที่ดีในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 220)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ มีวิธีการที่หลากหลาย เช่น วิธีสอนภาษา แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community language learning), วิธีสอนตามเอกัตภาพ (Individualized instruction), วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response method), วิธีการสอน แบบอภิปราย (Discussion method) ส่วนวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R (Pauk, 1984) ก็เป็นวิธีการสอน รูปแบบหนึ่ง que พัฒนาจากวิธีสอนอ่านแบบ SQ3R ของ Robinson (1970) เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียน ได้พัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความได้ดีขึ้น โดยนักเรียนได้คิดประเด็นคำถามก่อนการอ่าน เพื่อกระตุ้นความสนใจและชี้นำแนวทางในการอ่าน และมีการวิเคราะห์ย่อหน้าทำให้เข้าใจเจตนา ของผู้เขียน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของฉันทิร ทิพนามาศ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนา แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยวิธีการสอนแบบ SQ4R สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และงานวิจัยของจิตติพร จันทรัมย์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ส่วนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค Think-pair share (Lyman, 1981) ซึ่งเป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้พัฒนาจากการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย นักเรียนได้ระดมความคิด แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้ ทักษะและประสบการณ์ที่แต่ละคนมีความแตกต่างกัน นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่เรียนได้ดีขึ้น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของนันทิดา พิมพ์สมบูรณ์ (2555) ได้ศึกษาการสร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์บนเครือข่าย เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think-pair-share สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพัฒนาภิรม ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think-pair-share อยู่ในระดับดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสนใจที่จะนำวิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R (Pauk, 1984) และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair share (Lyman, 1981) มาสังเคราะห์เป็นการจัดกิจกรรมแบบ BQ4R ในการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยกำหนดให้มี 6 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นแรกเป็นขั้นเริ่มอ่าน (Beginning to read) นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ และให้นักเรียนคิดว่าบทอ่านนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร อะไรคือจุดสำคัญของเรื่อง ขั้นที่สองขั้นคิดคำถาม (Question) นักเรียนตั้งคำถามก่อนการอ่านอย่างละเอียด เช่น ใคร กับใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ขั้นที่สามขั้นอ่านซ้ำ (Repeat) นักเรียนอ่านบทอ่านเดิมซ้ำ อย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และหาคำตอบที่ได้ตั้งไว้ ขั้นที่สี่ขั้นบันทึกข้อมูล (Record) นักเรียนจดบันทึกความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ รายละเอียดของบทอ่านและจดบันทึกสิ่งเหล่านั้นโดยใช้ข้อความอย่างย่อ ๆ ขั้นที่ห้าขั้นสรุปใจความ (Recite) นักเรียนจับคู่กับเพื่อนให้นักเรียนแต่ละคู่แลกเปลี่ยน ข้อมูล ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทอ่าน และเขียนสรุปใจความสำคัญ โดยให้นักเรียนใช้ภาษาและรูปแบบของตนเองและขั้นที่หกขั้นทบทวนและแบ่งปัน (Reflect) นักเรียนสลายกลุ่มที่จับกันเป็นคู่ ทบทวนโดยครูเป็นผู้ตั้งคำถามให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนตอบคำถาม และให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับบทอ่าน บทอ่านนั้นๆเป็นสารประเภทใด รวมถึงเจตนาของผู้เขียน และให้นักเรียนนำเสนอสรุปหน้าชั้นเรียน อีกทั้งการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น เพื่อนำมาปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน และมีความมุ่งหวังว่าจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับผลประโยชน์ดังนี้

1. เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
2. เพื่อให้ทราบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น และนำมาปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้คือ

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบางละมุง และโรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนบางละมุง แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 3.2.1 ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น

3.2.2 เจตคติของนักเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบทอ่านภาษาญี่ปุ่นซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท

4.1 บทสนทนา ทั้งหมด 2 เรื่อง

4.1.1 どこですか。(อยู่ที่ไหนคะ)

4.1.2 ジョンさんに日本へ (จอห์นไปญี่ปุ่น)

4.2 บทอ่านสั้น ๆ ทั้งหมด 3 เรื่อง

4.2.1 かぞく (ครอบครัว)

4.2.2 せつめいしていただけますか。(กรุณาอธิบายหน่อยได้ไหม)

4.2.3 スーパー (ซูเปอร์มาเก็ต)

4.3 เรื่องเล่า ทั้งหมด 5 เรื่อง

4.3.1 わたしの学校 (โรงเรียนของฉัน)

4.3.2 休みの日 (วันหยุด)

4.3.3 わたしの友だち (เพื่อนของฉัน)

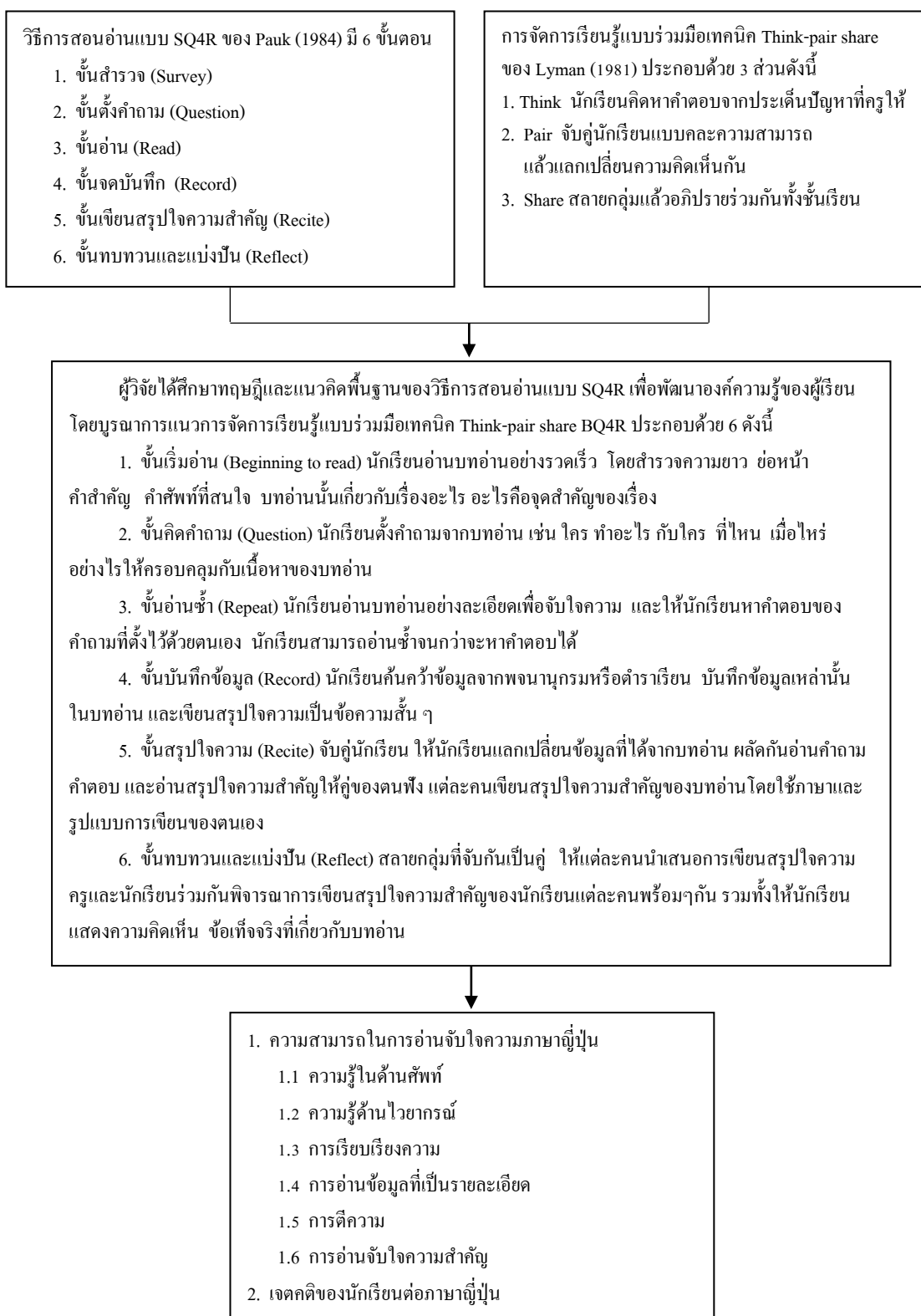
4.3.4 わたしの 生活 (ชีวิตประจำวันของฉัน)

4.3.5 わたしの友だち (เพื่อนของฉัน)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบ BQ4R จำนวน 10 แผน
แผนละ 2 ชั่วโมง รวมจำนวน 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการอ่านเนื้อเรื่อง ให้เข้าใจและจับสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านโดยบอก หัวเรื่องและอธิบายรายละเอียดของเรื่องที่ได้อ่าน

1.1 ความรู้ในด้านศัพท์ หมายถึง นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ที่อยู่ในบทอ่านได้อย่างถูกต้อง

1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์ หมายถึง นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ที่อยู่ในบทอ่านได้อย่างถูกต้อง

1.3 การเรียบเรียงความ หมายถึง นักเรียนตอบคำถามที่นำเอาเนื้อหาของบทอ่านมาเรียบเรียงเป็นประโยคใหม่ได้อย่างถูกต้อง

1.4 การอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง นักเรียนตอบคำถามที่เกี่ยวกับรายละเอียดของบทอ่านที่สนับสนุนหรือขัดแย้งได้อย่างถูกต้อง

1.5 การตีความ หมายถึง นักเรียนตอบคำถามที่ต้องค้นหาความหมายแฝง และสิ่งที่ซ่อนเร้นในบทอ่านได้อย่างถูกต้อง

1.6 การอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง นักเรียนตอบคำถามที่เกี่ยวกับแก่นเรื่อง หัวเรื่องของบทอ่านได้อย่างถูกต้อง

โดยวัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียน และหลังเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัย ฉบับ 40 ข้อ ข้อละ 1 คะแนนรวมทั้งหมด 40 คะแนน

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R หมายถึง วิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R (Pauk, 1984) ซึ่งพัฒนามาจากวิธีการสอนแบบ SQ3R (Robinson, 1970) มาบูรณาการกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Thing-pair share ของ Lyman (1981) มี 6 ขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นเริ่มอ่าน (Beginning to read) หมายถึง นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างรวดเร็ว โดยสำรวจความยาว ย่อหน้า คำสำคัญ คำศัพท์ที่สนใจ บทอ่านนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร อะไรคือจุดสำคัญของเรื่อง

2.2 ขั้นคิดคำถาม (Question) หมายถึง นักเรียนตั้งคำถามจากบทอ่าน เช่น ใคร ทำอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ให้ครอบคลุมกับเนื้อหาของบทอ่าน

2.3 ขั้นอ่านซ้ำ (Repeat) หมายถึง นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และให้นักเรียนหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ด้วยตนเอง นักเรียนสามารถอ่านซ้ำจนกว่าจะหาคำตอบได้

2.4 **ชั้นบันทึกข้อมูล (Record)** หมายถึง นักเรียนค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมหรือตำราเรียน บันทึกข้อมูลเหล่านั้นในบทอ่าน และเขียนสรุปใจความเป็นข้อความสั้น ๆ

2.5 **ชั้นสรุปใจความ (Recite)** หมายถึง จับคู่นักเรียน ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากบทอ่าน ผลัดกันอ่านคำถาม คำตอบ และอ่านสรุปใจความสำคัญให้คู่ของตนฟัง แต่ละคนเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่านโดยใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนของตนเอง

2.6 **ชั้นทบทวนและแบ่งปัน (Reflect)** หมายถึง ปลายกลุ่มที่จับกันเป็นคู่ ให้แต่ละคนนำเสนอการเขียนสรุปใจความ ครูและนักเรียนร่วมกันพิจารณาการเขียนสรุปใจความสำคัญของนักเรียนแต่ละคนพร้อมๆกันรวมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับบทอ่าน

3. **เจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น** หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น ทั้งด้านบวกและด้านลบ อันเนื่องมาจากการได้สัมผัสหรือการเรียนรู้ประสบการณ์ เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งนั้น ๆ โดยวัดได้จากการตอบแบบสอบถามวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบวัดเจตคติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงขอนำเสนอตามลำดับต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 สาระสำคัญ
 - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.3 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.4 ตัวชี้วัดชั้นปี
2. คำอธิบายรายวิชาภาษาญี่ปุ่นอ่าน-เขียน 4 รหัสวิชา ญ132204 ของโรงเรียนบางละมุง
3. ความสามารถในการอ่านจับใจความ
 - 3.1 ความหมายของการอ่านจับใจความ
 - 3.2 จุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความ
 - 3.3 ความสำคัญของการอ่านจับใจความ
 - 3.4 ลำดับขั้นของการอ่านจับใจความ
 - 3.5 การสอนอ่านจับใจความ
 - 3.6 การประเมินผลการอ่าน
4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
 - 4.1 ขั้นตอนการสอนอ่านแบบ SQ4R
 - 4.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 4.3 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 4.4 ความหมายและลักษณะสำคัญของเทคนิค Think-pair share
 - 4.5 วิธีการและขั้นตอนของเทคนิค Think-pair share
 - 4.6 ข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิค Think-pair share
 - 4.7 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

5. เจตคติ
 - 5.1 ความหมายของเจตคติ
 - 5.2 ลักษณะของเจตคติ
 - 5.3 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 5.4 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ
 - 5.5 การวัดเจตคติ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 220)

สาระสำคัญ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ

และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 221) ดังนี้

1.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

1.2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

1.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีดังนี้
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 221)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

คุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 223) มีดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย ที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้เคียง ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกลงและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ ประเด็น/ ข่าว/ เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/ เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล
3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ ประสบการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และ โลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/ อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำและจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/ อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/ สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง /สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ตัวชี้วัดชั้นปี

ตัวชี้วัดชั้นปีที่นำมาเป็นกรอบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาญี่ปุ่น

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ซึ่งมีตัวชี้วัดดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียง กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทอ่านสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

3. อธิบายหรือเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่านรวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน

4. จับใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา บทอ่านสั้น ๆ และเรื่องเล่า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำมาตรฐาน ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 4 มาเป็นกรอบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำอธิบายรายวิชาภาษาญี่ปุ่นอ่าน-เขียน 4 รหัสวิชา ญ 32204 ของโรงเรียนบางละมุง

ศึกษาและฝึกทักษะการอ่าน และการเขียน อันได้แก่ ประโยคที่บอกการกระทำ ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการบอกและขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไร รวมไปถึงการตอบรับและปฏิเสธคำขอของผู้อื่น การเดินทาง การถามทาง และจุดประสงค์ของการเดินทาง การบอกลักษณะของบุคคลทั้งภายนอกและภายในหรือลักษณะของสิ่งของ การมีหรือไม่มีของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และสถานที่ที่มีอยู่ของสิ่งของหรือบุคคล การบอกประสบการณ์ที่เคยทำ และไม่เคยทำในอดีต การบอกความรู้สึก การบอกสถานที่และระยะเวลาที่อาศัยอยู่สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง การบอกจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเวลาและสถานที่ การบอกจำนวนบุคคลในครอบครัว ความชอบ การกระทำหลายอย่างในคราวเดียว งานอดิเรก และการบอกเหตุผลของการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

โดยใช้ทักษะการอ่าน และการเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน บอกความเหมือนและความแตกต่างของขนบธรรมเนียมประเพณี เทศกาล และวัฒนธรรมไทยกับญี่ปุ่น

มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์และค่านิยมที่เหมาะสมและดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขตลอดจนเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกกิจวัตรประจำวันได้
2. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการบอกและขอร้องให้ผู้อื่นทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และการตอบรับหรือปฏิเสธคำขอของผู้อื่นได้
3. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการเดินทาง การถามทาง และจุดประสงค์ของการเดินทางได้

3. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการบอกลักษณะของบุคคลหรือลักษณะของสิ่งของได้
 4. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการมีหรือไม่มีของสิ่งใดสิ่งหนึ่งและสถานที่ที่มีอยู่ของสิ่งของหรือบุคคลได้
 5. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับประสบการณ์ที่เคยทำ และไม่เคยทำในอดีตได้
 6. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกความรู้สึกของตนเอง และผู้อื่นได้
 7. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกสถานที่ และระยะเวลาที่อาศัยอยู่สถานที่ใดสถานที่หนึ่งได้
 8. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเวลาและสถานที่ได้
 9. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกจำนวนบุคคลในครอบครัวได้
 10. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับบอกความชอบของตนเองและผู้อื่นได้
 11. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่มีการกระทำหลายอย่างอยู่ในประโยคเดียวกันได้
 12. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกงานอดิเรกของตนเองและผู้อื่นได้
 13. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการบอกเหตุผลของการกระทำได้
 14. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่มีความขัดแย้งกันได้
 15. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกความสามารถของตนเองและผู้อื่นได้
- รวมทั้งหมด 15 ผลการเรียนรู้

จากคำอธิบายรายวิชาภาษาญี่ปุ่นอ่าน-เขียน ผู้วิจัยได้ใช้คำอธิบายรายวิชานี้เป็นกรอบในการคัดเลือกและพิจารณาบทอ่านให้ตรงกับผลการเรียนรู้ของรายวิชา

ความสามารถในการอ่านจับใจความ

ความหมายของการอ่านจับใจความ

การอ่าน

จากการศึกษาค้นคว้า มีผู้ให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

สายชล ปิ่นชัยมูล (2555, หน้า 18) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษาโดยผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ ตามความรู้และประสบการณ์เดิมของ

ผู้อ่าน และตีความเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ความหมายเรื่องที่อ่านตามความต้องการของผู้เขียน ที่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556, หน้า 7) กล่าวว่า การอ่านเป็นพฤติกรรม การสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน เป็นกระบวนการของการรับรู้และเข้าใจสาระที่เขียน ขึ้น เป็นการรวบรวมความคิด ตีความ ทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เพื่อพัฒนาตนเองทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

วรรษชา สารานุกรมย์ (2557, หน้า 32) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการรับรู้ทางภาษาจากการสื่อความหมายจากข้อความ ตัวอักษร สัญลักษณ์ โดยผู้อ่านจะตีความจากเรื่องที่อ่านต้องมีประสบการณ์ ความรู้ความเข้าใจ หรืออาจใช้ความรู้เดิมมาช่วยในการตัดสินใจ แปลความข้อความจนสามารถบอกรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน

นฤมล กิจไพศาลรัตน์ (2557, หน้า 196) กล่าวว่า การอ่านในใจหรือการอ่านออกเสียง เป็นการอ่านผ่านถ้อยคำ ตัวอักษรที่มีความหมาย ผ่านการขบคิด ตีความ จนเกิดความเข้าใจ ในความคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารหรือแสดงออก

จากความหมายดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า การอ่าน คือ การใช้กระบวนการทางความคิด เพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องหรือข้อความที่อ่าน โดยผู้อ่านต้องใช้ ความสามารถในการแปลความหมาย และจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม และทักษะความรู้ด้านภาษา

การอ่านจับใจความ

ศิริวรรณ มงคลคุณ (2558, หน้า 16) การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านเพื่อความเข้าใจ ในเนื้อหาของเรื่อง ซึ่งผู้อ่านสามารถตอบคำถามได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อใด ตลอดจนการอ่านเพื่อจับแนวคิดของเรื่อง สามารถแปลความ ตีความ ขยายความ เรียงลำดับเหตุการณ์ และบอกจุดหมายของเรื่องที่อ่านได้

นงเยาว์ ทองกำเนิด (2558, หน้า 47) การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านออกเสียงและอ่านในใจเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร เกี่ยวกับใคร เกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไหร่ และเกิดขึ้นอย่างไรซึ่งอาจรวมถึงแนวคิด ข้อมูล ทักษะคิด ตลอดจนจุดมุ่งหมายในการเขียน

จากการศึกษาความหมายของการอ่านจับใจความสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความ หมายถึง การอ่านที่มุ่งเน้นการค้นหาสาระสำคัญของเรื่องว่า หนังสือหรือบทความเรื่องนั้น ๆ กล่าวถึงเรื่องอะไร เกิดขึ้นที่ไหน เวลาไหน เกิดขึ้นกับใคร โดยผู้อ่านสามารถสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการอ่าน เป็นคำพูดหรือการเขียนเป็นภาษาของตนเอง

ความสำคัญของการอ่านจับใจความ

ความสำคัญของการอ่าน

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556, หน้า 7) การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน เพราะเราต้องแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร การเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมการอ่านส่งเสริมให้ผู้อ่านมีพัฒนาการในความรู้และความคิด มองโลก ที่กว้างไกล เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมผ่านสื่อการสอน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้สามารถ ตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง มีความเฉลียวฉลาด สามารถประกอบอาชีพและเป็นพลเมืองที่ดีของ ประเทศชาติได้

อรนงค์ อ่องไล่ (2557, หน้า 22-23) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่าน เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการศึกษาหาความรู้ และการพัฒนาคุณภาพชีวิต นอกจากการอ่าน จะทำให้เกิดความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ ได้แนวคิดในการดำเนินชีวิตการอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับ และเป็น เครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้เรื่องต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ ให้ประสบความสำเร็จ ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี คนที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมมีความรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข เกิดประโยชน์ต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตใน เพราะการอ่านเป็นปัจจัยสำคัญ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และสร้างความเข้าใจในสื่อต่าง ๆ ข่าวสารไร้พรหมแดนที่มีมากมายในยุคปัจจุบัน ก่อให้เกิดการพัฒนาความคิด เกิดความรู้ ที่กว้างขวาง ตลอดจนใช้ในการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของการอ่านจับใจความ

จากการศึกษาความสำคัญของการอ่านจับใจความ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ ความหมายไว้ดังนี้

บุญมา อินทวงศ์ (2552, หน้า 14) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านจับใจความว่า การอ่านจับใจความเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนเพราะการเรียนต้องอาศัยการอ่าน เป็นหลัก ยิ่งถ้าผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านจับใจความได้ ก็จะสามารเข้าใจความหมาย เรื่องราวต่าง ๆ ที่อ่านได้อย่างถูกต้อง และรวดเร็ว

จิตภา มิศิริ (2553, หน้า 20) การอ่านจับใจความเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการอ่านหนังสือทุกประเภท ทั้งนี้เพราะทักษะการอ่านจับใจความจะช่วยให้บุคคลอ่าน หนังสือได้รวดเร็ว สามารถเข้าใจเรื่องราวและความหมายของเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้เขียนประสงค์ให้ผู้อื่น

ทราบได้อย่างถูกต้อง ซึ่งถ้าผู้อ่านขาดทักษะด้านการอ่านจับใจความ แล้วย่อมประสบความล้มเหลวในการอ่านอย่างแน่นอน

พรณี กางถิ่น (2556, หน้า 12-13) การอ่านจับใจความเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าความรู้และพัฒนาชีวิตซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดความรู้แล้ว ยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ได้แนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจับใจความจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับ และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เรื่องต่าง ๆ

การอ่านจับใจความมีความสำคัญยิ่งไม่ว่าจะเป็นการอ่านเบื้องต้น ได้แก่ การอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อคิดเห็นโดยรวมของเรื่องที่อ่าน การอ่านเพื่อหาข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ และการอ่านขั้นสูง ได้แก่ การอ่านเพื่อตีความและการอ่านเพื่อการวิพากษ์วิจารณ์ การอ่านทั้ง 2 ระดับนี้ เบื้องต้นผู้อ่านต้องจับใจความประกอบด้วย การรับรู้ที่ลึกซึ้ง ต้องอาศัยประสบการณ์และการฝึกฝนอย่างเพียงพอ จึงจำเป็นต้องวางพื้นฐานการอ่านให้นักเรียนอย่างถูกต้อง จากความสำคัญดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านจับใจความเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษา ทั้งนี้เพราะการอ่านเป็นเครื่องแสวงหาความรู้ การอ่านหนังสือทุกประเภทก่อให้เกิดความรู้ส่งผลต่อการพัฒนาชีวิต หากอ่านแล้วไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง สรุปความรู้ ข้อเท็จจริงหรือประเด็นต่าง ๆ จะก่อให้เกิดความล้มเหลวในการอ่าน อันจะทำให้เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการศึกษาในทุกระดับชั้น

จุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความ

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556, หน้า 9-10) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน ไว้ว่า การอ่านมีจุดประสงค์ที่กำหนดขึ้นตามความต้องการของผู้อ่าน ซึ่งอาจต้องการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพื่อประโยชน์เชิงวิชาการ หรืออ่านเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านของแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป อาจจำแนกได้กว้าง ๆ ดังนี้

1. อ่านเพื่อหาความรู้หรือเพิ่มพูนความรู้ เป็นความรู้จากหนังสือประเภทตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่าง ๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การอ่านหนังสือที่มีสาระเดียวกัน ควรอ่านจากผู้เขียนหลาย ๆ คน เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของเนื้อหา ผู้อ่านจะมีความรอบรู้ ได้แนวคิดที่หลากหลาย การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าความรู้ เป็นการอ่านเพื่อสั่งสมความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน

2. อ่านเพื่อทราบข่าวสาร ความคิด เป็นการอ่านเพื่อให้ทราบข่าวสารความคิด เข้าใจแนวคิด ซึ่งได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทบทวิจารณ์ข่าว รายงานการประชุม ผู้อ่านไม่ควรเลือกอ่านหนังสือที่สอดคล้องกับความคิดและความชอบของตน ควรเลือกอ่านอย่างหลากหลาย จะทำให้มีมุมมองที่กว้างขึ้น จะช่วยให้เรามีเหตุผลอื่น ๆ มาประกอบการวิจารณ์ วิเคราะห์ ได้ลุ่มลึกมากขึ้น

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อความบันเทิง ความชื่นชม การอ่านเป็นอาหารใจ ให้เกิดความบันเทิงใจ อ่านแล้วเกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ที่ได้จากการอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน หรืออ่านบทละคร อ่านบทกวีนิพนธ์ บทเพลง บทกวี เป็นต้น นอกจากจะเพลิดเพลินไปกับภาษาและเรื่องราวที่สนุกแล้ว ยังได้ความรู้ และคติข้อคิดควบคู่ไปด้วย

4. อ่านเพื่อพัฒนาวิจารณ์ญาณและค่านิยม การอ่านเพื่อพัฒนาวิจารณ์ญาณและค่านิยม จะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น และมีการเพิ่มพูนมวลประสบการณ์ทางโลกและชีวิตที่เจนจัดมากขึ้น นักเรียนจึงจะเข้าใจคตินิยมที่แทรกอยู่ในวรรณกรรมที่อ่าน ด้วยกระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างสมเหตุสมผล สามารถเลือกและประยุกต์สิ่งที่มีคุณค่ามาพัฒนาตนเองให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่า สามารถรับใช้สังคมประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ตามกำลังสติปัญญาที่เพิ่มพูนขึ้น อันสืบเนื่องมาจากนักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ สภาพแวดล้อมของชีวิตในด้านที่เป็นสังคม ความจริงสมบูรณ์ขึ้น (กุสุมา รัชมณี และคณะ, 2536, หน้า 79)

5. การอ่านเพื่อกิจธุระหรือประโยชน์อื่น ๆ การอ่านเพื่อกิจธุระอื่น ๆ นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายที่กล่าวมาแล้ว เป็นการอ่านเพื่อประโยชน์เฉพาะกิจ เช่น อ่านแบบฟอร์มชนิดต่าง ๆ อ่านหนังสือสัญญาเงินกู้ จำนอง และซื้อขาย อ่านใบสมัครและระเบียบการ อ่านคำสั่งและสัญญาฉบับบ่งบอกที่มีความหมายต่าง ๆ เป็นต้น เราถือว่าสารแบบนี้จะมีแบบแผนและรายละเอียดเฉพาะกลุ่ม เฉพาะองค์กร หรือเฉพาะสังคม ซึ่งการติดต่อสื่อสารในโลกปัจจุบัน เราไม่อาจหลีกเลี่ยงการอ่านสิ่งเหล่านี้ได้เลย หากอ่านผิดพลาดหรือไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ที่แท้จริง อาจก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเสียผลประโยชน์ของเราได้

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2554, หน้า 30) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ ได้แก่การอ่านหนังสือจากหนังสือประเภทตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่าง ๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ควรอ่านอย่างหลากหลายเพราะความรู้ในวิชาหนึ่งอาจนำไปช่วยเสริมในอีกวิชาหนึ่งได้

2. การอ่านเพื่อแสวงหาความบันเทิงพักผ่อนหย่อนใจ ได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทสารคดีท่องเที่ยว นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน บทประพันธ์ บทเพลง แม้ว่าเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิงแต่ผู้อ่านจะได้ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องด้วย

3. การอ่านเพื่อแสวงหาข่าวสารความคิด ได้แก่การอ่านหนังสือประเภทบทความ บทวิจารณ์ รายงานต่าง ๆ ถ้าจะให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต้องเลือกอ่านให้หลากหลายจากเอกสาร วารสาร สื่ออื่น ๆ ไม่เจาะจงอ่านเฉพาะสื่อที่นำเสนอตรงกับความคิดของตน เพราะจะทำให้มุมมองที่กว้างขึ้นอันช่วยให้เรามีเหตุผลอื่น ๆ มาประกอบการวิจารณ์ วิเคราะห์ได้หลายมุมมอง

4. การอ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางในแต่ละครั้ง ได้แก่ การอ่านที่ไม่ได้เฉพาะเจาะจง แต่เป็นแต่เป็นการอ่านเป็นบางครั้งบางคราวในเรื่องที่ตนสนใจหรืออยากรู้ เช่น การอ่านประกาศต่าง ๆ การอ่านโฆษณา แผ่นพับประชาสัมพันธ์ สลากยา การอ่านข่าวสังคม ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา การอ่านประเภทนี้ใช้เวลาไม่นานและไม่ได้กระทำทุกวัน ส่วนใหญ่เป็นการอ่านเพื่อให้ความรู้ และนำไปใช้หรือนำไปเป็นหัวข้อสนทนา เชื่อมโยงการอ่านสู่การวิเคราะห์ และคิดวิเคราะห์

5. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

6. การอ่านเพื่อการพัฒนา และปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพ เช่น หนังสือการฝึกพูด

การประกอบอาหาร การประดิษฐ์ต่าง ๆ

การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อการถ่ายทอดเป็นสื่อความคิด เจตนา หรือการทำความเข้าใจ ให้ความรู้ ความบันเทิง เกิดการพักผ่อน พัฒนาปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพและการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายในการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านหนังสือหรือสื่อต่าง ๆ แต่ละครั้ง มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับตัวผู้อ่านว่าต้องการความรู้ สารระ ความบันเทิง ความจริงหรือเรื่องอื่น ๆ ที่อยู่ในสื่อที่ได้อ่าน อาจจำแนกจุดมุ่งหมายได้ดังนี้ 1) อ่านเพื่อการศึกษา ค้นคว้า เป็นการอ่านเพื่อให้เกิดความรู้ เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือประเภทตำรา และข้อความต่างๆเพื่อให้ทราบเรื่องราวที่เป็นความรู้และเหตุการณ์ 2) การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านนิยาย วรรณกรรม การ์ตูน บทประพันธ์ ท่องเที่ยว 3) การอ่านเพื่อแสวงหาความคิด เพื่อนำไปพัฒนาชีวิต เช่น การอ่านหนังสือประเภทปรัชญา บทความ

จุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความ

Miller (n.d. cited in Otto, 1979, p. 25 อ้างถึงใน ญัฐชา อักษรเดช, 2554, หน้า 13)

ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความออกเป็น 6 ประการ ดังนี้

1. อ่านจับใจความคร่าว ๆ (Scanning or skimming reading) เป็นการอ่านเพื่อหารายละเอียดอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับใจความสำคัญโดยรวม

2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea reading) เป็นการอ่าน โดยการอ่าน โดยละเอียด ทุกตัวอักษร เพื่อจับเรื่องราวได้ตลอดทั้งเรื่องอย่างละเอียด

3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไป (Exploratory reading) เป็นการอ่านเพื่อดูรายละเอียด ความเชื่อมโยงระหว่างย่อหน้าแต่ละย่อหน้า

4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Study reading) ซึ่งการอ่านนี้ก็สำรวจว่าผู้แต่งต้องการบอกอะไรแก่ผู้อ่าน เรื่องที่อ่านมีความสำคัญอย่างไร

5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน (Critical reading) ซึ่งการอ่านที่ใช้วิจารณ์ว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องที่เชื่อถือได้หรือไม่ ซึ่งต้องใช้ความคิดพิจารณาและไตร่ตรองให้รอบคอบ

6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน (Analytical reading) เป็นการอ่านเพื่อศึกษาแนวคิดและข้อที่แทรกกับเรื่องและผู้แต่งต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า 127) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความไว้ว่า

1. อ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม
2. อ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง
3. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้
4. อ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง ส่วนใดเป็นข้อจริง
5. อ่านเพื่อบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
6. อ่านเพื่อบอกประโยชน์ของสิ่งที่อ่าน
7. อ่านเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำ
8. อ่านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
9. อ่านเพื่อถ่ายทอดจินตนาการจากการอ่าน
10. อ่านเพื่อสรุปเรื่องราวที่อ่านและย่อเรื่องได้

วิษชุดา ถาวรกัลป์ชัย (2555, หน้า 35) การอ่านจับใจความมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนรู้จุดมุ่งหมายในการอ่านว่าอ่านเพื่ออะไร อ่านทำไมหรือจะอ่านอะไร คือต้องวางแผนเกี่ยวกับการอ่าน การรู้จุดมุ่งหมายของการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเริ่มต้นที่จะอ่าน ผู้เรียนจึงควรมีการวางแผนหรือตั้งคำถามทุกครั้งก่อนการอ่าน จึงจะให้ใจความสำคัญของเรื่อง นำใจความสำคัญไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นและนำไปใช้ประโยชน์ในการอ่านอื่น ๆ

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความมีจุดมุ่งหมายเพื่อ

1. อ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้จากตำรา และงานวิชาการต่าง ๆ
2. อ่านเพื่อให้รู้ว่าเกิดอะไร ที่ไหนอย่างไรและเมื่อไหร่ เช่น การอ่านข่าว จดหมาย เป็นต้น
3. อ่านเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เช่น การอ่านวรรณกรรม นิยาย การ์ตูน
4. การอ่านเพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ปฏิบัติตามคำแนะนำได้

การสอนอ่านจับใจความ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2550, หน้า 85-87) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนเป็นการทำงานประสานกันระหว่างการมองเห็น การได้ยินและการแปลความของสมอง ดังนั้น การอ่านที่จะได้ผลจำเป็นต้องมีลำดับขั้นของการคิด ตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งถึงขั้นสูงสุด นักจิตวิทยาการอ่านได้นำหลักการของ Bloom มาประยุกต์ใช้ในการอ่าน ซึ่งมีทั้งหมด 6 ขั้นตอน

1. ขั้นที่ 1 จำ เป็นขั้นเริ่มแรกของการอ่านที่สมองจะต้องจำเรื่องราวให้ได้จำความหมายของคำ ให้คำจำกัดความของคำยากจำชื่อตัวละครและเหตุการณ์สำคัญ การที่ครูจะรู้ว่านักเรียนมีความจำเรื่องที่อ่านมากหรือน้อย ก็ใช้วิธีการตั้งคำถามเรื่องที่อ่าน หรืออาจให้สะกดคำบอกความหมายและบอกคำจำกัดความ

2. ขั้นที่ 2 เข้าใจ เป็นขั้นที่นักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเองได้เข้าใจความคิดถ้อยคำประโยคและข้อความที่ให้คิดสอใจสรุปเรื่องเป็นแนวคิดโดยใช้คำพูดของตนเอง ดังนั้น การที่ครูจะประเมินว่านักเรียนมีความเข้าใจมากหรือน้อยควรตั้งเป็นคำถามให้เล่าเรื่องสรุปเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

3. ขั้นที่ 3 นำไปใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนควรการฝึกนำถ้อยคำประโยคและเหตุการณ์ที่ได้จากการอ่านไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นใหม่ หรือไปใช้แก้ปัญหาในวิชาอื่น ดังนั้นคำถามที่ใช้ จึงมักจะกำหนดเป็นสถานการณ์ให้นักเรียนพิจารณาในการนำความรู้มาใช้ประโยชน์

4. ขั้นที่ 4 วิเคราะห์ เป็นขั้นที่นักเรียนแยกองค์ประกอบย่อยของแนวคิดที่ได้จากการอ่าน การรู้จักแยกแยะความหมายของคำที่มีความหมายหลายอย่าง สามารถบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์กัน หรือไม่เกี่ยวข้องกันเลย

5. ขั้นที่ 5 สังเคราะห์ เป็นขั้นที่นักเรียนรู้จักสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหาลักษณะโครงเรื่องที่คล้ายคลึงกันกับเรื่องที่เคยอ่าน สุภาษิตหรือคำพังเพยที่มีความหมายเปรียบเทียบแล้วใกล้เคียงกันอีกทั้งยังสามารถสรุปแนวคิดที่เหมือนกันและแตกต่างกันได้ด้วย

6. ขั้นที่ 6 ประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดที่ให้นักเรียนรู้จักตัดสินเรื่องที่อ่านว่าอะไรคือส่วนที่เห็นจริง และอะไรคือส่วนที่เป็นจริงและอะไรคือส่วนที่เป็นเท็จ พิจารณาและค้นหาคุณค่าที่ปรากฏในเรื่อง

Gebhard (1985, pp. 16-20 อ้างถึงใน ดวงพร นิลสคติ, 2551, หน้า 21) ได้เสนอ แนวทางการสอนอ่านสำหรับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองดังนี้

1. การฝึกฝนการอ่านสามารถช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะอ่านได้ เพราะยิ่งนักเรียน ใช้เวลาในการอ่านเท่าไรก็ยิ่งเป็นผู้อ่านที่ดีมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ครูต้องพูดให้น้อยลง และให้นักเรียนได้อ่านมากขึ้นในชั่วโมงเรียนที่สอน นอกจากนี้ครูอาจใช้วิธีทำเอกสารประกอบการอ่าน เพื่ออธิบายคำศัพท์หรือ โครงสร้างยาก ๆ โดยครูไม่ต้องเสียเวลาอธิบาย แต่ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเองจากเอกสาร

2. บทอ่านที่มีความหมายต่อผู้เรียนจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ บทอ่านที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนย่อมมีผลให้การเรียนประสบผลสำเร็จ

3. ความซ้ำซ้อนของภาษาช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านได้ ความซ้ำซ้อนจากการใช้ประโยคหรือคำที่มีความหมายคล้ายกัน ในข้อความที่อ่าน บางครั้งอาจเป็นคำตรงกันข้าม หรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ครูควรชี้ให้เห็นว่านักเรียนอาจเดาความหมายของคำหรือประโยคจากตัวแฉะต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อความ

4. การเสริมข้อมูลเพิ่มเติมช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านได้ เนื่องจากความรู้และประสบการณ์ของแต่ละคนต่างกัน ครูจึงควรให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อให้นักเรียนอ่านเรื่องนั้นด้วยความเข้าใจยิ่งขึ้น

5. การอ่านเป็นกลุ่มคำช่วยให้การจับใจความดีขึ้น การอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ควรเป็นการอ่านแบบคำต่อคำ หรือรู้ความหมายทุกคำ แต่ควรอ่านเป็นกลุ่มคำเพื่อจับใจความได้ดีขึ้น ครูควรช่วยเหลือในตอนแรก โดยการแบ่งคำเป็นกลุ่ม ๆ ให้อ่านฝึกนักเรียนแบ่งคำเป็นกลุ่มคำเองจากกลุ่มคำสั้น ๆ แล้วขยายให้ยาวขึ้นหรืออาจใช้เนื้อเพลงหรือบทละครสั้น ๆ ช่วยในการฝึกอ่าน

6. สื่อการสอนช่วยเพิ่มความเข้าใจในการอ่านให้แก่ นักเรียน การใช้ภาพของจริงล้วนทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านดีขึ้น และสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี

7. บรรยากาศในการเรียนรู้ควรเป็นไปอย่างสบายไม่เคร่งเครียด การให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่ม และทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านกันเอง โดยมีครูคอยช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการจะทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่เคร่งเครียด และเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

Schmitt and Bauman (1986, p. 28) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนอ่านมีดังนี้

1. ขั้นตอนการอ่าน (Pre-reading) เป็นขั้นตอนที่ครูดำเนินการสอน โดยเริ่มจากการบอกจุดประสงค์ของการอ่าน พยายามนำไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของนักเรียนเพื่อเร้าความสนใจให้นักเรียนอยากอ่านแล้วทบทวนคำศัพท์และรูปประโยคที่เรียนไปแล้ว และมีปรากฏในข้อความที่อ่านหรือสอนคำศัพท์และรูปประโยคใหม่ที่ผู้เรียนไม่รู้จักแต่พบในบทอ่าน

2. **ขั้นการอ่าน (While-reading)** เป็นขั้นที่นักเรียนแต่ละคนอ่านใจและพยายามทำความเข้าใจในบทอ่านในระยะแรก ๆ ครูอาจนำและฝึกให้นักเรียนอ่านเป็นกลุ่มคำโดยกวาดสายตาเป็นช่วง ๆ แทนที่จะอ่านทีละคำ และครูอาจช่วยเหลือโดยการแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ให้อ่าน หลังจากนั้นนักเรียนจึงทำเป็นกลุ่มตัวเอง โดยเริ่มจากกลุ่มคำที่มีความไม่มากแล้วจึงขยายให้มากขึ้น

3. **ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading)** เป็นขั้นที่ให้นักเรียนทำกิจกรรมเมื่ออ่านจบแล้ว เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน โดยให้ทำแบบฝึกหัดในแบบต่าง ๆ เช่น ให้เติมคำลงในช่องว่าง ให้เขียนถูก-ผิด สรุปใจความสำคัญ เขียนแผนภูมิ เขียนชื่อเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน หรือเล่าเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

นอกจากนี้ Goodman (1988, p. 21) ให้เสนอแนะขั้นตอนในการสอนอ่านดังนี้

1. **ขั้นการอ่านแบบสุ่มตัวอย่าง (Sampling)** เป็นการอ่านที่ผู้อ่านใช้ตัวชี้แนะจากข้อความที่เขาอ่าน และเลือกใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของตนเพื่อค้นหาความหมายจากข้อความที่อ่าน

2. **ขั้นการคาดคะเน (Prediction)** เป็นการคาดคะเน หรือเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่อ่านนั้นเป็นอย่างไรจะดำเนินไปลักษณะใด

3. **ขั้นการทดสอบ (Confirmation)** เป็นการหาข้อมูลยืนยันว่าสิ่งที่คาดคะเนไว้ถูกต้องหรือไม่

4. **การย้ายความคิดเพื่อความมั่นใจ (Correction)** เป็นการแก้ไข หรือปรับจัดระดับความคิดอีกครั้งหนึ่งเมื่อผู้อ่าน พบว่า สิ่งที่ตนคาดคะเนไว้นั้น ไม่ถูกต้อง

สรุปได้ว่าขั้นตอนการสอนอ่าน มี 3 ขั้น คือ ขั้นก่อนการอ่าน โดยเริ่มจากการบอกจุดประสงค์ของการอ่าน เชื่อมโยงกับประสบการณ์เพื่อเร้าความสนใจ รวมถึงทบทวนคำศัพท์และรูปประโยคที่เรียนไปแล้ว ขั้นการอ่าน เป็นอ่านใจความและพยายามทำความเข้าใจบทอ่าน อาจเริ่มจากกลุ่มคำที่มีคำที่มีความไม่มากแล้วจึงขยายให้มากขึ้น และขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นที่ตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน โดยให้ทำแบบฝึกหัดในแบบต่าง ๆ

การประเมินผลการสอนอ่านจับใจความ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีผู้ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินผลทักษะการอ่านไว้ดังนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 84-85) ได้กล่าวไว้ว่า เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านนั้นสามารถพิจารณาได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถในการรับสาร คือ

1. ความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

1.1 ความรู้ในด้านศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ

1.2 ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับ คำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ หรือขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจ บทอ่าน และสามารถตอบคำถามที่เรียบเรียงถ้อยคำใหม่โดยให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถ ตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความ

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการ โยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือ เป็นรายละเอียดที่ขัดแย้งกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกันข้ามตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง รายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุ แก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์ประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและ สุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่าน และความรู้เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมิน และสรุปบทอ่านได้ ว่าเป็นสารประเภทใดโดยใช้ภาษาลีลาแบบเป็นทางการหรือไม่ ต้องเข้าใจเจตนา ทักษะคิดของผู้เขียนที่แฝงอยู่สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้

Alderson (2000, p. 202 อ้างถึงใน มิ่งมิตร สุเมธานุสรณ์, 2556, หน้า 46) ได้เสนอ แบบวัดความสามารถในการอ่านไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบเติมคำในช่องว่างและแบบโคลซ (Gap-filling and close test)
2. แบบทดสอบแบบหลายตัวเลือก (Multiple-choice)
3. แบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Alternative objective)
 - 3.1 การจับคู่ (Matching)
 - 3.2 การเรียงลำดับ (Ordering)
 - 3.3 คำถามแบบ 2 ตัวเลือก (Dichotomous items)
4. แบบทดสอบแบบแก้ไข (Editing test)
5. แบบทดสอบแบบเขียนตอบ (Short-answer test)

สุภัทธา อักษรานุกรสาระห์ (2536, หน้า 91-93) ได้กล่าวถึงการวัดผลประเมินผลทักษะการอ่านดังนี้

1. ให้หาความหมายของคำศัพท์
2. ให้บอกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประโยค
3. ให้หาความหมายจากประโยคที่กำหนดให้
4. ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านโดยใช้คำถามแบบมีคำตอบให้เลือก
5. ให้เรียงลำดับเรื่องที่อ่านโดยให้ถูกต้อง
6. ให้เติมคำลงในช่องว่างโดยวิธีโคลซ (Cloze)
7. ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอย่างง่าย
8. ให้ตั้งชื่อเรื่อง

การตรวจให้คะแนนทักษะการอ่าน ข้อทดสอบทักษะการอ่านมีลักษณะเหมือนข้อทดสอบการฟัง ลักษณะของการตรวจให้คะแนนมีดังนี้

1. ข้อสอบแบบปรนัย ให้คะแนน 0 เมื่อตอบผิด และ 1 เมื่อตอบถูก
2. ข้อทดสอบที่แสดงออกทางกิริยาท่าทาง การให้คะแนนพิจารณา ดังนี้
 - 2.1 อ่านครั้งเดียวแล้วทำตามคำสั่งได้ถูกต้อง ได้ 4 คะแนน
 - 2.2 ทำตามคำสั่งได้ถูกต้องหลังการอ่าน 2 ครั้ง ได้ 3 คะแนน
 - 2.3 อ่านแล้วทำตามคำสั่งไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขได้เองไม่ต้องอ่านใหม่ 2 ครั้ง ได้ 2 คะแนน
 - 2.4 อ่านแล้วทำตามคำสั่งไม่ถูกต้องแต่แก้ไขได้เอง โดยต้องอ่านใหม่ ครั้งที่ 2 ได้ 1 คะแนน
 - 2.5 อ่านแล้วทำตามคำสั่งไม่ถูกต้อง 2 ครั้ง ได้ 0 คะแนน
3. การตรวจให้คะแนนข้อสอบโดยวิธีโคลซ (Cloze) มี 2 วิธี คือ
 - 3.1 ให้คะแนนคำตอบที่ตรงคำที่ถูกตัดออกไป
 - 3.2 ให้คะแนนคำที่ใกล้เคียงคำที่เป็นคำยากกว่าความหมายไปด้วยกันได้

สรุปได้ว่า การประเมินการอ่านจับใจความ สามารถประเมินความสามารถได้อย่างหลากหลายเช่น การจัดลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง ท้อแท้จริงจังและรายละเอียด จำแนกใจความสำคัญและส่วนขยายใจความสำคัญ และความสามารถในการสรุปใจความสำคัญ โดยมีรูปแบบการทำแบบทดสอบที่ผู้สอนพิจารณาถึงระดับความรู้ที่ผู้สอนต้องการจะวัด ความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน และสอดคล้องบทอ่าน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

วิธีสอนอ่านแบบ SQ3R

SQ3R เป็นขั้นตอนหรือเทคนิคที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วย Survey, Question, Read, Rectie และ Review คิดค้น โดย Robinson (1970 อ้างถึงใน นฤมล กิจไพศาลรัตน์, 2557, หน้า 201-202) ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยไอโฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกา มีเทคนิคง่าย ๆ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. Survey เป็นการสำรวจเบื้องต้นเพื่อดูในภาพรวมว่า หนังสือหรือแหล่งข้อมูลดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังศึกษาและสมควรอ่าน โดยละเอียดต่อไปหรือไม่ ใช้วิธีการอ่านแบบผ่าน ๆ (Skimming) โดยการพิจารณาชื่อเรื่อง ปกหลังของหนังสือ หน้าสารบัญ วรรชนีท้ายเล่ม บทนำ หรือบทสรุปของหนังสือ ย่อหน้าแรกหรือย่อหน้าสุดท้ายของบทหรือตอนของหนังสือ ประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของย่อหน้า หรือบทคัดย่อบทความวารสารและหลังจากที่อ่านผ่าน ๆ ดังกล่าวแล้ว ผู้อ่านจะได้ข้อสรุปว่าควรอ่านเนื้อหาโดยละเอียดหรือไม่ หลังจากนั้นก็ให้อ่านแบบมุ่งหาคำตอบ (Scanning) ซึ่งยังคงอ่านแบบเร็ว ๆ เพื่อให้ได้คำตอบหรือรายละเอียดในส่วนที่ต้องการ เช่น การหาคำตอบจากคำสำคัญหรือวรรชนีท้ายเล่มหนังสือเพื่อให้ทราบว่า เนื้อหาในส่วนที่ต้องการมีหรือไม่และมีสาระอย่างไรเมื่อพบส่วนเนื้อหาที่ต้องการแล้ว ผู้อ่านจึงลงมืออ่านอย่างช้า ๆ และระมัดระวัง

2. Question เมื่อผู้อ่านเห็นว่าหนังสือหรือแหล่งข้อมูลที่คัดเลือกมามีเนื้อหาตรงและสอดคล้องกับที่ต้องการ ก็ลงมืออ่านอย่างช้า ๆ เพื่อให้จำและเข้าใจเนื้อหานั้น และขณะเดียวกันในการเตรียมตัวเพื่ออ่านและเพื่อให้จดจ่อกับเรื่องที่อ่าน โดยการตั้งคำถามเขียนคำถามออกมาเป็นข้อ ๆ และเว้นที่สำหรับตอบถามแต่ละข้อเหล่านั้น

3. Read อ่านรายละเอียดของเนื้อหาเพื่อตอบคำถามที่ได้ตั้งไว้ข้างต้นซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น รวมทั้งใช้แบบการอ่านจับประเด็น อ่านแบบวิเคราะห์ และการอ่านแบบสังเคราะห์ ซึ่งจะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และอ่านเพื่อทำความเข้าใจข้อสงสัยข้อโต้แย้งหรือสมมติฐาน การอ่านจะช่วยตอบคำถามหรือตอบข้อสงสัยได้เป็นอย่างดี การอ่านอาจมีมากกว่า 1 ครั้ง ในกรณีอ่านแล้วไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ผู้อ่านควรย้อนกลับไปอ่านส่วนที่เป็นบทนำหรือส่วนอื่นเพื่อให้ทราบภูมิหลังของเนื้อหานั้นจะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านดีขึ้น ในระหว่างอ่านผู้อ่านอาจเขียนสัญลักษณ์ เขียนคำสำคัญตรงที่ว่างในหน้าหนังสือ หรือทำเครื่องหมายหรือขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญที่อ่านเพื่อให้สังเกตเห็นได้ง่าย ทั้งนี้เน้นว่าสามารถทำเช่นนี้ได้เฉพาะหนังสือหรือเอกสารส่วนตัวของผู้อ่านเท่านั้น ไม่ควรทำลักษณะนี้กับหนังสือของห้องสมุดหรือแหล่งข้อมูลสาธารณะอื่น ๆ

4. Recite/ recall เป็นการทบทวนความจำจากเรื่องที่อ่านโดยการตอบคำถามที่ได้ตั้งไว้ตอนแรก หรือย่อเรื่องที่อ่านโดยใช้สำนวนภาษาของตนเอง รวมทั้งยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้

แน่ใจว่าจำและเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี และในกรณีคิดซัดไม่สามารถตอบคำถามได้ก็ย้อนกลับไปดูเนื้อหาส่วนที่ขีดเส้นใต้ หรือมีคำสำคัญคำอธิบายต่าง ๆ ที่ได้ในขณะที่อ่าน

5. Review เป็นการทบทวนอย่างละเอียดอีกครั้งเพื่อสรุปใจความสำคัญ และตรวจสอบความจำ และความเข้าใจในประเด็นสำคัญเหล่านั้น

Burmeister (1974 อ้างถึงใน จวิลักษ์ณ์ บุญยะกาญจน, 2556, หน้า 8-9) ได้กล่าวถึงวิธีการอ่าน SQ3R ไว้ว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาค้นคว้าเป็นรายบุคคล วิธีอ่านนี้ประกอบด้วย

1. การสำรวจ (Survey) หมายถึง สำรวจชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง คูสารบัญ และความคิดที่ผู้เขียนตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น หรือศึกษาจากคำนำ (Introduction or preface) ก็ได้

2. การตั้งคำถาม (Question) ตั้งคำถามตนเองว่าสิ่งที่เราต้องการจะรู้ ต้องการจะทราบนั้นคืออะไร

3. การอ่าน (Read) อ่านเพื่อที่จะตอบคำถามที่ตนอยากรู้ คำถามที่ตนตั้งเอาไว้ในใจ พยายามหารายละเอียด และจุดสำคัญจากการอ่านนั้น นำมาตอบคำถามให้ได้

4. การจดจำ (Recite) ถ้าเราได้คำตอบจากหนังสือและเข้าใจอย่างกระจ่างจากการอ่านแล้ว เราควรจดจำข้อความที่สำคัญไว้ จดโน้ตไว้เพื่อเตือนความจำตนเอง และพยายามถามตนเองว่าจากการอ่านนั้น ๆ ได้ความคิดใหม่อะไรขึ้นมาบ้าง

5. การทบทวน (Review or reconstruct) ทบทวนดูว่าถูกต้องหรือไม่ พยายามนำความรู้ที่ได้รับนั้น ๆ ออกมาใช้ ทบทวนจุดสำคัญใหญ่ ๆ และจุดสำคัญรองลงมาของเนื้อเรื่องที่เรากำลังทบทวนนั้น

จากการศึกษาวิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R พบว่า มีนักศึกษามาพัฒนาเป็นวิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R โดย Pauk (1984 อ้างถึงใน กานต์ธิดา แก้วงาม, 2556, หน้า 47) จากแนวความคิดจากวิธีการอ่านของโรบินสัน (Robinson) โดยการเพิ่มขึ้นตอนบันทึก (Record) หลังจากนักเรียนได้อ่านบทอ่านและเปลี่ยนจากขั้นตอนการทบทวน (Review) เป็นขั้นตอนให้นักเรียนได้วิเคราะห์บทอ่าน (Reflect) ซึ่งเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจแนวคิดที่อ่านได้เร็วขึ้น สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ดี บอกรายละเอียดและจดจำเรื่องและสามารถทบทวนเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีขั้นตอนการอ่านแบบ SQ4R ดังนี้

วิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R (Pauk, 1984) เป็นวิธีการสอนอ่านที่ไม่ได้ให้นักเรียนอ่านเนื้อหาเพียงอย่างเดียว เพราะการอ่านอย่างเดียวไม่เพียงพอสำหรับการเรียนรู้ แต่คุณแจสำคัญของการเรียนรู้ คือ การกระทำอย่างเป็นระบบและการทำซ้ำ ซึ่งวิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจ (Survey) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนสำรวจหัวข้อเรื่อง หัวข้อย่อย แผนภูมิ กราฟ และรูปภาพ ด้วยการกวาดสายตา โดยใช้เวลานั้น ๆ

ขั้นที่ 2 ขั้นคำถาม (Questions) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนตั้งคำถามจากการอ่านแบบสำรวจ เน้นตั้งคำถามตามความสนใจ เพราะคำถามจะเป็นแรงกระตุ้นให้มีความกระตือรือร้นในการอ่าน ทำให้เข้าใจและจดจำเรื่องที่อ่านได้

ขั้นที่ 3 ขั้นอ่าน (Read) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนอ่านอย่างละเอียด โดยมุ่งเน้นหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ความเข้าใจ และหาส่วนสำคัญของเรื่อง

ขั้นที่ 4 ขั้นบันทึก (Record) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนบันทึกความคิดเห็น มุมมอง ความจริง รายละเอียด และขีดเส้นใต้สิ่งที่สนใจหรือสิ่งที่ยังไม่รู้

ขั้นที่ 5 ขั้นจดจำ (Recite) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนท่องจำสิ่งที่ได้จากการอ่าน เพื่อให้ นักเรียนเกิดความรู้ ความจำในระยะยาว

ขั้นที่ 6 ขั้นสะท้อนกลับ (Reflect) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนวิเคราะห์สิ่งที่อ่านว่าหมายถึงอะไร มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และจะนำความรู้ที่ได้ไปใช้อย่างไร

ศรีวรรณ โทพิจิตร (2557, หน้า 71) ได้ให้ความหมายของวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R ไว้ว่า คือ เทคนิคการอ่านอย่างคร่าว ๆ ว่ามีหัวข้อหรือ เรื่องย่อยอะไรบ้าง จากนั้นเป็นการตั้งคำถามอ่านเพื่อหาคำตอบ แล้วบันทึกข้อมูลต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน วิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R ในขั้นกิจกรรม ระหว่างการอ่าน ดังนี้

1. Survey (S) อ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่องการอ่านในขั้นนี้ไม่ควรใช้เวลานานเกินไป การอ่านคร่าว ๆ จะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวคิดต่าง ๆ ได้

2. Question (Q) การตั้งคำถามจะทำให้ผู้อ่านมีความอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นจึงเพิ่มความเข้าใจในการอ่านมากยิ่งขึ้น คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านระลึกถึงความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้เร็วและที่สำคัญก็คือ คำถามจะต้องสัมพันธ์กับเรื่องราวที่กำลังอ่านในเวลาเดียวกันก็ควรจะต้องถามตัวเองว่าใจความสำคัญที่ผู้เขียนกำลังพูดถึงอยู่นั้นคืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไรและเกี่ยวข้องกับอะไรหรือใครบ้างตอนไหนและเมื่อไรอย่างไรก็ตาม ควรพยายามตั้งคำถามให้ได้เพราะจะช่วยให้การอ่านในขั้นต่อไปเป็นไปอย่างมีจุดมุ่งหมายและสามารถจับประเด็นสำคัญได้ถูกต้องไม่ผิดพลาด

3. Read (R) การอ่านข้อความในบทหรือตอนนั้น ๆ ซ้ำอย่างละเอียดและในขณะเดียวกันก็ค้นหาคำตอบสำหรับคำถามที่ได้ตั้งไว้ ในขั้นนี้เป็นการอ่านเพื่อจับใจความและจับประเด็นสำคัญ โดยแท้จริง ขณะที่กำลังอ่านอยู่ถ้ามีคำถามได้อีกก็อาจใช้วิธีจดบันทึกไว้ในที่ว่างริมหน้าหนังสือก่อนแล้วตั้งใจอ่านต่อไปจนกว่าจะได้รับคำตอบที่ต้องการ

4. Record (R) ให้นักเรียนจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้อ่านจากขั้นตอนที่ 3 โดยมีจุดบันทึกในส่วนที่สำคัญและสิ่งที่จำเป็น โดยใช้ข้อความอย่างรัดกุมหรือย่อ ๆ ตามความเข้าใจของนักเรียน

5. Recite (R) ให้นักเรียนเขียนสรุปใจความสำคัญ โดยพยายามใช้ภาษาของตนเอง ถ้ายังไม่แน่ใจในบทใดหรือตอนใดให้กลับไปอ่านซ้ำใหม่

6. Reflect (R) ให้นักเรียนวิเคราะห์วิจารณ์บทอ่านที่นักเรียนได้อ่านแล้วแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่นักเรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องหรือความคิดเห็นไม่สอดคล้องบางครั้งอาจขยายความสิ่งที่ได้อ่าน โดยการเชื่อมโยงความคิดจากบทอ่านกับความรู้เดิมโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ธารทิพย์ แก้วเหลี่ยม (2555) ได้กล่าวถึงวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R ดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นที่จัดทำบรรยากาศให้ผู้รู้สึกสบาย ไม่เคร่งเครียด เสนอสิ่งเร้า เพื่อให้ผู้เรียนพร้อมที่จะเรียนใหม่สำหรับการอ่าน ผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนเตรียมมาเองหรือผู้สอนเป็นผู้จัดเตรียมก็ได้ เพราะการสอนมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านได้นำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน เพราะฉะนั้นสื่อที่นำมาใช้เป็นของจริง เช่น ใบโฆษณา ข่าว จดหมาย ใบสมัครงาน จุลสาร ฯลฯ

2. ชี้นสอน ซึ่งกระทำการสอนตามระบบของวิธีการสอนแบบ SQ4R มี 6 ขั้นตอน คือ

2.1 Survey (S) ผู้สอนสอนให้ผู้อ่านอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง การอ่านในขั้นนี้ ผู้สอนควรจำกัดเวลาให้ ไม่ควรใช้เวลามากเกินไป ผู้สอนสอนการเรียบเรียงแนวคิดต่าง ๆ จากสิ่งที่ได้อ่านคร่าว ๆ

2.2 Question (Q) การตั้งคำถาม ในขั้นนี้ทำให้ผู้อ่านมีความอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นจึงเพิ่มความเข้าใจในการอ่านมากยิ่งขึ้น คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านระลึกถึงความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้เร็ว และที่สำคัญ คือ คำถามจะต้องสัมพันธ์กับเรื่องราวที่กำลังอ่าน ในเวลาเดียวกันก็ต้องถามตัวเองดูว่าใจความสำคัญที่ผู้เขียนกำลังผู้ถึงอยู่นั้นคืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไร และเกี่ยวข้องกับอะไรหรือใครบ้าง ตอนไหนและเมื่อไรอย่างไรก็ตามควรพยายามตั้งคำถามให้ได้เพราะจะช่วยให้การอ่านในขั้นต่อไปเป็นไปอย่างมีจุดมุ่งหมาย และสามารถจับประเด็นสำคัญได้ถูกต้องไม่ผิดพลาด

2.3 Read (R) ผู้สอนสอนการอ่านข้อความในบทหรือตอนนั้นซ้ำ ๆ อย่างละเอียดและในขณะเดียวกัน ก็ค้นหาคำตอบสำหรับคำถามที่ได้ตั้งไว้ ในขั้นนี้จะเป็นการอ่านเพื่อจับใจความและ

จับประเด็นสำคัญ ๆ โดยแท้จริง ขณะที่กำลังอ่านอยู่ถ้านึกถึงคำถามได้อีกก็อาจใช้วิธีจดบันทึกไว้ในที่ว่างริมหน้าหนังสือก่อนแล้วตั้งใจอย่างต่อเนื่องไปจนกว่าจะได้คำตอบที่ต้องการ

2.4 Record (R) สอนผู้อ่านจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้อ่านจากขั้นตอนที่ 3 โดยมุ่งจดบันทึกในส่วนที่สำคัญและสิ่งที่จำเป็น โดยใช้ข้อมูลอย่างรัดกุมหรือย่อ ๆ ตามความเข้าใจของผู้เรียน

2.5 Recite (R) สอนผู้อ่านให้เขียนสรุปใจความสำคัญ โดยพยายามใช้ภาษาของตนเองถ้าไม่แน่ใจในบทใดหรือตอนใดให้กลับไปอ่านซ้ำใหม่

2.6 Reflect (R) สอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์ วิจัย บทอ่านที่ผู้เรียนได้อ่านแล้วแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่ผู้เรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องหรือความคิดเห็นไม่สอดคล้อง บางครั้งอาจขยายความสิ่งที่อ่าน โดยการเชื่อมโยงความคิดจากบทอ่านกับความรู้เดิม โดยใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

3. ขั้นสรุปและประเมินผล

เมื่อจบขั้นตอนการสอนแบบ SQ4R แล้วผู้สอนจะต้องมีการวัดและการประเมินผลว่าผู้เรียน ได้ความรู้ตามจุดประสงค์หรือไม่ เป็นการประเมินความสามารถเพื่อนำผลมาพัฒนาผู้เรียน และช่วยผู้เรียนอ่อน โดยอธิบายเพิ่มเติม ให้แบบฝึกมากขึ้น หรือสำหรับผู้เรียนที่ดีก็อาจจะให้แบบฝึกเสริมให้ให้มีทักษะเพิ่มขึ้นอีก

จากการศึกษาวิธีการสอนอ่านแบบ SQ3R และ SQ4R พบว่า มีวิธีการสอนอ่านแบบ SQ5R ซึ่งถูกพัฒนาโดย Pauk (1984 อ้างถึงใน ถนอมจิต สังข์จรูญ, 2552) ซึ่งพัฒนาการอ่านจาก SQ4R โดยเพิ่มขั้นตอนการอ่านทบทวน (Review) ซึ่งเป็นขั้นตอนให้นักเรียนอ่านทบทวนอีกครั้ง เป็นเทคนิคการอ่านแบบวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถอ่านจับใจความ และยังสามารถคาดเดาเรื่องจากเรื่องที่อ่าน โดยมีขั้นตอนการอ่านดังนี้ คือ

1. S = Survey เป็นการอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง การอ่านในขั้นนี้ไม่ควรใช้เวลานานเกินไป การอ่านคร่าว ๆ จะช่วยให้ผู้อ่านเรียบเรียงแนวความคิดต่างได้

2. Q = Question เป็นการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านการตั้งคำถามจะทำให้ผู้อ่านมีความอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นจึงเพิ่มความเข้าใจในการอ่านมากยิ่งขึ้น คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านระลึกถึงความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน คำถามจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้เร็ว และที่สำคัญก็คือ คำถามจะต้องสัมพันธ์กับเรื่องราวที่กำลังอ่านในเวลาเดียวกันก็ควรจะต้องถามตัวเองดูว่าใจความสำคัญที่ผู้เขียน กำลังพูดถึงอยู่นั้นคืออะไร ทำไมจึงสำคัญ สำคัญอย่างไร และเกี่ยวข้องกับอะไรหรือใครบ้าง ตอนไหน และเมื่อไร อย่างไรก็ตามควรพยายามตั้งคำถามให้ได้เพราะจะช่วยให้การอ่านในขั้นต่อไปเป็นไปอย่างมี จุดมุ่งหมายและสามารถจับประเด็นสำคัญได้ถูกต้องไม่ผิดพลาด

3. R = Read เป็นการอ่านข้อความในบทหรือตอนนั้น ๆ อย่างละเอียดและในขณะเดียวกันก็ค้นหาคำตอบสำหรับคำถามที่ได้ตั้งไว้ ในขั้นนี้จะเป็นการอ่านเพื่อจับใจความและจับประเด็นสำคัญ ๆ โดยแท้จริง

4. R = Record ให้ผู้เรียนจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ โดยมุ่งจดบันทึกในส่วนที่สำคัญและสิ่งที่จำเป็น โดยใช้ข้อความอย่างรัดกุมหรือย่อ ๆ ตามความเข้าใจของผู้เรียน

5. R = Recite ให้ผู้เรียนสรุปใจความสำคัญ โดยพยายามใช้ภาษาของตนเอง ถ้ายังไม่แน่ใจในบทใดหรือตอนใดให้กลับไปอ่านซ้ำใหม่เป็นการพยายามตอบถามอย่างย่อ ๆ ใช้ถ้อยคำของตนเอง ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

6. R = Review เป็นการอ่านทบทวนหัวข้อหรือประเด็นสำคัญ หลังจากทีอ่านจบแล้ว คือ การสรุปโดยมองภาพรวมของเรื่องเป็นการทบทวนเนื้อเรื่องที่อ่าน

7. R = Reflect ให้ผู้เรียนวิเคราะห์ วิเคราะห์ บทอ่านที่ผู้เรียนได้อ่านแล้วแสดงความคิดเห็น ในประเด็นที่ผู้เรียนมีความคิดเห็นสอดคล้องหรือความคิดเห็นไม่สอดคล้อง บางครั้งอาจขยายความสิ่งที่ได้อ่าน โดยการเชื่อมโยงความคิดจากบทอ่านกับความรู้เดิมโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลสรุปได้ว่าวิธีสอนอ่านทั้งสามแบบ เป็นวิธีการที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความได้ดีขึ้น มีขั้นตอนการสอนอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีสอนอ่านแบบ SQ4R เพราะเป็นวิธีที่มีขั้นตอนที่สอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินการสอนอ่านจับใจความ และเหมาะสมกับระยะเวลาการจัดการเรียนการสอนแต่ละครั้ง และประยุกต์ใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair-share

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Artzt and Newman (1990, pp. 448-449) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีที่นักเรียนทำการแก้ปัญหาพร้อมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม เพื่อบรรลุเป้าหมายสมาชิกทุกคนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหา ครูไม่ได้เป็นแหล่งความรู้ที่คอยป้อนแก่นักเรียน แต่จะมีบทบาทในการเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือจัดหาและชี้แนะแหล่งข้อมูลในการเรียน ตัวนักเรียนเองจะเป็นแหล่งความรู้ซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้

Johnson and Johnson (1994, pp. 6-7) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนที่จัดขึ้นโดยการละกันระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน นักเรียนทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันเพื่อให้กลุ่มของตนประสบผลสำเร็จในการเรียน

ทิสนา เขมมณี (2551, หน้า 63) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนที่มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ศึกษาอย่างมากที่สุด โดยอาศัยการร่วมมือกันช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความรู้กัน ระหว่างกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน ความแตกต่างของรูปแบบแต่ละรูปแบบจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษา เนื้อหาสาระและวิธีการเสริมแรงและการให้รางวัล เป็นประการสำคัญ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 121) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

จักรกฤษ แกมเงิน (2557, หน้า 42) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกระบวนการเรียนรู้โดยกลุ่มผู้เรียนเล็ก ๆ ที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักทำงานเป็นทีม โดยครูเป็นผู้แนะนำและส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษา สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มละความสามารถ เพื่อให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ รับผิดชอบหน้าที่ของตนภายในกลุ่ม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน โดยครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือและชี้แนะแนวทาง

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 122) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่มดังข้อต่อไปนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive interdependence) หมายถึง สมาชิกในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ทุกคนทั่วกัน ทุกคนมีความรู้สึกว่างานจะสำเร็จได้ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ (Face to face primitive interaction) หมายถึง สมาชิกกลุ่มได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกัน ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน
3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่อย่างน้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่ม ให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง ทดสอบรายบุคคล เป็นต้น

4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงานและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small groups skill) ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกันการวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาความขัดแย้ง การให้ความช่วยเหลือ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น

5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม (Group process) สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่ม ต้องสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่า ประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาที่ใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม เป็นการฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นระบบ

ทิตินา แชมมณี (2553, หน้า 99) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ได้หมายความว่า การจัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้วให้งาน และบอกให้ผู้เรียนช่วยกันทำงานเท่านั้น การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือได้จะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. การพึ่งพาเกื้อกูลกัน (Positive interdependence) การจัดกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาเกื้อกูลกัน เช่น กำหนดให้ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มเกิดเป้าหมายเดียวกันหรือเรียนรู้ร่วมกัน (Positive goal interdependence) การให้รางวัลตามผลงานของกลุ่ม (Positive resource interdependence) การมอบหมายบทบาทหน้าที่ในการทำงานร่วมกันให้แต่ละคน (Positive role interdependence) ซึ่งทำให้สมาชิกแต่ละคนได้ตระหนักว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความสำคัญ และความสำเร็จของกลุ่มจะเกิดขึ้นได้เพราะสมาชิกทุกคน ดังนั้นแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง คอยช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มคนอื่น ๆ ด้วย

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face promotive interaction) เมื่อสมาชิกในกลุ่มมีการพึ่งพาเกื้อกูลกันก็จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปรึกษาหารือกันส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน และช่วยงานกลุ่มบรรลุเป้าหมายได้

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ดังนั้นกลุ่มจำเป็นต้องมีการตรวจสอบผลงานทั้งที่เป็นรายบุคคลและกลุ่ม เช่น การจัดกลุ่มให้เล็กเพื่อจะได้มีการเอาใจใส่ดูแลกันได้อย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียนชื่อให้รายงาน ให้ผู้เรียนสอนกันและกัน ครูสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม

4. การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small-group skill) การเรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะทางสังคมหลาย ๆ ด้าน

ไม่ว่าจะเป็นการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การทำงานกลุ่ม การสื่อสารการแก้ปัญหาขัดแย้ง การยอมรับ และให้เกียรติไว้ใจซึ่งกันและกันจึงจะทำให้การเรียนรู้แบบร่วมมือประสบความสำเร็จ

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group processing) การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม ครอบคลุมถึงการวิเคราะห์วิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงานของกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ปรับปรุงการทำงานของตนเองและกลุ่มให้ดีขึ้น ช่วยฝึกทักษะ การรู้คิด (Metacognition) คือสามารถประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

จากองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ ภายในกลุ่มต้องมีการพึ่งพาอาศัยกัน ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย การทำงานต้องมีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด และครูผู้สอนสามารถ ตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึก การทำงานกลุ่ม มีทักษะในการทำงานกลุ่ม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และนักเรียนสามารถประเมิน การทำงานกลุ่มของตนเองได้

เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคแตกต่างกันไปหลายรูปแบบ มีผู้กล่าวถึงเทคนิค การเรียนรู้ แบบร่วมมือที่มีผู้นิยมนำไปใช้ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้พอสรุปได้มีดังนี้ (ทิศนา แฉมมณี, 2551, หน้า 203-207)

1. Student teams-achievement division (STAD) หรือกลุ่มผลสัมฤทธิ์ใช้การสอน ร่วมกับกิจกรรมการเรียนการสอนอื่น ๆ หรือหลังจากที่ได้สอนผู้เรียนทั้งชั้นไปแล้ว เพื่อต้องการ ให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าศึกษาร่วมกันเองภายในกลุ่ม สามารถใช้ได้กับทุกวิชาที่ต้องการ ให้ผู้เรียน เกิดความคิดรวบยอดเข้าใจในข้อเท็จจริง ค้นหาสิ่งที่มีคำตอบแน่นอนชัดเจน

2. Jigsaw หรือปริศนาควรรคิด รูปแบบนี้มีการแบ่งเนื้อหาเป็นหัวข้อย่อยมีสมาชิก ในกลุ่ม 4-5 คน ผู้เรียนทุกคนเรียนบทเรียนเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มให้ความสนใจ ในหัวข้อย่อยในบทเรียนต่างกัน ใครที่สนใจในหัวข้อเดียวกันไปประชุมกันค้นคว้าและอภิปราย แล้วกลับมาที่กลุ่มเดิมของตน สอนเพื่อนในเรื่องที่ตนไปประชุมกับสมาชิกของแต่ละกลุ่มอื่น ๆ มาผลการสอบของแต่ละคนเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ทำคะแนนรวมได้ดีกว่าครั้งก่อนได้รับ รางวัล

3. Team-games-tournaments (TGT) หรือกลุ่มร่วมมือแข่งขัน รูปแบบนี้ คล้ายกับ STAD ยกเว้นแต่ละคะแนนสอบ TGT ใช้คะแนนที่ตัวแทนแต่ละกลุ่มแข่งขันกับกลุ่มอื่น ๆ การแข่งขัน รูปแบบนี้ จัดนักเรียนที่มีระดับความสามารถเท่ากัน ทีมต่าง ๆ แข่งขันกัน จากนั้นกลุ่มจะหยิบการ์ด หมายเลข ผู้เรียนแต่ละคนจะตอบคำถามตามบัตรที่ได้ และคะแนนของกลุ่มได้จากคะแนนของ

แต่ละคะแนนมารวมกัน วิธีนี้ใช้หลังจากที่อาจารย์ได้สอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เสร็จเรียบร้อยแล้วใช้ได้กับทุกวิชา เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ โดยใช้บรรยายการแข่งขันเพื่อเพิ่มความสนใจ ความสนุกสนาน สามารถใช้ร่วมกับการเรียนรู้แบบอื่น ๆ ได้

4. Team assisted instruction (TAI) หรือกลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน ระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับระดับประถมศึกษาปีที่ 3-6 ผู้สอนเรียกผู้เรียนที่มี ความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอนเอง ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนแตกต่างกัน ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มของตนและต่างคนต่างทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทุกคนสอบทำข้อสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม มีการนำไปใช้ในการสอนคณิตศาสตร์ โดยการเรียนรู้มีจุดประสงค์เน้นการสอนการพัฒนาทักษะฝึกปฏิบัติ ในการเลือกหัวข้อเรื่องควรย่อออกมาเป็นหัวเรื่องเล็ก ๆ ที่ไม่ซับซ้อนมากนักไม่ยากเกินไป

5. Cooperative integrated reading and composition (CIRC) ใช้สำหรับวิธีอ่านเขียน และทักษะอื่น ๆ ทางภาษา สมาชิกในกลุ่ม 4 คนมีพื้นฐานความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คน ก็เท่ากัน แต่ต่างระดับความรู้กับ 2 คนแรก ผู้สอนจะเรียกคู่ที่มีความรู้เท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอนแล้วให้กลับเข้ากลุ่ม เรียกคู่ถัดไปจากกลุ่มที่เหลือมาสอน คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคลใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนได้ พัฒนาทักษะสัมพันธ์ทั้งการพูด อ่าน เขียนไปพร้อม ๆ กัน ไม่เน้นการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ ทักษะทางภาษาถือเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ สำหรับทุกวิชาอยู่แล้ว มิใช่แต่เฉพาะในการเรียนวิชา ภาษาไทยเท่านั้น ในขณะที่ผู้เรียนเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือสังคมศึกษา ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะทางภาษาเช่นกัน

6. Group investigation หรือกลุ่มสืบค้น เทคนิคการสอนแบบนี้ มีสมาชิกในกลุ่ม 2-6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการค้นคว้า สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทั้งกลุ่ม เสนอผลงานหรือ รายงานต่อหน้าชั้น การให้รางวัลหรือคะแนนให้เป็นกลุ่ม ใช้ได้เหมาะสมที่สุดกับการเสนอ ความเข้าใจแบบความคิดรวบยอด และผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีกว่าการสอนแบบห้องเรียนปกติ แต่รูปแบบนี้ไม่เหมาะกับการสอนแบบหาคำตอบเฉพาะทักษะที่เน้น รูปแบบนี้เน้นทักษะการฟังพินิจพิจารณาซึ่งกันและกัน ระหว่างกลุ่ม และการฟังพินิจพิจารณาซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียนในกลุ่ม

7. Co-op หรือกลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการเรียนที่ต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มแบบเดี่ยว Group investigation ที่ผู้เรียนต้องร่วมกันวางแผนการทำงาน โดยมีครู เป็นผู้ช่วยคอยชี้ คำแนะนำปรึกษาและสิ่งที่ต้องการศึกษาค้นคว้าต้องมาจากความสนใจของผู้เรียน รูปแบบนี้ใช้ได้เหมาะสมที่สุดกับการเสนอแบบห้องเรียนปกติ แต่รูปแบบนี้ไม่เหมาะสมกับการสอนแบบหาคำตอบเฉพาะทักษะ ที่เน้นรูปแบบนี้เน้นทักษะการฟังพินิจพิจารณาซึ่งกันและกันแบบเดียวกับรูปแบบ การเรียนแบบ Group investigation

8. Learning together (LT) หรือกลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มมี 4-5 คน ระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ผู้สอนทำการสอนทั้งชั้นเด็ก แต่ละคนทำงานตามที่คุณสอนมอบหมาย คะแนนของแต่ละกลุ่มพิจารณาจากผลงานของกลุ่ม วิธีการเรียนแบบนี้มีความคล้ายคลึงกับแบบ Group investigation หรือ Co-op คือ ใช้ในกรณีที่ต้องการให้ผู้เรียนฝึกทักษะการทำงานกลุ่ม โครงการที่จะให้ผู้เรียนทำจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนได้เรียนมาก่อน

9. Think-pair-share รูปแบบนี้เริ่มต้น โดยใช้ผู้เรียนทำงาน และคิดคนเดียวหลังจากงานเสร็จแล้ว ผู้สอนจะให้ผู้เรียนจับคู่กัน เพื่อจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้ ประสบการณ์ ถ้าเป็นลักษณะตอบคำถามตามเรื่องที่ศึกษา ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนคำตอบกัน การสอนกันเอง ระหว่างผู้เรียน (Peer tutoring) ทำได้สะดวกโดยวิธีนี้ และจบด้วยการให้ผู้เรียนเสนอเนื้อหาต่อหน้าชั้น รูปแบบนี้สามารถใช้ได้กับทุกรายวิชา มักใช้ในระหว่างที่กำลังสอนเพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจ ความสนใจในการเรียนของผู้เรียน หรือผู้เรียนสรุปบทวนสิ่งที่ได้เรียนไป

จากการศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการเรียนรู้ พบว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่จะสามารถช่วยพัฒนาความรู้และความเข้าใจที่เรียนได้มากขึ้น ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เทคนิค Think-pair-share ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค Think-pair-share

เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำแนกออกเป็นหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งจำนวนผู้เรียน ระยะเวลาที่ใช้ ประเภทกิจกรรมลักษณะของกลุ่ม กระบวนการกลุ่ม และเป้าหมายของกลุ่ม เป็นต้น ซึ่งเทคนิค Think-pair-share ถูกพัฒนาขึ้นโดย Frank Lyman แห่งมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นคู่ ๆ ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะของคู่ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งกลุ่มผู้เรียนทุกระดับ ทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ จัดว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ได้รับการยอมรับมากอีกรูปแบบหนึ่ง เนื่องจากทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (นันทิศา พิมพ์สมบูรณ์, 2555, หน้า 31) ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายและหลักสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือของเทคนิค Think-pair-share และลักษณะสำคัญไว้ดังนี้

Millis and Cottell (1998, pp. 73-74) กล่าวถึงเทคนิคการเรียนรู้แบบ Think-pair-share ว่าในการเริ่มกิจกรรม การเรียนการสอนแบบคู่คือนั้น ครูตั้งคำถามที่ต้องใช้ความเข้าใจ มักเป็นคำถามแบบการสอบสวนให้นักเรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนร่วมชั้นอีกคนหนึ่ง เพื่ออภิปรายการตอบคำถาม เมื่อได้ข้อสรุปนักเรียนยกมือเสนอคำตอบต่อเพื่อนในชั้นเรียน และก่อนที่ครูจะให้นักเรียนคนนั้นเสนอคำตอบควรรอเวลาให้นักเรียนคิดคำตอบ

ให้ได้ก่อน และเพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสนในการท่องคำตอบกับเพื่อนก่อนที่จะพูดในชั้นเรียน เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารทางวาจาและความมั่นใจ ดังนั้น เทคนิคการเรียนรู้แบบคู่คิด จึงเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เริ่มจากสถานการณ์ปัญหาหรือโจทย์คำถาม แล้วให้สมาชิกคิดหาคำตอบด้วยตนเอง แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบมาอภิปรายร่วมกัน

จากความหมายและหลักสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair-share สรุปได้ว่า เป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดและปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเอง โดยผู้สอนตั้งคำถามหรือกำหนดปัญหาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งอาจจะเป็นใบงานหรือแบบฝึกหัด และให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบของตนเอง แล้วจับคู่กับเพื่ออภิปรายคำตอบ เมื่อมั่นใจว่าคำตอบของตนเองถูกต้องแล้ว จึงนำคำตอบไปอธิบายให้เพื่อนทั้งชั้นฟังเพื่อให้เกิดการวิเคราะห์วิจารณ์ผลร่วมกันทั้งชั้น

วิธีการและขั้นตอนของเทคนิค Think-pair-share

เทคนิค Think-pair-share ได้ถูกพัฒนาขึ้นโดย Lyman (1981) กล่าวว่า เทคนิค Think-pair-share เป็นกลยุทธ์ที่ออกแบบให้นักเรียนได้คิดเกี่ยวกับประเด็นปัญหาของเรื่องใดเรื่องหนึ่งด้วยตนเอง แลกเปลี่ยนความรู้ และอภิปรายร่วมกัน โดยมี 3 ส่วนดังนี้

1. นักเรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบ หรือข้อสังเกตโดยใช้เวลานั้นๆ
2. จับคู่กันนักเรียนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น จนได้ข้อสรุปร่วมกัน
3. สลายกลุ่มนักเรียน ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งอธิบายคำตอบ เพื่อหาข้อสรุปร่วมกัน

ทั้งชั้นเรียน

เทคนิค Think-pair-share เป็นเทคนิคที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง และปฏิบัติงานได้ดี ซึ่งประโยชน์ของเทคนิค Think-pair-share มีดังนี้

1. เทคนิค Think-pair-share เป็นเทคนิคที่มี “เวลาคิด” โดยให้นักเรียนใช้ความรู้เก่าเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่เป็นช่วงเวลาที่เปิดโอกาสให้เรียนรู้และเข้าใจด้วยตนเอง
2. นักเรียนได้แก้ไขความเข้าใจจุดสำคัญหรือหัวเรื่องที่จะเข้าใจผิด จากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ และความคิดเห็น ก่อให้ความรู้ความเข้าใจใหม่ที่ถูกต้อง
3. ผู้สอนสามารถใช้เทคนิค Think-pair-share ได้ตลอดและทุกบทเรียน

วิธีการใช้เทคนิค Think-pair-share มีดังนี้

1. จับกลุ่มนักเรียน 1-4 คน อาจให้นักเรียนที่มีสิ่งของเหมือนกับอยู่กลุ่มเดียวหรือแล้วแต่สถานการณ์ในชั้นเรียน
2. ครูระบุหัวข้อหรือปัญหา เพื่อให้นักเรียนคิด

3. กำหนดเวลาในการคิดอย่างน้อย 10 -15 วินาที

4. ให้นักเรียนสลับกันแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นกัน โดยครูเป็นกระตุ่นให้นักเรียนปฏิบัติ

5. สลายกลุ่มนักเรียน ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ทั้งความเห็นตรงและความเห็นต่าง หรือสิ่งที่น่าสนใจร่วมกัน

6. ขออาสาสมัครนักเรียน แบ่งปันความรู้ที่ได้ร่วมกันทั้งชั้นเรียน

อิสรภักดิ์ หล้าหา (2559, หน้า 49-50) กล่าวถึงเทคนิค Think-pair-share ว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างผู้เรียน 2 คน ที่จับคู่กัน แล้วช่วยกันแบ่งปันความคิดในประเด็นปัญหา หลังจากทีร่วมกันคิดเป็นคู่แล้ว จึงนำความรู้ที่ได้ไปเสนอให้เพื่อนร่วมชั้นมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนตั้งประเด็นปัญหาสั้น ๆ หรือโจทย์คำถามกับผู้เรียนทั้งชั้นเรียน
2. ผู้เรียนแต่ละคนหาคำตอบด้วยตนเองโดยลำพังอย่างอิสระ สัก 1-2 นาที
3. ผู้เรียนจับคู่แบบละความสามารรถ ให้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิด ผลัดกันเล่า

ความคิดหรือคำตอบของตนเองให้เพื่อนฟัง จนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกัน

4. ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งสามารถอธิบายคำตอบนำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนทั้งชั้น เพื่อหาข้อสรุปจากประเด็นคำถามจากผู้เรียนทั้งชั้น

เทคนิคการเรียนรู้แบบ Think-pair-share มี 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. Think เป็นขั้นตอนที่กระตุ่นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่าง ๆ การกล่าวถึงสาระสำคัญของบทเรียน รวมทั้งการแนะนำให้ผู้เรียนได้คิดถึงเรื่องที่ต้องศึกษาในขั้นตอนต่อไป ในขั้นตอนนี้จะต้องดำเนินการทั้งชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดความคิดร่วมและประสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2. Pair เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาบทเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน ให้สามารถศึกษาบทเรียนได้สำเร็จลุล่วง และสามารถค้นหาคำตอบของประเด็นที่ต้องการได้

3. Share เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากการศึกษบทเรียนแล้ว โดยทำการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับเป็นคู่ แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้สรุปผล และอธิบายผลการค้นพบจากการศึกษบทเรียนในชั้นเรียนที่ผ่านมา

Kagan (1990) ได้เสนอการเรียนการสอนตามรูปแบบ Think-pair-share โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. แบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเท่า ๆ กัน สมาชิกภายในกลุ่มจะต้องมีนักเรียนเก่งปานกลาง อ่อน คละกันไปให้เหมือนกันทุกกลุ่ม

2. ผู้สอนแจกคำถามที่เตรียมไว้ให้ผู้เรียน (Problem posed)

3. ให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบของคำถามที่ผู้สอนแจกไว้ในระยะเวลาที่กำหนด (Individual think time)

4. เมื่อผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบของคำถามเสร็จเรียบร้อยแล้วนั้น ก็ให้ผู้เรียนจับกับสมาชิกภายในกลุ่มของตนเองแล้วผลัดเปลี่ยนกันอธิบายคำตอบของตนเองให้คู่ของตนเองฟังว่าคำตอบที่ได้มีอะไรบ้าง พร้อมกับอภิปรายเป็นคู่ได้เพื่อหาคำตอบที่ถูกต้อง (Pair work)

5. เมื่อแต่ละคู่อธิบายเสร็จเรียบร้อยแล้วนั้น ให้เข้ากลุ่มของตนเองเพื่อที่จะมาผลัดเปลี่ยนกันอธิบายให้สมาชิกภายในกลุ่มฟังตามที่ได้เปิดอภิปรายเป็นคู่ ๆ ว่ามีคำตอบอย่างไรแล้วมาสรุปเป็นคำตอบกลุ่มอีกครั้ง

ไซโย เสาเวียง (2552, หน้า 3-5) ได้กล่าวไว้ว่า การจับคู่ร่วมกันคิดและคุยเป็นการอภิปรายแบบมีส่วนร่วม ประกอบด้วย สามขั้นตอนของการกระทำของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาและอภิปรายข้อคิดเห็นก่อนที่จะแลกเปลี่ยนกับทั้งห้องเรียน วิธีนำเสนอส่วนประกอบของเวลาคิดและปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเป็นส่วนประกอบ สำคัญสองประการของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม วัตถุประสงค์หลักของการเรียนรู้ด้วยเทคนิค Think-pair-share คือ เพื่อช่วยผู้เรียนจัดกระบวนการของข้อมูล และพัฒนาทักษะการสื่อสารและการจัดเกลาความคิด ซึ่งครูจะต้องมีวิธีการดังนี้

1. ใช้คำถามหรือปัญหาปลายเปิด

2. ให้เวลาผู้เรียนหนึ่งหรือสองนาทีเพื่อคิดถึงคำตอบ

3. จับคู่ผู้เรียนอภิปรายหาคำตอบและแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น

4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนการโต้ตอบกับกลุ่มย่อยหรือทั้งห้องเรียน เพราะผู้เรียนมีเวลาที่จะคิดถึงคำตอบ จากนั้นแลกเปลี่ยนกับเพื่อนและได้รับฟังแง่มุมที่ต่างไป ผู้เรียนอาจมีความตั้งใจมากขึ้นและความเข้าใจน้อยลงเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนกับ กลุ่มใหญ่ และยังให้เวลากับผู้เรียนที่จะเปลี่ยนการโต้ตอบหากจำเป็นและปลดความกลัวของการให้คำตอบที่ “ผิด”

อารี สันหลวี (2552, หน้า 77-78) ได้กล่าวไว้ว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบ Think-pair-share เป็นรูปแบบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือที่ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. เริ่มต้นด้วยการจับคู่หรือจัดกลุ่มผู้เรียน

2. มอบภาระงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ คิดหาคำตอบด้วยตนเอง

3. ต่อมาให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนคำตอบ แลกเปลี่ยนความคิดกับคู่เพื่อนหรือในกลุ่มของตนเองด้วยการสนทนาหาเพื่อคำตอบที่ดีที่สุด นำเสนอความคิดของกลุ่มต่อกลุ่มใหญ่ต่อไป ทั้งนี้ผู้เรียนทุกคนสามารถให้ความคิดเห็น วิจารณ์คำตอบและความคิดของกลุ่มอื่นได้อย่างหลากหลาย

สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair share มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนตั้งประเด็นปัญหาสั้น ๆ กับผู้เรียนทั้งชั้น
2. ผู้เรียนแต่ละคนหาคำตอบด้วยตนเองโดยลำพังอย่างอิสระ (Thing)
3. ผู้เรียนจับคู่แบบละความสามารถ ให้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดกัน จนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกัน (Pair)
4. ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งสามารถอธิบายคำตอบ นำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนฟังทั้งชั้นเพื่อหาข้อสรุปของประเด็นคำถาม (Share)

ข้อดีและข้อจำกัดของเทคนิคการเรียนรู้แบบ Think-pair-share

กนกพร ทองสอดแสง (2553, หน้า 68) ได้สรุปข้อดีของเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดได้ดังนี้

1. นักเรียนได้รับความรู้ที่มีความหมาย นักเรียนสามารถนำไปใช้ทั้งในเนื้อหาสาระความรู้เดียวกันและต่างกัน ตลอดจนช่วยเตรียมนักเรียนให้ออกไปใช้ชีวิตในโลกของความจริง ซึ่งเป็นโลกที่ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจมากกว่าการแข่งขันแบบเผชิญหน้า
2. นักเรียนได้พัฒนาความคิดเชิงสร้างสรรค์ ได้ศึกษาค้นคว้า ทำงานและแก้ปัญหาด้วยตนเอง นักเรียนมีอิสระที่จะเลือกวิธีการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง
3. นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้สามารถจำความรู้ได้นาน และเกิดความเข้าใจลึกซึ้ง
4. นักเรียนมีทักษะในการแก้ปัญหา มนุษยสัมพันธ์และการสื่อความหมายจากการทำงาน อภิปราย ซักถาม ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยน และให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน
5. นักเรียนได้รู้จักและเข้าใจตนเองดีขึ้น ในด้านของการทราบข้อดี และข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางการแก้ไขปรับปรุง
6. ช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออกต่อหน้าเพื่อนหนึ่งคนโดยไม่กลัวว่าจะพุดผิด
7. ฝึกทักษะการเป็นผู้พูดและผู้ฟังที่ดีรวมทั้งการเป็นผู้มีใจกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น ไม่ยึดมั่นถือมั่น

8. ผลงานที่ทำโดยนักเรียนสองคนช่วยกันทำย่อมดีกว่าผลงานโดยบุคคลเพียงคนเดียว โอกาสที่จะผิดพลาดมีน้อยกว่า

9. สามารถนำเทคนิคการเรียนรู้แบบคู่คิดไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง อาจใช้วิธีนี้วิธีเดียว หรือสลับกับวิธีอื่นในแต่ละครั้งที่สอน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เป็นการนำเอาวิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R (Pauk, 1984) และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair share (Lyman, 1981) มาพัฒนาเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ซึ่งมี 6 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเริ่มอ่าน (Beginning to read) นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างรวดเร็ว โดยสำรวจความยาว ย่อหน้า คำสำคัญ คำศัพท์ที่น่าสนใจ บทอ่านนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร อะไรคือจุดสำคัญของเรื่อง
 2. ขั้นคิดคำถาม (Question) หมายถึง นักเรียนตั้งคำถามจากบทอ่าน เช่น ใคร ทำอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไรให้ครอบคลุมกับเนื้อหาของบทอ่าน
 3. ขั้นอ่านซ้ำ (Repeat) หมายถึง นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างละเอียดเพื่อจับใจความและให้นักเรียนหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ด้วยตนเองนักเรียนสามารถอ่านซ้ำจนกว่าจะหาคำตอบได้
 4. ขั้นบันทึกข้อมูล (Record) หมายถึง นักเรียนค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมหรือตำราเรียน (Think) บันทึกข้อมูลเหล่านั้นในบทอ่าน และเขียนสรุปใจความเป็นข้อความสั้น ๆ
 5. ขั้นสรุปใจความ (Recite) หมายถึง จับคู่ให้นักเรียน ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากบทอ่าน ผลัดกันอ่านคำถาม คำตอบ และอ่านสรุปใจความสำคัญให้คู่ของตนฟัง แต่ละคนเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่านโดยใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนของตนเอง
 6. ขั้นทบทวนและแบ่งปัน (Reflect) หมายถึง สลายกลุ่มที่จับกันเป็นคู่ ให้แต่ละคนนำเสนอการเขียนสรุปใจความ ครูและนักเรียนร่วมกันพิจารณาการเขียนสรุปใจความสำคัญของนักเรียนแต่ละคนพร้อม ๆ กันรวมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับบทอ่าน
- เมื่อจบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R แล้วผู้สอนจะต้องมีการประเมินผลว่านักเรียนได้ความรู้ตามจุดประสงค์หรือไม่ เป็นการประเมินความสามารถ เพื่อนำมาพัฒนา นักเรียนและช่วยผู้ที่เรียนอ่อน โดยอธิบายเพิ่มเติม และให้แบบฝึกเสริมทักษะ

ตารางที่ 1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

SQ3R	SQ4R	SQ5R	Think-pair-share	BQ4R
1. Survey อ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง	1. Survey อ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง	1. Survey อ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อหาจุดสำคัญของเรื่อง	1. Think นักเรียนคิดหาคำตอบจากประเด็นปัญหาโดยลำพังอย่างอิสระ	1. ขั้นเริ่มอ่าน (Beginning to read) นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างรวดเร็ว (Scan) โดยสำรวจความยาวย่อหน้า คำสำคัญ คำศัพท์ที่สนใจ บทอ่านนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร อะไรคือจุดสำคัญของเรื่อง (Think)
2. Question ตั้งคำถามก่อนการอ่านอย่างละเอียด	2. Question ตั้งคำถามก่อนการอ่านอย่างละเอียด	2. Question ตั้งคำถามก่อนการอ่านอย่างละเอียด	2. Pair จับคู่ นักเรียนแบบคละความสามารถ แล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน	2. ขั้นคิดคำถาม (Question) นักเรียนตั้งคำถามจากบทอ่าน (Think) เช่น ใคร ทำอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ให้ครอบคลุมกับเนื้อหาของบทอ่าน (Question)
3. Read อ่านบทอ่านอย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และตอบคำถามที่ได้ตั้งไว้	3. Read อ่านบทอ่านอย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และตอบคำถามที่ได้ตั้งไว้	3. Read อ่านบทอ่านอย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และตอบคำถามที่ได้ตั้งไว้	3. Share สลายกลุ่มแล้วอภิปรายร่วมกันทั้งชั้นเรียน	3. ขั้นอ่านซ้ำ (Repeat) นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างละเอียด เพื่อจับใจความ (Read) และให้นักเรียนหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ด้วยตนเอง (Think) นักเรียนสามารถอ่านซ้ำจนกว่าจะหาคำตอบได้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

SQ3R	SQ4R	SQ5R	Think-pair-share	BQ4R
4. Recite เขียนสรุปใจความสำคัญ โดยใช้ภาษาของตนเอง	4. Record จดบันทึกข้อมูลที่สำคัญจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้ข้อความอย่างย่อ ๆ	4. Record จดบันทึกข้อมูลที่สำคัญจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้ข้อความอย่างย่อ ๆ		4. ขึ้นบันทึกข้อมูล (Record) นักเรียนค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมหรือตำราเรียน (Think) บันทึกข้อมูลเหล่านั้นในบทอ่าน และเขียนสรุปใจความเป็นข้อความสั้น ๆ (Record)
5. Review ทบทวนเพื่อสรุปใจความสำคัญ ตรวจสอบความจำและความเข้าใจในประเด็นสำคัญต่าง ๆ	5. Recite เขียนสรุปใจความสำคัญ โดยใช้ภาษาของตนเอง	5. Recite เขียนสรุปใจความสำคัญ โดยใช้ภาษาของตนเอง		5. ขึ้นสรุปใจความ (Recite) จับคู่ นักเรียนเรียน (Pair) ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากบทอ่าน ผลัดกันอ่านคำถาม คำตอบ และอ่านสรุปใจความสำคัญให้คู่ของตนฟัง (Share) แต่ละคนเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน โดยใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนของตนเอง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

SQ3R	SQ4R	SQ5R	Think-pair-share	BQ4R
	<p>6. Reflect วิเคราะห์ วิจารณ์ ขยขบทอ่าน แสดงความคิดเห็น ในประเด็นที่ผู้เรียนมีความ คิดเห็นสอดคล้องและขัดแย้ง</p>	<p>6. Review ทบทวนเพื่อสรุป ใจความสำคัญ ตรวจสอบ ความจำ และความเข้าใจ ในประเด็นสำคัญต่าง ๆ</p>		<p>6. ขั้นทบทวนและแบ่งปัน (Reflect) สลากลุ่มที่จับกันเป็นคู่ ให้แต่ละคนนำเสนอการเขียนสรุป ใจความ (Share) ครูและนักเรียน ร่วมกันพิจารณาการเขียนสรุป ใจความสำคัญของผู้เรียนแต่ละคน พร้อม ๆ กัน รวมทั้งให้ผู้เรียน แสดงความคิดเห็น ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวกับบทอ่าน (Review)</p>
		<p>7. Reflect วิเคราะห์ วิจารณ์ ขยขความบทอ่าน แสดง ความคิดเห็นในประเด็นที่ผู้เรียน มีความคิดเห็นสอดคล้องและ ขัดแย้ง</p>		

เจตคติ

ความหมายของเจตคติ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเจตคติ ได้มีคำจำกัดความและความหมายของเจตคติ ดังนี้
Thurstone (1982, p. 531) กล่าวถึง เจตคติว่า เจตคติ หมายถึง ผลรวมเกี่ยวกับความรู้สึก
อคติ ความคิด ความกลัวต่อบางสิ่งบางอย่าง การแสดงออกทางการพูด เป็นความคิดอย่างหนึ่ง
และความคิดนี้เป็นสัญลักษณ์ของเจตคติ

จิราพร รัตนพงษ์ (2553, หน้า 36) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติ หมายถึง
ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อหรือความพร้อมของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคล
ได้รับ โดยแสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ ทางบวก หรือเจตคติเชิงบวกและแสดงออกมา
ในลักษณะความชอบ ความพึงพอใจ เห็นด้วย ทำให้อยากปฏิบัติและอยากใกล้ชิดสิ่งนั้น
อีกลักษณะหนึ่ง คือ ทางลบ หรือเจตคติเชิงลบจะแสดงออกในลักษณะความเกลียดไม่พึงพอใจ
ไม่รักไม่ชอบสิ่งนั้น ความลำเอียงไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย อาจเป็นความเป็นกลางก็ได้ เช่น รู้สึกเฉย ๆ
ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคลจากการเรียนรู้และสิ่งแวดล้อม

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 243) ให้ความหมายว่า เจตคติ เป็นเรื่องของ
ความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อฝังใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
จะเกิดอารมณ์ความรู้สึกบางอย่างควบคู่ไปกับการรับรู้ นั้น และมีผลต่อความคิดและปฏิกิริยาในใจ
ส่งผลถึงพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตได้ และพฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้
โดยง่าย

กฤษฎา คูหาเรือง (2553, หน้า 36) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติ หมายถึง
ความรู้สึกนึกคิดในใจซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในของบุคคลที่จะแสดงออกมามีเห็นทางพฤติกรรม
ลักษณะใดลักษณะหนึ่งอันเกิดจากความรู้สึกนึกคิด และความรู้สึกในการเห็นคุณค่า รู้สึกพอใจ
ชอบ หรือไม่เห็นคุณค่า ไม่พอใจ ไม่ชอบต่อสิ่งเร้า เช่น คน วัตถุสิ่งของ เหตุการณ์ สถานที่
และความคิด เป็นต้น

จากการศึกษาความหมายเจตคติสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง สภาพความรู้สึก ความคิด
ความเชื่อ ทั้งทางบวกและและลบของแต่ละบุคคลที่มีต่อเหตุการณ์ ประสบการณ์และวัตถุ
ที่ส่งผลถึงพฤติกรรมภายนอกและภายในของบุคคล

ลักษณะของเจตคติ

จากการศึกษาลักษณะของเจตคติ มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้
Shaw and Wright (1967, pp .6-10 อ้างถึงใน นพรัตน์ พงษ์สุข, 2553, หน้า 51) กล่าวถึง
ลักษณะของเจตคติ ดังนี้

1. เจตคติเป็นผลมาจากที่บุคคลประเมินจากสิ่งเร้าแล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม
2. เจตคติของบุคคลที่แปรค่าได้ทั้งในด้านคุณภาพและความเข้มข้น ซึ่งจะครอบคลุมช่วงเจตคติตั้งแต่บวกถึงลบ โดยจะแสดงความรู้สึกไปในทางบวกมากหรือน้อย ไปทางลบหรือน้อย หรือความเข้มข้นเป็นศูนย์นั่นคือ ไม่รู้สึก หรือรู้สึกเฉย ๆ นั่นเอง
3. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มากกว่าที่จะมีมาแต่กำเนิด โดยเกิดจากการเรียนรู้สิ่งปฏิบัติสัมพันธ์รอบตัวซึ่งอาจผ่านสื่อต่าง ๆ ที่มีต่อเป้าหมายของเจตคติ
4. เจตคติขึ้นอยู่กับเป้าหมายของเจตคติหรือสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง เช่น บุคคล ลัทธิ สิ่งของ สถานบัน มโนภาพ อุดมการณ์ อาชีพ เป็นต้น
5. เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าที่เป็นกลุ่มเดียวกันอาจมีความสัมพันธ์ระหว่างกันซึ่งอาจก่อรูปขึ้นเป็นเจตคติเฉพาะบุคคลต่อสิ่งเร้า
6. เจตคติเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะมีลักษณะคงที่ และเปลี่ยนแปลงยากแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อได้รับประสบการณ์ใหม่ที่แตกต่างจากเดิม

Sax (1980, p. 24 อ้างถึงใน จิราพร รัตนพงศ์, 2553, หน้า 14) ได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้

1. มีทิศทาง เจตคติมีทิศทาง เพราะความรู้สึกของคนที่มีต่อเป้าเจตคติเป็นบวกและลบ หรือชอบ ไม่ชอบ กรณีวัดเจตคติต่อเป้าเจตคติชนิดหนึ่งนักเรียนตอบว่าชอบ แปลว่า เป็นไปในทิศทางบวก
2. มีความเข้มข้น เจตคติเป็นความรู้สึกต่อเนื่องตั้งแต่บวกจนถึงลบ เนื่องจากเจตคติเป็นความรู้สึกต่อเนื่อง ถ้าเป็นทางบวกก็จะมีตั้งแต่บวกน้อย ๆ จนถึงบวกมาก ๆ ถ้าลบก็จะมีตั้งแต่ลบมาก ๆ จนถึงลบน้อย ๆ ความมากน้อยของความรู้สึกนั้นต่อความเข้มข้น
3. มีความแผ่ซ่าน เจตคติมีลักษณะแพร่กระจายหรือแผ่ซ่านจากกลุ่มหนึ่งไปสู่กลุ่มหนึ่งได้ เช่น กลุ่มเล็ก ๆ มีเจตคติไม่มีต่อรัฐบาล เจตคติไม่ดีในลักษณะนี้อาจแพร่กระจายไปสู่คนหมู่มากได้ ในที่สุดเจตคติที่ไม่ดีต่อรัฐบาลก็ลุกลามไปทั่วทั้งกลุ่มใหญ่ประชากร เกิดการต่อต้านรัฐบาลได้
4. มีความคงเส้นคงวา เจตคติเป็นความรู้สึกที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงง่าย ๆ เป็นความรู้สึกค่อนข้างคงที่ เจตคติของบุคคลในระยะสั้น ๆ จะเหมือนเดิม เจตคติจึงมีลักษณะฝังตรึงในแบบใดแบบหนึ่งนานพอสมควร
5. มีความพร้อมที่จะแสดงออกชัดเจน หมายถึง ระดับขั้นของความเต็มใจหรือความพร้อมในการแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของเจตคติ ความจริงเป็นเรื่องของความตรงตราบใต้นั้นเองการที่คนจะมีลักษณะนี้ของเจตคติต้องเป็นคนที่มีมองเห็นความเด่น

ความสำคัญและมีความรอบรู้อย่างมากต่อเป้าเจตคติ ความประทับใจเด่นชัดนี้เมื่อเจตคติแสดงออกมาปราศจากการระล่อมกล่อมเกลามาตราของเจตคติที่วัดจากข้อความให้แสดงความรู้สึก เห็นด้วยไม่สามารถวัดความประทับใจได้ ดังนั้นความประทับใจนี้จะวัดได้จากการสัมภาษณ์หรือ การสังเกตการณ์ที่มีโอกาสของการแสดงความคิดเห็นแบบดังกล่าวมาเท่านั้น

สรุปได้ว่า เจตคติเกิดจากการเรียนรู้จากสิ่งเร้าเกิดทำให้ความรู้สึก ความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีทั้งทางบวกและทางลบ มีลักษณะคงเส้นคงวาเปลี่ยนแปลงได้ยาก และสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่นได้

องค์ประกอบของเจตคติ

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2549, หน้า 8-9) กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติเป็นสิ่งเชื่อมโยงไปยังแง่มุมอื่น ๆ อีก 2 ด้าน คือ ด้านแรกเชื่อมโยงไปยังนิยามของเจตคติ อีกด้านหนึ่งเชื่อมโยงไปยังประเด็น ความสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบ หรือความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ นักจิตวิทยา ได้เสนอองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 องค์ประกอบดังนี้

1. เจตคติมีองค์ประกอบเดียว คือ อารมณ์ ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคล มีต่อที่หมายของเจตคติ นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ได้แก่ เบ็ม (Bem) ฟิชไบน์และไอเซน (Fishbein and Ajzen) อินสโค (Insko) และเทอร์สโตน (Thurstone) นักจิตวิทยาเหล่านี้ถือเอานิยาม องค์ประกอบทางอารมณ์ความรู้สึกเป็นนิยามเจตคติด้วย

2. เจตคติมีสององค์ประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่า เจตคติมี 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบ ทางด้านปัญญา และองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติ เป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ Katz และ Rosenberg ตามแนวคิดของโรเซนเบิร์ก องค์ประกอบด้าน ปัญญา หมายถึง กลุ่มของความเชื่อที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติจะเป็นตัวส่งเสริมหรือขัดขวาง การบรรลุถึงค่านิยมต่าง ๆ ของบุคคลส่วนองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึก ที่บุคคลมีเมื่อถูกกระตุ้น โดยที่หมายของเจตคติ โรเซนเบิร์ก เห็นว่า อารมณ์ ความรู้สึกทางบวก ที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ จะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่าที่หมายของ เจตคตินั้นสัมพันธ์ กับการบรรลุถึงค่านิยมทางบวก และขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมทางลบของบุคคล ในทางกลับกัน อารมณ์ความรู้สึกทางลบที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ จะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่า ที่หมายของเจตคตินั้นสัมพันธ์กับการบรรลุถึงค่านิยมทางลบ และขัดขวางการบรรลุ ถึงค่านิยม ทางบวกของบุคคล ส่วนเจตคติทางบวกเล็กน้อย หรือทางลบเล็กน้อย ที่บุคคลมีต่อ ที่หมายของ เจตคติจะมีความสัมพันธ์กับความเชื่อที่ว่าที่หมายของเจตคตินั้นมีความสัมพันธ์กับค่านิยมที่มี ความสัมพันธ์น้อยสำหรับบุคคล หรือหากสัมพันธ์กับค่านิยมที่สำคัญ บุคคลจะมีความมั่นใจน้อย ถึงความสัมพันธ์ระหว่างที่หมายของเจตคติ กับค่านิยมนั้น ๆ

3. เจตคติมีสามองค์ประกอบ เจตคติในลักษณะนี้กำหนดไว้ 3 ประการ ดังนี้

3.1 องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive component) มีส่วนประกอบย่อย คือ ด้านความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ (Attitude object)

3.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดี-ไม่ดีที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ

3.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของเจตคติ นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติเป็น 3 องค์ประกอบ และมีอิทธิพลต่อการศึกษาในด้านนี้ไม่น้อย คือ Kretch, Rutchfield and Pallachey และ Triandis นักจิตวิทยาเหล่านี้ให้คำนิยาม เจตคติ โดยครอบคลุมองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบอย่างครบถ้วน และเห็นว่าองค์ประกอบเหล่านี้ มีความสัมพันธ์ต่อกันและกันพอสมควร กล่าวคือ เคราะห์ และคณะ ได้ศึกษาพบว่า องค์ประกอบ เหล่านี้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ถ้าหากองค์ประกอบทั้งสามไม่สัมพันธ์กัน หรือ สัมพันธ์กันในระดับต่ำ แต่ละองค์ประกอบ อาจจะเป็นอิสระจากกัน หรือหากองค์ประกอบทั้งสาม มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง องค์ประกอบ ทั้งสามอาจเป็นสิ่งเดียวกัน

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 247) กล่าวว่า โดยทั่วไปเจตคติประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งเรานั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่จะสรุปความ และรวมเป็นความเชื่อหรือช่วย ในการประเมินสิ่งเรานั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคล ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า เป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้านั้นแล้วว่าพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม เป็นองค์ประกอบด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียง ที่บุคคลจะพฤติกรรมปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออก จะสอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านปัญญาหรือความรู้ (Cognitive component) คือ การที่บุคคลมีความรู้ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ก่อให้เกิดเป็นความรู้สึกต่อเรื่องนั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective component) คือความรู้สึกชอบไม่ชอบของแต่ละบุคคล

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) คือ ความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติหรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า

การเกิดและการเปลี่ยนแปลงของเจตคติ

เจลา ประเสริฐสังข์ (2544, หน้า 257-258) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดและการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดา ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่เด็ก ๆ ได้รับจากครอบครัวจะค่อย ๆ ก่อให้เกิดเป็นรูปแบบของความรู้สึกที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ

2. การศึกษาเล่าเรียนจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในแต่ละระดับที่เป็นแหล่งการเรียนรู้ที่เด็กได้รับการสอนหรือชี้แนะจากครู มีอิทธิพลที่จะทำให้เด็กมีเจตคติที่ต่างกัน

3. อิทธิพลของวัฒนธรรมและสังคมที่สืบทอดกันมาของแต่ละสังคม นอกจากจะเป็นสิ่งที่กำหนดบุคลิกภาพของบุคคลในสังคมแล้ว ยังมีส่วนก่อให้เกิดลักษณะทางจิตใจของแต่ละบุคคลในสังคมด้วยเช่นกัน

4. สื่อสารมวลชนในด้านต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดลักษณะของเจตคติของเด็กไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาทางโทรทัศน์ ซึ่งในปัจจุบันนี้สามารถโน้มน้าวจิตใจของบุคคลให้ชอบหรือไม่ชอบอะไรได้ง่าย

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553, หน้า 260-261) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติมี 2 ทาง ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงในทางเดียวกัน (Congruent change) หมายถึง เจตคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกจะเพิ่มมากขึ้นในทางบวก แต่ถ้าเจตคติเป็นไปในทางลบก็เพิ่มมากขึ้นในทางลบ

2. การเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง (Incongruent change) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเจตคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกจะลดลงและไปเพิ่มทางลบ

หลักการของการเปลี่ยนแปลงเจตคติ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกันหรือการเปลี่ยนแปลงไปคนละทางนั้นมีหลักการว่า เจตคติที่เปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกันเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าเจตคติที่เปลี่ยนแปลงไปคนละทาง เพราะการเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกันมีความคงที่มากกว่าการเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่อไปนี้

1. ความสุดขีด (Extremeness) เจตคติที่อยู่ปลายสุดเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่ไม่รุนแรงนัก เช่น ความรักที่สุด และความเกลียดที่สุดเปลี่ยนแปลงยากกว่าความรักและความเกลียดที่ไม่มากนัก

2. ความซับซ้อน (Multicomplexty) เจตคติที่เกิดจากสาเหตุเดียวกันเปลี่ยนได้ง่ายกว่าเกิดจากหลาย ๆ สาเหตุ
3. ความคงที่ (Consistency) เจตคติที่มีลักษณะคงที่มาก หมายถึง เจตคติที่เป็นความเชื่อฝังใจ เปลี่ยนแปลงยากกว่าเจตคติทั่วไป
4. ความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่อง (Interconnectedness) เจตคติที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะที่เป็นไปในทางเดียวกันเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่มีความสัมพันธ์ไปในทางตรงกันข้าม
5. ความแข็งแกร่งและจำนวนความต้องการ (Stong and number of wants served) หมายถึง เจตคติที่มีความจำเป็นและความต้องการในระดับสูง เปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่ไม่แข็งแกร่งและไม่อยู่ในความต้องการ
6. ความเกี่ยวข้องกับค่านิยม (Centrality of related values) เจตคติมีหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องเนื่องจากค่านิยมความเชื่อที่ค่านิยมนั้นค้ำประกัน และเจตคติสืบเนื่องจากค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมนั้นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544, หน้า 100) กล่าวว่า เจตคติเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่จะต้องอาศัยเวลาพอสมควร ทั้งนี้เพราะในการสร้างเจตคติแต่ละเรื่องส่วนใหญ่แล้วต้องใช้เวลาในการสั่งสมอยู่นานพอสมควร ดังนั้นการที่จะเปลี่ยนจึงต้องอาศัยเวลาเช่นกัน หลักสำคัญที่สามารถใช้ในการเปลี่ยนเจตคติของบุคคลมีดังนี้

1. สร้างตัวเลียนแบบ (Identification Figurer) ที่เหมาะสมให้กับผู้ที่เราต้องการเปลี่ยนเจตคติ ลักษณะที่สำคัญของตัวเลียนแบบ เช่น
 - ต้องเป็นบุคคลที่ผู้นั้น สามารถพึ่งพาอาศัยได้
 - ต้องเป็นบุคคลที่สำคัญในชีวิตของผู้นั้น
 - ต้องเป็นบุคคลที่ผู้นั้นยกย่องเชื่อถือ
 - ต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงมีศักดิ์ศรีมีบารมีพอที่จะทำให้ผู้นั้นเชื่อถือได้
 - ต้องเป็นบุคคลที่มีความอบอุ่นมีลักษณะเป็นกันเอง และมีความเข้าใจกัน เป็นต้น
2. ใช้วิธีการพูดหรือสื่อสาร (Communication) เพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติ นักจิตวิทยาได้อธิบายว่าการพูด เพื่อเปลี่ยนเจตคตินั้น มีได้ 2 วิธี คือ

2.1 การพูดโดยการอ้างเหตุผล (Logical argument) การพูดชักจูงเพื่อเปลี่ยนเจตคติของบุคคล วิธีนี้จะต้องเป็นการพูด โดยเสนอข้อเท็จจริงทั้งในส่วนดีและไม่ดีเพื่อให้ผู้นั้นใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง

2.2 การพูดเร้าอารมณ์ (Emotional appeal) การพูด ในลักษณะนี้มักจะพูดโดยเน้นเพียงด้านเดียว และพยายามเสนอเหตุผลเพียงด้านเดียว การชักจูงในลักษณะนี้อาจจะทำให้คนคล้อยตามได้ง่ายแต่อาจเกิดผลเสียถ้าผู้นั้น ารู้เหตุผลอีกด้านหนึ่งในภายหลัง

3. ใช้วิธีการจัดสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงคติไปในทางที่ต้องการ เช่น การให้เข้าไปมีส่วนร่วม การจัดกิจกรรม การเล่นบทบาทสมมติ (Role playing) เป็นต้น

จากการศึกษาการเกิดและการเปลี่ยนแปลงของเจตคติ สรุปได้ว่าเจตคติของบุคคลเกิดจากพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา การศึกษา วัฒนธรรมของแต่ละสังคม และสื่อต่าง ๆ ที่ใช้โน้มน้าวความรู้สึกของบุคคล เจตคตินั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ จากสิ่งเร้าหลายลักษณะ ทั้งจากบุคคลที่นั้นเชื่อถือ สำคัญในชีวิตของผู้นั้น สามารถพึงพาอาศัยได้ และเป็นบุคคลที่มีลักษณะอบอุ่นเป็นกันเอง โดยใช้การพูดคุย ปรึกษาให้คำแนะนำเพื่อเปลี่ยนเจตคติ และการใช้สถานการณ์และสิ่งแวดล้อม เช่นการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้ เจตคติเปลี่ยนแปลงได้ 2 ทาง คือ เปลี่ยนแปลงเจตคติเดิมของบุคคลไปในทางเดียวกัน และเจตคติเดิมของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง

การวัดเจตคติ

เจตคติ คือ ความรู้สึกหรือความคิดที่มีต่อเหตุการณ์ ประสบการณ์และวัตถุที่ส่งผลถึงพฤติกรรมภายนอกและภายในของบุคคลซึ่งมีวิธีการวัดเจตคติ ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530, หน้า 9-22) กล่าวว่า การศึกษาเจตคติประกอบด้วย 6 วิธี ดังนี้

1. การสังเกต หมายถึง การเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วนำข้อมูลที่สังเกตได้ไปอนุมานว่าบุคคลนั้นมีเจตคติต่อสิ่งนั้นอย่างไร
2. การสัมภาษณ์ คือ วิธีการถามให้ตอบด้วยปากเปล่า ผู้เก็บข้อมูลอาจจดบันทึกคำตอบหรืออัดเสียงตอบไว้ได้ แล้วนำมาวิเคราะห์คำตอบภายหลัง วิธีการสัมภาษณ์ให้ข้อมูลครอบคลุมทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต และสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้อง แต่มีข้อจำกัดเพราะวิธีการสัมภาษณ์เป็นการตอบหรือเล่าพฤติกรรมของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกศึกษาเล่าพฤติกรรมของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกศึกษาเล่าแต่พฤติกรรมที่ตนเอง เห็นสมควรจะนำมาเปิดเผยหรือเล่าพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ

3. แบบสอบถาม วิธีนี้ใช้กับผู้ที่มีการศึกษาพอสมควร คือ สามารถอ่านออกเขียนได้ แบบวัดเจตคตินั้นจะมีข้อคำถามและคำตอบต่าง ๆ ไว้ให้เลือกตอบ โดยทำไว้เป็นมาตรฐานแบบแผนเดียวกันสำหรับผู้ตอบทุกคน การใช้แบบวัดเจตคติเป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุดในการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติ เพราะใช้เวลาน้อยและได้คำตอบที่จริงมากกว่าวิธีอื่น

4. การสร้างจินตภาพ เป็นวิธีการสร้างจินตนาการโดยใช้ภาพเพื่อใช้วัดเจตคติบุคลิกภาพของบุคคล โดยที่ภาพจะเป็นกระตุ้นให้บุคคลแสดงความคิดเห็นออกมา และสามารถสังเกตได้ว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกอย่างไร วิธีการวัดเจตคติโดยการสร้างจินตภาพนี้ ผู้ทำการศึกษาต้องมีประสบการณ์และความสามารถเพียงพอในการแปลความของข้อมูลที่ได้ออกมา

5. การวัดแบบผู้ถูกศึกษาไม่รู้ตัว วิธีการนี้ผู้ที่เก็บข้อมูลไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับผู้ถูกศึกษาโดยตรงทั้งในลักษณะเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล และผู้ถูกศึกษาไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังถูกศึกษาอยู่

6. การวัดทางสรีระ คือ การใช้เครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการสังเกตการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย เนื่องด้วยเจตคติต่อสิ่งหนึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ มีความรู้ไปในทางชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้อาจจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับเรื่องราวและบุคคล เมื่อถูกกระตุ้นด้วยสิ่งที่เขาเคยชอบหรือไม่ชอบ จะทำให้อารมณ์ในขณะนั้นเปลี่ยนแปลงไป ถ้าใช้เครื่องมือวัดในทางสรีระที่ละเอียดก็สามารถตรวจพบการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ แต่เนื่องด้วยเครื่องมือวัดทางสรีระนั้นมีราคาสูงและผู้ใช้ต้องมีความรู้ทางสรีระเป็นอย่างดี ดังนั้นวิธีการนี้จึงยังไม่เป็นที่แพร่หลายในการวิจัยทางเจตคติในจิตวิทยาสังคม

จากการศึกษาการวัดเจตคติ พบว่า มีหลายวิธี แต่วิธีที่เป็นที่นิยมแพร่หลาย คือ วิธีวัดโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวัด ดังที่ วารี เกิดคำ (2542, หน้า 108-126) ได้กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวัดเจตคติ ดังนี้

1. เครื่องมือวัดแบบจัดอันดับ (Rank ordering scale) เป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดในการจัดอันดับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยให้บุคคลนั้นจัดอันดับตนเอง แต่วิธีนี้มีข้อจำกัด คือ ใช้คำถามเดียวในการวัดทัศนคติ

2. เครื่องมือวัดแบบลิเคิร์ต (Likert scale) เป็นเครื่องมือวัดที่มีวิธีการสร้างง่าย ใช้สะดวกทั้งผู้ตอบและผู้นำผลไปวิเคราะห์ แต่มีข้อจำกัด คือ ปัญหาในการตอบ

3. เครื่องมือวัดแบบเทอร์สโตน (Thurstone scale) เครื่องมือวัดชนิดนี้มีข้อจำกัดหลายประการ เช่น ความยุ่งยากในการหาบุคคลจำนวนมากมาตัดสินข้อความคำถาม ปัญหาเกี่ยวกับผู้ตอบ และปัญหาในการวิเคราะห์

4. เครื่องมือวัดแบบออสกู๊ด (Osgood scale) เป็นเครื่องมือวัดที่ให้ผู้ตอบ ตอบด้วยการประเมินจากคำตอบความหมายของคำคุณศัพท์ตรงข้ามกัน 2 คำ ที่กำกับไว้หัวท้าย มีข้อจำกัด คือ การเลือกคำคุณศัพท์มาใช้

5. เครื่องมือวัดแบบกัตต์แมน (Guttman scale) เป็นวิธีการประเมินชุดของข้อความวัดเจตคติที่สร้างขึ้น แบบวัดนี้ใช้วัดสิ่งอื่นนอกเหนือจากการวัดเจตคติได้ เช่น การวัดอาการของคนโรคจิต แบบวัดนี้มีข้อจำกัด คือ มีความยุ่งยากในการวิเคราะห์

6. เครื่องมือวัดแบบสร้างสถานการณ์ (Situational scale) เป็นแบบวัดเจตคติที่มีแบบเป็นสถานการณ์ที่กำหนด แล้วให้ผู้ตอบเลือกที่จะกระทำอย่างไรอย่างหนึ่งหากตนเองอยู่ในสถานการณ์นั้น

จากการศึกษาการวัดเจตคติสรุปได้ว่า การวัดเจตคติมี 6 วิธี ประกอบด้วย การสังเกต การสัมภาษณ์ การทำแบบสอบถาม การสร้างจินตภาพ การวัดแบบผู้ถูกศึกษาไม่รู้ตัว และการวัดทางสรีระ แต่วิธีที่นิยมใช้อย่างแพร่หลาย คือ การทำแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวัด ซึ่งมีวิธีการทำแบบสอบถามหลายวิธี วิธีที่นิยมใช้กันมาก คือ เครื่องมือวัดแบบลิเคอร์ท ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวัดแบบลิเคอร์ท เช่นกันเนื่องจากมีวิธีการสร้างง่าย ใช้สะดวกทั้งผู้ตอบและผู้นำผลไปวิเคราะห์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จิราพร หนูลาย (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบ SQ4R ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโละหาร จังหวัดพัทลุง ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

สายชล ปิ่นชัยมุด (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมด้วยวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R เพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมด้วยวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R เพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 86.81/ 76.14 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 75/ 75 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมด้วยวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R เพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมด้วยวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R เพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมสมัย แขนุนทด (2556) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษ การคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ 3P ประกอบผังกราฟิก และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R

ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3P ประกอบผังกราฟิก และแบบ SQ4R กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.00/ 76.52 และ 91.91/ 79.39 ตามลำดับ ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3P ประกอบผังกราฟิก และแบบ SQ4R มีค่าเท่ากับ 0.5846 และ 0.6314 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเท่ากับ 0.58 และ 0.63 ตามลำดับ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณภัทร ทิพนามาศ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยวิธีการสอนแบบ SQ4R สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.68/98.08 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

จิตติพร จันทร์ขมิ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนามีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.13/ 80.18 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/ 75 มีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

วรุฒม์ เทียนทอง (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบทบทวน เรื่องคำทั้ง 7 ชนิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด และการเรียนด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังจากที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของกลุ่มที่ใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่ากลุ่มที่เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า กลุ่มที่จับคู่ เก่ง-อ่อน มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่จับคู่แบบปานกลาง-ปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นันทิดา พิมพ์สมบูรณ์ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์บนเครือข่าย เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think-pair-share เรื่อง การออกแบบเว็บไซต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพัฒนานิคม ผลการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์บนเครือข่ายที่สร้างขึ้นมีคุณภาพอยู่ในระดับดี ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think-pair-share ของผู้เรียนที่เรียนจากสิ่งแวดล้อม

ทางการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์บนเครือข่าย อยู่ในระดับดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จำเนียร เงามาม (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องพีทระเคมีด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคิด ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เป็น 83.31/ 75.63 ซึ่งเป็นไปตามที่กำหนด (70/ 70) จากการทดสอบทางสถิติค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระต่อกันพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน(ค่าเฉลี่ย 22.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.63) สูงกว่าก่อนเรียน (ค่าเฉลี่ย 9.85 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.39) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเสร็จสิ้นและผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิมจำนวน 30 ข้อ พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (ค่าเฉลี่ย 22.92 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.57)

รัชณี ภูพิชกรกุล (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างวิธีสอนแบบนิรนัยร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดและวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังใช้วิธีสอนแบบนิรนัยร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังใช้วิธีสอนแบบปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้วิธีสอนแบบนิรนัยร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่านักเรียนที่ใช้วิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

Gilbert and Gilbert (1992 อ้างถึงใน จิราพร หนูลาย, 2550, หน้า 63) กล่าวว่าหากได้รับการสอนเหมาะสมแล้ว ผู้เรียนสามารถเข้าใจวิธีการเรียนและนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพเขาได้นำวิธีการสอนแบบ SQ4R ไปใช้ในการอ่านตำราที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับจิตวิทยาเพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่านคำสั่งบทนั้น โดยให้ผู้อ่านอ่านเรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยาทั่วไป ซึ่งจากวิธีการสอนและขั้นตอนการสอนแบบ SQ4R พบว่า ผู้เรียนสามารถตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งนำไปสู่การสรุปใจความและมีความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

Hasibuan (2011, pp. 76-77) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค SQ4R เทคนิคการเรียนรู้แบบเร่งรัดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความของนักเรียน วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบว่าเทคนิคการสอนใดมีประสิทธิภาพมากที่สุด กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยอิสลาม โดยแบ่งนักเรียนจำนวน 120 คน ออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 60 คน และให้กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคแบบเร่งรัด วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ *t-test* ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองวิธี มีประสิทธิภาพช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนมากกว่าก่อนเรียน และความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิค SQ4R ดีกว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้เทคนิคแบบเร่งรัด ที่ค่าร้อยละ 84.33 และ 76.67 ตามลำดับ ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย คือ ครูสามารถนำเทคนิคการสอนทั้งสองแบบมาใช้พัฒนาการอ่านจับใจความของนักเรียนได้

Susillawati (2012, pp. 191-192) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่าน จับใจความด้วยเทคนิค SQ4R กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาอิสลาม 1 ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการอ่านจับใจความด้วยเทคนิค SQ4R สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความได้เป็นอย่างดี และมีประสิทธิภาพดีที่สุดในที่สุด จะเห็นได้จากผลของการทดสอบก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 42.67 และผลการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 44.11 และนักเรียนยังมีความเข้าใจในการสอนของครู มีความสนใจและมีความพึงพอใจในการร่วมกิจกรรม

Bradshaw (1998 อ้างถึงใน ฅภัทร ทิพชานามาศ, 2556, หน้า 61) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยวิธีสอนแบบ SQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัย พบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การดำเนินการทดลอง
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

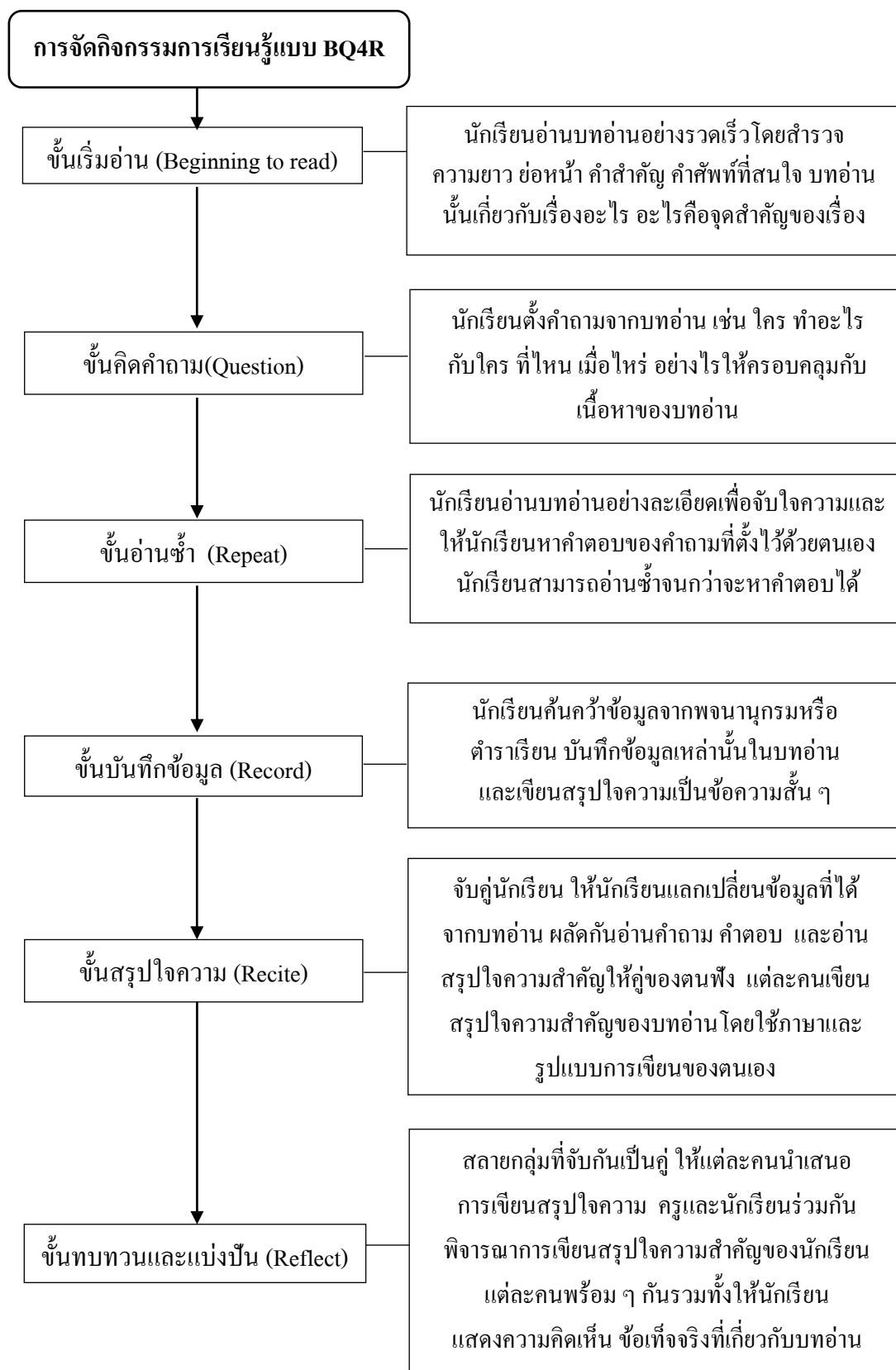
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบางละมุง และ โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนบางละมุง แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับสลากจาก 2 โรงเรียนข้างต้น แล้วจับสลากเลือกห้องเรียนมาหนึ่งห้องเรียนจากโรงเรียนดังกล่าว จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 16 คน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เป็นการนำเอาวิธีการสอนอ่านแบบ SQ4R (Pauk, 1984) และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair share (Lyman, 1981) มาสังเคราะห์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ดังนี้

ภาพที่ 2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

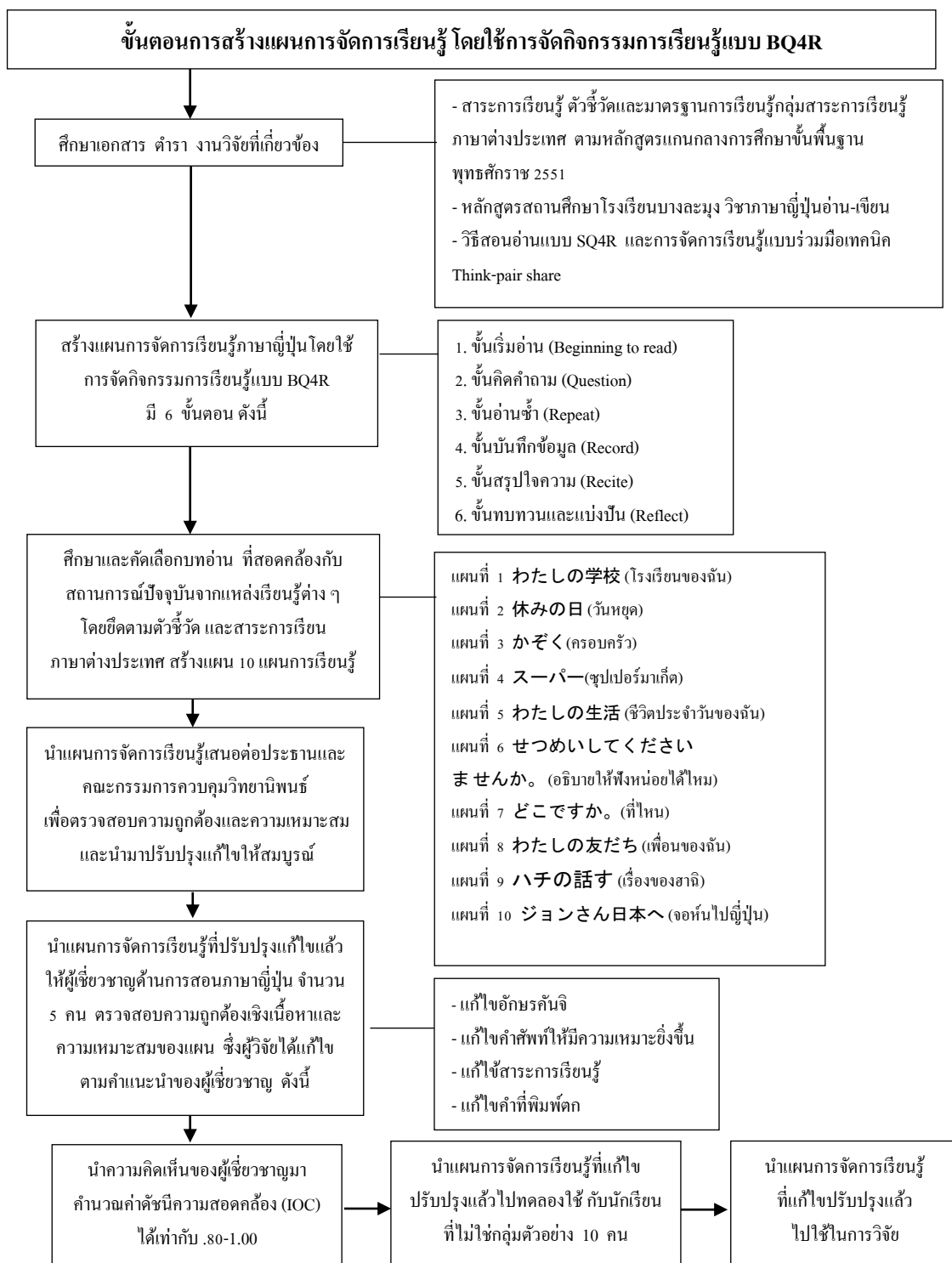
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้องค์ประกอบการเรียนรู้แบบ BQ4R ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาในการทดลองสอน 20 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัย จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ฉบับ และแบบทดสอบหลังเรียน 1 ฉบับ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน
3. แบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาสาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบางละมุง วิชาภาษาญี่ปุ่นอ่าน-เขียน

1.2 ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้วิธีสอนอ่านแบบ SQ4R และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Think-pair share จากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.4 ศึกษาและคัดเลือกบทอ่าน ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น หนังสือแบบเรียนภาษาญี่ปุ่น ตำรา และสิ่งพิมพ์ โดยยึดตามตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเนื้อเรื่องที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 わたしの学校 (โรงเรียนของฉัน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 休みの日 (วันหยุด)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 かぞく (ครอบครัว)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 スーパー (ซูเปอร์มาร์เก็ต)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 わたしの生活 (ชีวิตประจำวันของฉัน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 せつめいしてくださいませんか。(อธิบายให้ฟังหน่อยได้ไหม)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 どこですか。(ที่ไหน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 わたしの友だち (เพื่อนของฉัน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ハチの話 (เรื่องของฮาจิ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ジョンさん日本へ (จอห์นไปญี่ปุ่น)

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อประธานและคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ และนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาญี่ปุ่น จำนวน 5 ท่าน นำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ .80-1.00 และตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา ซึ่งผู้วิจัยได้แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

1.6.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 わたしの学校 (โรงเรียนของฉัน) แก้ไขสาระการเรียนรู้ (ความหมายของคำศัพท์) และแก้ไขตัวเลขคันจิในบทอ่านเปลี่ยนเป็นตัวเลขอาราบิกเพื่อให้เข้าใจง่าย

1.6.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 休みの日 (วันหยุด) แก้ไขการแบ่งคำในแผนการจัดการเรียนรู้ และคำศัพท์ในบทอ่านให้มีความเหมาะสมมากขึ้น

1.6.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 かぞく (ครอบครัว) แก้ไขคำศัพท์ให้เป็นอักษรคันจิ ทั้งบทอ่านและแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน

1.6.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 スーパー (ซูเปอร์มาร์เก็ต) แก้ไขสาระการเรียนรู้ (ความหมายของคำศัพท์) และแก้ไขคำช่วยและคำสันธานภาษาญี่ปุ่นในบทอ่าน

1.6.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 わたしの生活 (ชีวิตประจำวันของฉัน) แก้ไขผลการเรียนรู้ในประโยชน์ที่พิมพ์ผิด และแก้ไขคำศัพท์ให้เป็นอักษรคันจิในบทอ่าน

1.6.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 せつめいしていただきませんか。(อธิบายให้ฟังหน่อยได้ไหม) แก้ไขการแบ่งคำในแผนการจัดการเรียนรู้ แก้ไขคำศัพท์ในบทอ่านให้มีความเหมาะสมมากขึ้น และปรับขนาดตัวอักษรของแบบฝึกหัดท้ายบท

1.6.7 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 どこですか。(ที่ไหน) แก้ไขคำศัพท์เป็นอักษรคันจิในบทอ่าน และแก้ไขคำศัพท์ในบทอ่านให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

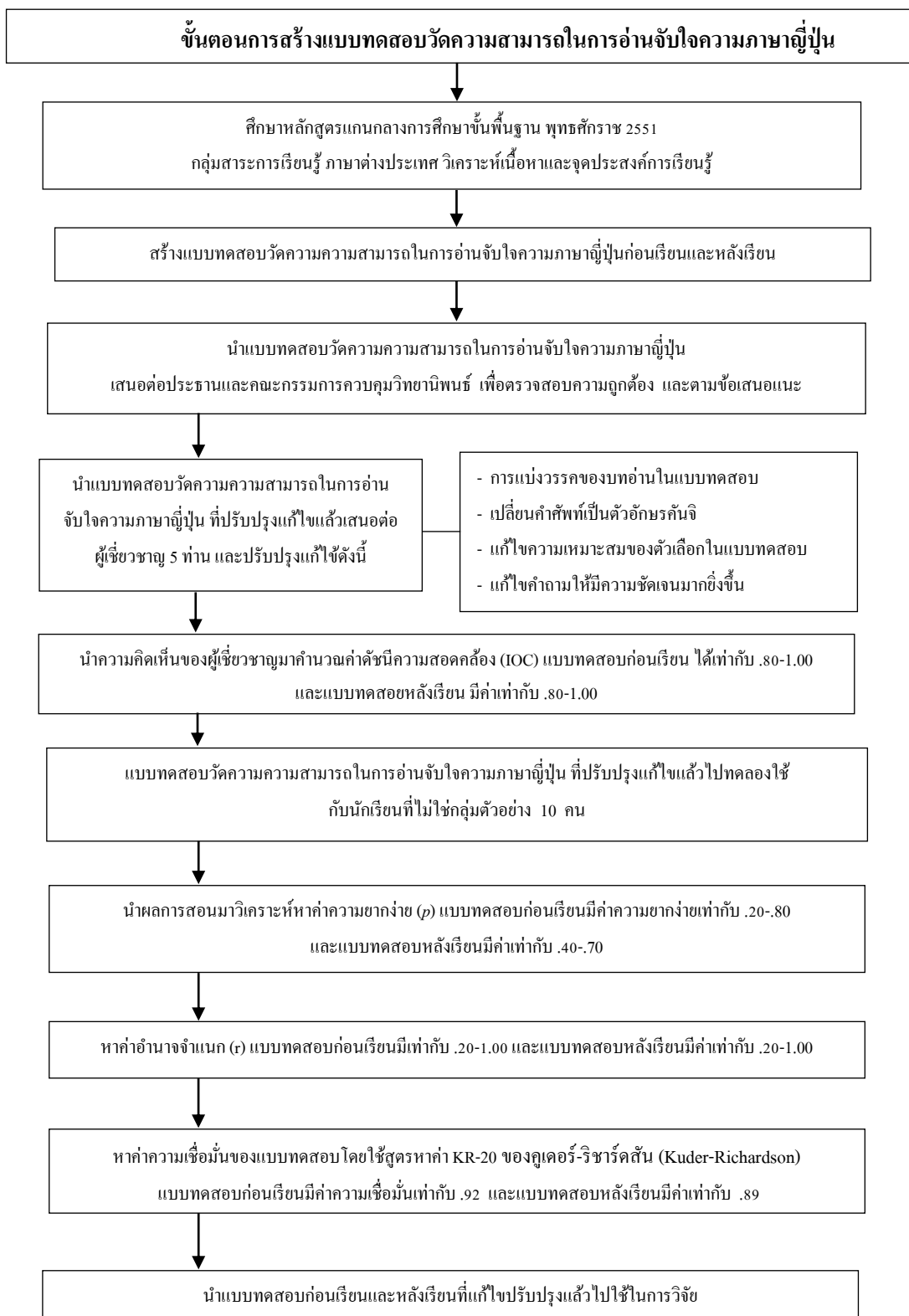
1.6.8 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 わたしの友だち (เพื่อนของฉัน) แก้ไขคำศัพท์ในบทอ่านให้มีความเหมาะสมมากขึ้น

1.6.9 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ハチの話す (เรื่องของฮาจิ) แก้ไขคำศัพท์เป็นอักษรคันจิในบทอ่าน

1.6.10 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ジョンさん日本へ (จอห์นไปญี่ปุ่น) แก้ไขคำศัพท์ที่พิมพ์ผิด

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในการทำวิจัยต่อไป

ภาพที่ 4 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัย จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ฉบับ และแบบทดสอบหลังเรียน 1 ฉบับ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่จะนำไปใช้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ทั้ง 2 ฉบับ แบบปรนัย ฉบับละ 40 ข้อ ตามหลักทฤษฎีการประเมินผลการสอนอ่านจับใจความของอัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 84-85)

2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 2 ฉบับ เสนอต่อประธานและคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ ความถูกต้อง และผู้วิจัยแก้ไขตามข้อเสนอแนะที่คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แนะนำ

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคำถามและคำตอบ รวมทั้งประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับเกณฑ์การประเมินผลการสอนอ่านจับใจความ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบ ดังนี้

2.4.1 การแบ่งวรรคของบทอ่านในแบบทดสอบ

2.4.2 เปลี่ยนคำศัพท์เป็นตัวอักษรคันจิ

2.4.3 แก้ไขความเหมาะสมของตัวเลือกในแบบทดสอบ

2.4.4 แก้ไขคำถามให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

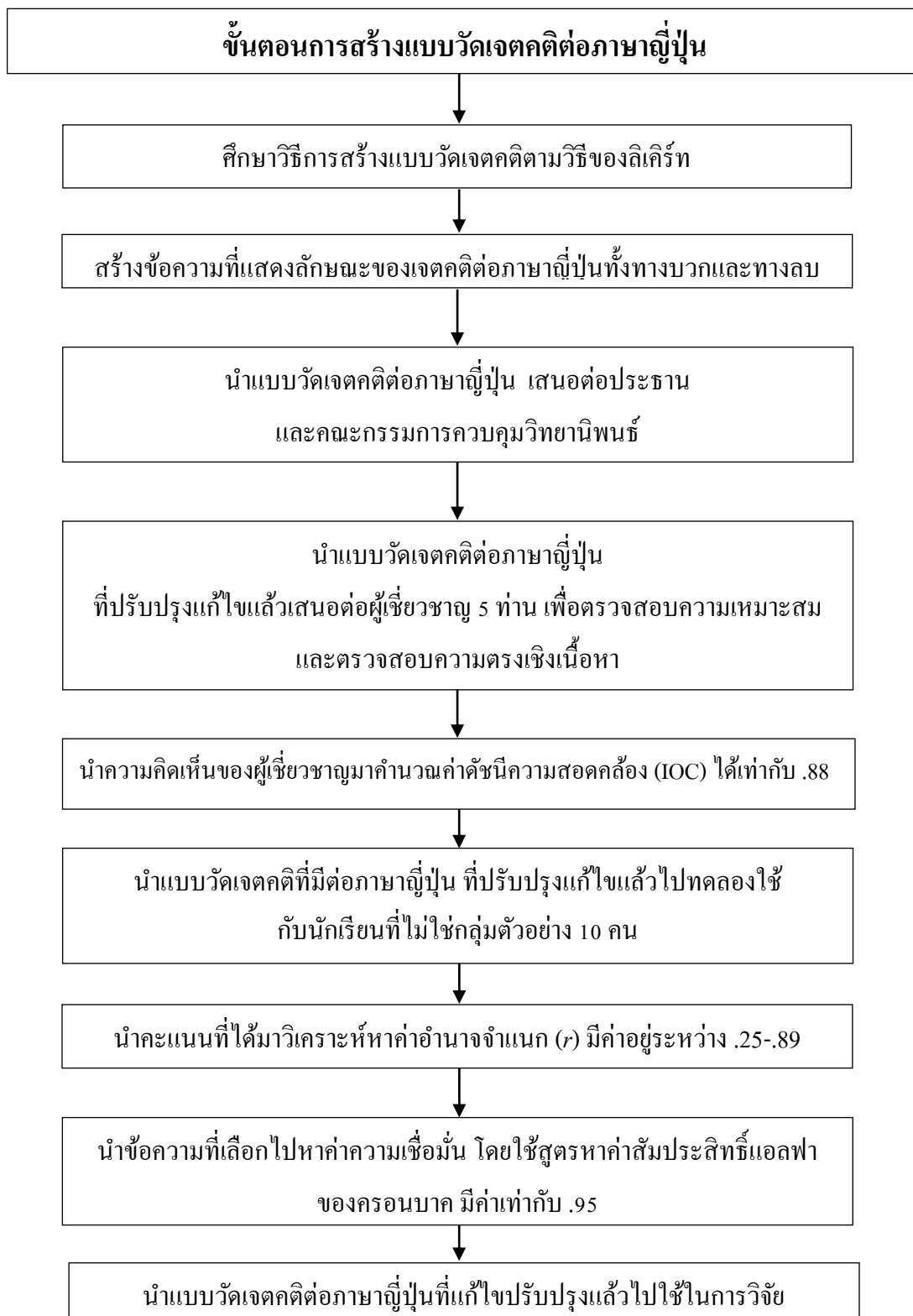
2.5 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ปรากฏว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ .80-1.00 และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่า .80-1.00

2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ทั้ง 2 ฉบับ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนโรงเรียนโพธิสัมพันธ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง 10 คน นำผลการสอนมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (Difficulty หรือค่า p) ด้วยโปรแกรม

สำเร็จรูป แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่ายเท่ากับ .20-.80 แบบทดสอบหลังเรียน มีค่าเท่ากับ .40-.70 และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination หรือ ค่า r) ซึ่งแบบทดสอบก่อนเรียน มีค่าเท่ากับ .20-1.00 และหลังเรียนมีค่าอำนาจจำแนกมีเท่ากับ .20-1.00

2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรหาค่า KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป แบบทดสอบก่อนเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92 และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเท่ากับ .89

2.8 จัดเตรียมแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการทำวิจัยต่อไป

ภาพที่ 5 ขั้นตอนการสร้างแบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น

3. แบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

3.2 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น ทั้งทางบวกและทางลบ โดยกำหนดน้ำหนักในการตอบตัวเลือกต่าง ๆ แต่ละข้อความตามเกณฑ์ดังนี้

3.2.1 ข้อความที่มีความหมายทางบวก (Positive statement) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 5 คะแนน

เห็นด้วย ให้ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 1 คะแนน

3.2.2 ข้อความที่มีความหมายทางลบ (Negative statement) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 5 คะแนน

เห็นด้วย ให้ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนน

ไม่เห็นด้วย ให้ 2 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 1 คะแนน

ในการแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยจัดเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย โดยมีเกณฑ์ในการแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 103)

ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับมาก

ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับน้อย

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับน้อยมาก

3.4 นำแบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น ที่สร้างแล้วเสนอต่อประธานและคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ แก่ใช้ตามความเห็นของประธานและคณะกรรมการ

3.5 นำแบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่นที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษาและลักษณะของข้อความเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงเจตคติที่สอดคล้องกัน และตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยมีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้ามีความสอดคล้อง

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องหรือไม่

ให้คะแนน -1 ถ้าไม่มีความสอดคล้อง

จากนั้นนำผลที่ได้มาคำนวณหาค่า IOC ปรากฏว่ามีค่าเท่ากับ .88 และแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.6 นำแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน

3.7 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น มีค่าอยู่ระหว่าง .25-.89

3.8 นำข้อความที่เลือกไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach'alpha coefficient) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป มีค่าเท่ากับ .95

3.9 นำแบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research design) จากกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม วัดผลก่อนและหลังการทดลอง เป็นแบบแผนการวิจัยชนิด One group pretest-posttest design

ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
T_1	X	T_2

ภาพที่ 6 แบบแผนการทดลอง

ความหมายของสัญลักษณ์

T_1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

T_2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแผนการเรียนรู้ที่ตรวจสอบคุณภาพแล้วไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้กับกลุ่มนักเรียนตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเองใช้เวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง มีขั้นตอนดังนี้

1. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจจุดประสงค์ และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรม
2. ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นฉบับที่ 1 (Pretest) จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง
3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยตนเองตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 แผน ใช้เวลา 10 สัปดาห์ ๆ ละ 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง
4. บันทึกคะแนนผลการเรียนรู้ จากกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ของแต่ละแผน เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคนจากแบบฝึก
5. ทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 (Posttest) และให้นักเรียนทำแบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง
6. นำคะแนนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้จากการทดสอบก่อนเรียน ทดสอบหลังเรียน และเจตคติมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากแบบฝึกท้ายแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของนักเรียนหลังจากที่ได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้ t -test แบบ Dependent sample ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

3. วิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t -test แบบ Dependent sample ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

4. วิเคราะห์คะแนนแบบวัดเจตคติของนักเรียนต่อภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ตอนที่ 2 การศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

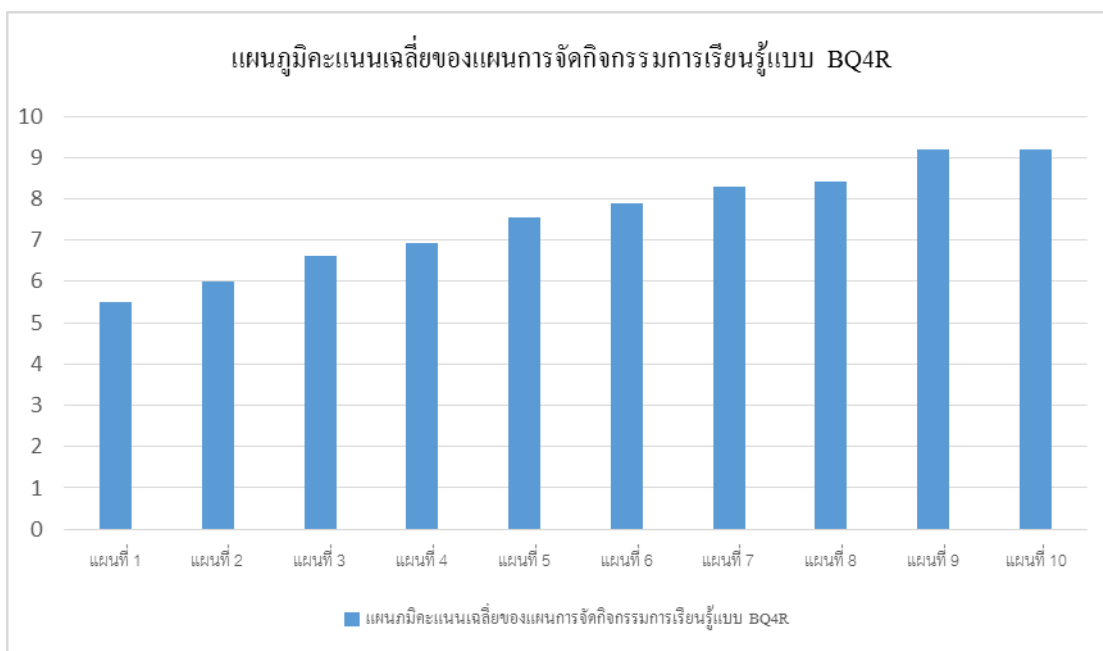
ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน (Sample size)
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน (t -test dependent sample)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบฝึกทำแผนมาวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 แผนภูมิคละแนวนเฉลี่ยของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

จากภาพที่ 7 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ อธิบายได้ว่านักเรียนเข้าใจหลักการอ่านและมีความรู้ด้านภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นจากประสบการณ์ในการอ่านภาษาญี่ปุ่น และการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยมีเกณฑ์การประเมิน 6 ด้าน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของแบบทดสอบ
ก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน

เกณฑ์การประเมิน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		<i>t</i>	<i>p</i>
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. ความรู้ในด้านศัพท์	4.00	1.46	5.87	1.08	9.30	.000
2. ความรู้ด้านไวยากรณ์	3.87	1.66	5.31	0.87	4.98	.000
3. การเรียบเรียงความ	1.68	0.48	3.43	0.63	12.12	.000
4. การอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด	3.68	1.35	5.81	0.83	6.03	.000
5. การตีความ	3.87	1.66	5.37	0.80	5.19	.000
6. การอ่านจับใจความสำคัญ	1.75	0.68	3.68	0.79	10.04	.000

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนมากที่สุด ในด้านการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 2.13 ด้านการอ่านจับใจความสำคัญ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.93 ด้านความรู้ในด้านศัพท์ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.87 ด้านการตีความ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.50 ด้านการเรียบเรียงความ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.75 และด้านไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.44 จากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ดังนี้

ตารางที่ 3 ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

การทดสอบ	<i>N</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
ก่อนเรียน	16	18.88	6.74	15	12.63**	.000
หลังเรียน	16	29.50	3.670			

** $p < .01$

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน
ก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 18.88 และหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 29.50 เมื่อทดสอบความแตกต่าง
ระหว่างค่าเฉลี่ยหลังเรียนและค่าเฉลี่ยก่อนเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 การศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับ
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}	SD	แปลผล
1	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่น่าสนใจ	4.09	4.50	มาก
2	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่อยากกว่าภาษาอื่น ๆ	3.83	1.56	น้อย
3	คำศัพท์หรือคันจิภาษาญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ยากต่อการจดจำ	3.63	1.63	น้อย
4	ภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทในชีวิตประจำวัน	3.27	3.50	ปานกลาง
5	ภาษาญี่ปุ่นมีผลต่อการประกอบอาชีพในอนาคต	4.24	4.44	มาก
6	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ออกเสียงยาก	2.39	3.13	ปานกลาง
7	ภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์	5.13	3.81	มาก
8	ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ให้นักเรียนมองโลกได้อย่างกว้างขึ้น	1.00	3.69	มาก
9	ภาษาญี่ปุ่นถูกใช้อย่างแพร่หลายในประเทศและ ต่างประเทศ	3.06	3.75	มาก
10	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่จำเป็นในโลกยุคปัจจุบัน	2.45	3.88	มาก
11	การเรียนภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความสนุกสนาน	3.56	4.31	มาก
12	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นยากและซับซ้อน	5.66	1.25	น้อยมาก
13	การสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเป็นเรื่องที่ฝึกฝนได้	3.06	4.38	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}	SD	แปลผล
14	นักเรียนต้องการทำความเข้าใจภาษาญี่ปุ่นทั้งในเรื่องการอ่านและการฟัง	5.66	4.94	มากที่สุด
15	นักเรียนต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อสื่อสาร	5.66	4.75	มากที่สุด
16	นักเรียนต้องการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงขึ้นไป	2.08	4.25	มาก
17	นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินเมื่อได้ฟังเพลง หรืออ่านภาษาญี่ปุ่น	0.58	3.94	มาก
18	นักเรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมภาษาญี่ปุ่น	2.89	4.31	มาก
19	นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น	3.90	4.25	มาก
20	นักเรียนรู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น	4.00	3.25	ปานกลาง
21	นักเรียนรู้สึกเสียเวลาเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น	3.51	4.44	มาก
22	นักเรียนรู้สึกขาดความเชื่อมั่นในตนเองเมื่อต้องทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น	1.79	3.50	ปานกลาง
23	นักเรียนสนใจเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว	4.31	2.89	มาก
24	นักเรียนชอบฟังภาษาญี่ปุ่น	4.13	2.58	มาก
25	ภาษาญี่ปุ่นไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า	4.63	2.83	มากที่สุด
	รวม	3.78	1.32	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ได้ค่าเฉลี่ยรวม 3.78 อยู่ในระดับเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับมาก และผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาจัดลำดับประเด็นการประเมินเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ตามระดับความคิดเห็น ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การจัดลำดับประเด็นการประเมินเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ตามระดับความคิดเห็น

ระดับ ความคิดเห็น	ลำดับที่	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}
มากที่สุด	1	นักเรียนต้องการทำความเข้าใจภาษาญี่ปุ่นทั้งในเรื่อง การอ่านและการฟัง	4.94
	2	นักเรียนต้องการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพื่อใช้ในการสื่อสาร	4.75
	3	ภาษาญี่ปุ่นไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า	4.63
มาก	1	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่น่าสนใจ	4.50
	2	ภาษาญี่ปุ่นมีผลต่อการประกอบอาชีพในอนาคตและ นักเรียนไม่รู้สึกละเลยเวลาเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น	4.44
	3	การเรียนภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความสนุกสนาน นักเรียน สนใจเข้าร่วมกิจกรรมภาษาญี่ปุ่น และนักเรียนสนใจเรียนรู้ ภาษาญี่ปุ่นจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว	4.31
ปานกลาง	1	ภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทในชีวิตประจำวันและนักเรียนรู้สึก ขาดความเชื่อมั่นในตนเองเมื่อต้องทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาญี่ปุ่น	3.50
	2	นักเรียนรู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น	3.25
	3	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ออกเสียงยาก	3.13
น้อย	1	คำศัพท์หรือคันจิภาษาญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ยากต่อการจดจำ	1.63
	2	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ยากกว่าภาษาอื่น ๆ	1.56
น้อยที่สุด	1	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นยากและซับซ้อน	1.25

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นการวิจัยกึ่งทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นและศึกษาเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนบางละมุง แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 16 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาในการทดลองสอน 20 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัย จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน 1 ฉบับ และแบบทดสอบหลังเรียน 1 ฉบับ และแบบวัดเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทดสอบค่าที (t -test dependent sample) รูปแบบของการวิจัยเป็นแบบ One group pretest-posttest design

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R อยู่ในระดับเจตคติระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัย พบประเด็นที่จะอภิปรายได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ย 18.88 คะแนน คะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 29.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มี 6 ขั้นตอน อธิบายได้ดังนี้

1.1 ขั้นเริ่มอ่าน (Beginning to read) เป็นขั้นที่ครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างรวดเร็ว โดยสำรวจความยาวย่อหน้า คำสำคัญ คำศัพท์ที่น่าสนใจ บทอ่านนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร อะไรคือจุดสำคัญของเรื่อง ในขั้นนี้ทำให้นักเรียนเข้าใจว่ากำลังอ่านเรื่องเกี่ยวกับอะไร และมีความรู้ด้านไหนเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ บ้าง การเรียนรู้ในบทอ่านครั้งแรกนักเรียนมักยึดติดกับวิธีการอ่านแบบเดิมของตนเอง ซึ่งเป็นการอ่านแบบหาละเอียดของเรื่อง ขณะอ่านผู้วิจัยจึงยังไม่ให้ใช้เวลามากจนเกินไป จนกระทั่งแผนการเรียนรู้ที่ 3 นักเรียนจึงปรับตัวได้ และอ่านได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากเข้าใจหลักการอ่านและมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น จึงทำให้หาจุดสำคัญของเรื่องได้ สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (ชิววัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 25) กล่าวว่า กระบวนการทางสติปัญญา มีลักษณะการซึมซับหรือการดูดซึม (assimilation) และการปรับหรือการจัดระบบ (Accommodation) ซึ่งการซึมซับหรือการดูดซึม เป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์ เรื่องราวข้อมูลต่าง ๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อปรับใช้ให้เป็นประโยชน์ อธิบายได้ว่าการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นได้นั้น ผู้อ่านต้องมีความรู้พื้นฐานเดิม ไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านศัพท์และไวยากรณ์ ส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะการอ่านแบบ Scan ได้เร็วขึ้น

1.2 ขั้นคิดคำถาม (Question) เป็นขั้นที่ครูให้นักเรียนตั้งคำถามจากบทอ่าน เช่น ใคร ทำอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไรให้ครอบคลุมกับเนื้อหาของบทอ่าน ในขั้นนี้ทำให้นักเรียนอ่านได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย เพราะคำถามจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องได้เร็ว นักเรียนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามได้เป็นอย่างดี อาจมีประโยชน์ที่คิดบ้าง ผู้วิจัยจึงแนะนำและบอกให้แก้ไข ซึ่งในบทอ่านที่หนึ่ง นักเรียนใช้คำถามสั้นเกินไป เช่น **たれ**(ใคร) **どこ**(ที่ไหน) เป็นต้น เมื่อสอบถามจึงพบว่า นักเรียนไม่มั่นใจการเขียนคำถามภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนเขียนคำถามที่ต้องการถามเป็นภาษาญี่ปุ่นและให้วงเล็บภาษาไทยไว้ด้านหลัง เมื่อนักเรียนต้องการแก้ไขในการเรียนขั้นถัดไป ผู้วิจัยอนุญาตให้แก้ไขได้ทุกเมื่อ หลังจากที่นักเรียนส่งแบบฝึกหัดแล้ว ผู้วิจัยจึงตรวจสอบความถูกต้องและคืนนักเรียนแบบฝึกให้นักเรียน ปรากฏว่ามีนักเรียนบางคน มีข้อคำถามถามผู้วิจัยนอกเวลาเรียนเสมอ ตัวอย่างเช่น การใช้คำช่วยหลังคำแสดงคำถาม การเรียนรู้

ในขั้นนี้ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นและมีพัฒนาการดีขึ้นในแผนการเรียนรู้ที่ 4 เป็นต้นไป เนื่องจากนักเรียนกล้าถามมากขึ้น ประกอบกับนักเรียนมีความรู้ด้านศัพท์ และความรู้ด้านไวยากรณ์มากขึ้น จึงส่งผลให้นักเรียนเขียนคำถามได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้โดยการค้นพบของบรูเนอร์ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2554, หน้า 320-323) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาว่า การจัดการศึกษาเป็นการฝึกให้นักเรียนใช้ความคิด ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้ที่ “ตั้งปัญหา” สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R นั้น ผู้วิจัยใช้คำถามที่หลากหลายเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนสนใจการเรียนรู้มากขึ้น จึง เป็นแรงเสริมภายในให้นักเรียนกล้าที่จะถามและใช้ภาษาญี่ปุ่นได้โดยไม่กลัวข้อผิดพลาด

1.3 ขั้นอ่านซ้ำ (Repeat) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และให้นักเรียนหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ด้วยตนเอง นักเรียนสามารถอ่านซ้ำจนกว่าจะหาคำตอบได้ ในขั้นนี้ นักเรียนจะได้อ่านเพื่อตอบคำถามที่ตนสนใจ รวมทั้งทำความเข้าใจข้อสงสัยหรือข้อโต้แย้งอื่น ๆ ในบทอ่าน ในการอ่านครั้งแรกนักเรียนบางส่วนตั้งใจอ่านบทอ่านและตอบคำถามได้เป็นอย่างดี แต่ยังมีนักเรียนที่ไม่คุ้นชินกับการอ่านด้วยตนเอง ยังต้องการปรึกษาเพื่อนหรือเปิดตำรา ผู้วิจัยจึงต้องคอยเตือน และให้นักเรียนอ่านซ้ำจนตอบคำถามได้ จนกระทั่งแผนการเรียนรู้ที่ 4 นักเรียนยอมรับลำดับขั้นของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ส่งผลให้นักเรียนอ่านจับใจความและตอบคำถามได้เร็วขึ้น รวมทั้งพบประเด็นใหม่จนสามารถเขียนคำถามและหาคำตอบ เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ การนำเนื้อหาของบทอ่านมาเรียบเรียงเป็นประโยคใหม่ การอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียดมาตอบคำถามและตีความสิ่งที่ซ่อนเร้นในบทอ่าน สอดคล้องกับทฤษฎีของทฤษฎีการเรียนรู้โดยการค้นพบของบรูเนอร์ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2554, หน้า 320) กล่าวไว้ว่าวัตถุประสงค์ของการศึกษา เป็นการฝึกให้นักเรียนใช้ความคิดหรือให้มีความสามารถสร้างความรู้-คิดเป็น เพื่อการกระทำหรือผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง สิ่งนี้นักเรียนรู้ควรจะเป็นการเพิ่มความมั่นใจในตนเองว่า ตนคิดได้ คิดเป็น แก้ปัญหาได้ และสอดคล้องกับการจัดการศึกษาตามแนวความคิดของบลูม (สิริอร วิชชาวุธ ,2554, หน้า 132-134) ด้านพุทธิพิสัย ในขั้นความเข้าใจความ เป็นทักษะการจับใจความสิ่งที่ได้เรียนรู้ สามารถแปลงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากรูปแบบหนึ่งไปยังอีกรูปแบบหนึ่งได้

1.4 ขั้นบันทึกข้อมูล (Record) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมหรือตำราเรียน บันทึกข้อมูลเหล่านั้นในบทอ่าน และเขียนสรุปใจความเป็นข้อความสั้น ๆ นักเรียนส่วนใหญ่ที่มีโปรแกรมพจนานุกรมภาษาญี่ปุ่นในโทรศัพท์เคลื่อนที่ และตำราเรียนจะค้นหาข้อมูลได้สำเร็จ แต่มีนักเรียนบางส่วนที่ไม่มีโปรแกรมพจนานุกรมหรือลืมนำตำราเรียนมาจึงทำให้ไม่มีแหล่งสืบค้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมสำหรับนักเรียนทุกคน

ในส่วนของการเขียนสรุปใจความนักเรียนตั้งใจและทำได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้จากผลงานของนักเรียนในแผนการเรียนที่ 4 เป็นต้นไป การที่นักเรียนได้ค้นคว้าข้อมูล คำศัพท์ ไวยากรณ์ที่ไม่รู้หรือยังไม่แน่ใจด้วยตนเอง และจดบันทึกเป็นข้อความสั้น ๆ เป็นการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพด้านความจำระยะยาว ส่งผลให้นักเรียนอ่านจับใจความได้ดีขึ้น เพราะนักเรียนมีความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงความ การตีความเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนจับใจความสำคัญของบทอ่านได้ สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลัก สุ จิ ปุ ลิ เป็นแนวคิดทางพุทธศาสนาที่นำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษา สุ มาจากคำว่า พหูสูต หมายถึง การฟัง จิ มาจากคำว่า จิตตะ หมายถึง ความคิด ปุ มาจากคำว่า ปุจฉา หมายถึง การถาม และ ลิ มาจากคำว่า ลิขิต หมายถึง การเขียนและการจดบันทึก ซึ่งการเขียนและจดบันทึก นอกจากช่วยด้านความจำและการนำกลับมาทบทวนซ้ำในภายหลังแล้วยังเป็นเครื่องลับสมองอันทรงพลัง เพราะกระบวนการเขียนบันทึกจำเป็นต้องรู้จักนำข้อมูลและประสบการณ์การเรียนรู้มากลั่นกรอง ชัดเกลา เรียบเรียง วิเคราะห์ สังเคราะห์ ไคร่ครวญ สะท้อนอย่างรอบด้าน ให้ตกผลึกอย่างเป็นระบบชัด และต้องรู้จักเลือกใช้ภาษาในการเขียนให้เหมาะสมเป็นที่เข้าใจง่าย การเขียนจึงเป็นขั้นตอนที่ขาดไม่ได้ในการเรียนรู้ที่สมบูรณ์แบบ (สุรเกียรติ์ อาษานานุภาพ, 2558, หน้า 6-7)

1.5 ขั้นสรุปใจความ (Recite) เป็นขั้นที่จับคู่ให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากบทอ่าน ผลัดกันอ่านคำถาม คำตอบ และอ่านสรุปใจความสำคัญให้คู่ของตนฟัง แต่ละคนเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่านโดยใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนของตนเอง ขณะสอนนักเรียนแต่ละคู่แลกเปลี่ยนข้อมูล และใจความสำคัญของแต่ละคนอย่างตั้งใจ นักเรียนบางคู่มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน จะช่วยกันค้นคว้าจนพบข้อเท็จจริง แล้วสรุปร่วมกันอีกครั้งจนได้ข้อยุติ และได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากคำถามคำตอบของคู่ นำไปประกอบการเขียนสรุปใจความของแต่ละคน จากผลงานการเขียนสรุปด้วยภาษาและรูปแบบของตนเอง พบว่า นักเรียนเขียนสรุปใจความด้วยความคิดสร้างสรรค์ มีความหลากหลาย น่าสนใจและเขียนได้ดีในแผนการเรียนที่ 5 เป็นต้นไป เนื่องจากนักเรียนสามารถปฏิบัติตามวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R จนทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงความ การตีความ อ่านจับใจความและเขียนสรุปบทอ่านได้ การสอนในขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้นักเรียนจับคู่เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นวิธีที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน และสนับสนุนให้มีการช่วยเหลือกันจนบรรลุตามเป้าหมาย (ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 1) และการนำข้อมูลในบทอ่านมาเขียนสรุปใจความสำคัญด้วยรูปแบบและภาษาของตนเอง สอดคล้องกับการจัดการศึกษาตามแนวความคิดของบลูม (สิริอร วิชชาวุธ, 2554, หน้า 132-134)

ด้านพุทธิพิสัย ในขั้นการประยุกต์ เป็นทักษะการในการนำสิ่งที่เคยเรียนรู้ในอดีตมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ ขอบ่งชี้ทักษะการประยุกต์คือ ตีความได้ วาดภาพได้ แสดงให้ดูได้ และการเขียนได้ ซึ่งนักเรียนสามารถเขียนสรุปบทอ่านด้วยภาษาและรูปแบบของตนเองได้

1.6 ขั้นทบทวนและแบ่งปัน (Reflect) ลายกลุ่มที่จับกันเป็นคู่ ให้แต่ละคนนำเสนอการเขียนสรุปใจความ ครูและนักเรียนร่วมกันพิจารณาการเขียนสรุปใจความสำคัญของนักเรียนแต่ละคนพร้อม ๆ กันรวมทั้งให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับบทอ่าน ในการเรียนครั้งแรกเมื่อนักเรียนต้องนำเสนอหน้าชั้นเรียน นักเรียนบางคนมีอาการเขินอาย ในส่วนของการแสดงความคิดเห็นนักเรียนมักยกมือขึ้นเพื่อแสดงความคิดเห็นแย้ง เมื่อสิ่งที่เพื่อนนำเสนอไม่ตรงกับความคิดของตน ผู้วิจัยจึงต้องให้นักเรียนกล่าวสนับสนุนความคิดของเพื่อนด้วย หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันบอกใจความสำคัญของบทอ่าน การนำเสนอและการแสดงความคิดเห็นเป็นไปด้วยดีในแผนการเรียนที่ 4 เป็นต้นไป เพราะนักเรียนเริ่มกล้าแสดงออก ทำให้บรรยากาศเป็นไปด้วยความสนุกสนาน โดยสรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ได้เน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากนักเรียนสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการของไวท์ฮอปกิ้ง (สุรางค์ ใค้วตระกูล, 2554, หน้า 210) กล่าวว่า นักเรียนสร้างความรู้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น ในขณะที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรืองาน ในภาวะสังคม ซึ่งเป็นตัวแปรที่สำคัญและขาดไม่ได้ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทำให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจเดิมให้ถูกต้องหรือซับซ้อนกว้างขวางขึ้น

จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการอ่านก่อให้เกิดความรู้ด้านศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้นในแผนการเรียนที่ 4 เป็นต้นไป และในการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 5 นักเรียนสามารถเรียบเรียงความและอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียดได้ดียิ่งขึ้น จนสามารถตีความสิ่งที่ซ่อนเร้นในบทอ่านและจับใจความสำคัญได้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 จะเห็นได้ผลงานการเขียนสรุปใจความสำคัญของนักเรียน

2. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R อยู่ในระดับเจตคติระดับมาก อธิบายได้ดังนี้

ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ได้แก่ อันดับที่ 1 นักเรียนต้องการทำความเข้าใจภาษาญี่ปุ่นทั้งในเรื่องการอ่านและการฟัง ได้คะแนนเฉลี่ย 4.94 จะเห็นได้จากนักเรียนถามเมื่อผู้วิจัยเข้าสอนว่า “วันนี้สอนเรื่องอะไรคะ” และเมื่อตอบว่าวันนี้ทำกิจกรรมการอ่านหรือการฟัง นักเรียนจะให้ความสนใจและตั้งใจเรียนเสมอ อันดับที่ 2 นักเรียนต้องการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพื่อใช้ในการสื่อสาร ได้คะแนนเฉลี่ย 4.75 เพราะนักเรียนสามารถสนทนาเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างง่าย ๆ

กับผู้วิจัยหรือเพื่อน และอันดับที่ 3 ภาษาญี่ปุ่นไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า ได้คะแนนเฉลี่ย 4.63 นักเรียนสอบถามเรื่องการเรียนภาษาญี่ปุ่นกับการทำงานในอนาคตเสมอ เพื่อวางแผนการเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป

ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมาก 3 ได้แก่ อันดับที่ 1 ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่น่าสนใจ ได้คะแนนเฉลี่ย 4.50 จะเห็นได้จากนักเรียนสนใจในการเรียน ส่งงานตรงต่อเวลาและทวงถามติดตามเอกสารที่ยังไม่ได้รับ อันดับที่ 2 ภาษาญี่ปุ่นมีผลต่อการประกอบอาชีพในอนาคตและนักเรียนไม่รู้สึกละเลยเวลาเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น ได้คะแนนเฉลี่ย 4.44 จากการสอบถาม พบว่า นักเรียนต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อเป็นตัวเลือกในการประกอบอาชีพ เช่น งานด้านอุตสาหกรรม งานด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น อันดับที่ 3 การเรียนภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความสนุกสนาน นักเรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมภาษาญี่ปุ่นและนักเรียนสนใจเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ได้คะแนนเฉลี่ย 4.31 จากการสังเกตนักเรียนกระตือรือร้น เมื่อผู้วิจัยสอน โดยใช้วิธีที่ต้องมีการทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่ม เช่น การจับคู่เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นต้น เมื่อมีกิจกรรมภาษาญี่ปุ่นนักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี รอเพื่อเข้าร่วมก่อนเวลาเสมอ และนักเรียนมักมีคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่นที่พบพบหลากหลายอาหาร เครื่องดื่ม และจากสื่อต่าง ๆ มาถามผู้วิจัย

ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับปานกลาง 3 ได้แก่ อันดับที่ 1 ภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทในชีวิตประจำวันและนักเรียนรู้สึกขาดความเชื่อมั่นในตนเองเมื่อต้องทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น ได้คะแนนเฉลี่ย 3.50 เนื่องจากนักเรียนไม่มีโอกาสสนทนากับคนญี่ปุ่น จึงทำให้นักเรียนรู้สึกว่าภาษาญี่ปุ่นไม่ค่อยบทบาทในชีวิตประจำวัน และนักเรียนบางคนไม่กล้าพูดภาษาญี่ปุ่นในการทำกิจกรรม เพราะไม่มั่นใจในความรู้ของตนเอง อันดับที่ 2 นักเรียนรู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น ได้คะแนนเฉลี่ย 3.25 จากการสอบถามปรากฏว่ายังมีไวยากรณ์บางเรื่องที่ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจ ทำให้เกิดความกังวลว่าจะตอบไม่ได้เมื่อถูกถาม และอันดับที่ 3 ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ออกเสียงยาก ได้คะแนนเฉลี่ย 3.13 จะเห็นได้จากนักเรียนบางส่วนออกเสียงผสม และเสียงขุ่นได้ไม่ดัดนัก ทำให้นักเรียนจึงรู้สึกว่าภาษาที่ออกเสียงยาก

ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ คำศัพท์หรือคันจิภาษาญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ยากต่อการจดจำ ได้คะแนนเฉลี่ย 1.63 และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ยากกว่าภาษาอื่น ๆ ได้คะแนนเฉลี่ย 1.56 เพราะนักเรียนมีความเห็นว่าการออกเสียงในหลายตัวอักษรมีความคล้ายกัน รูปแบบตัวอักษรมีความหลากหลาย ตัวอักษรที่มีเป็นจำนวนมาก และการเรียบเรียงประโยคไม่เหมือนภาษาอื่น ๆ ทำให้ยากต่อการจดจำ

ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับน้อยมาก ได้แก่ ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นยากและซับซ้อน ได้คะแนนเฉลี่ย 1.25 จากการทำแบบทดสอบในการเรียนปกติ สิ่งนี้นักเรียนต้องได้รับการพัฒนา

นอกเหนือจากการอ่านคือ ความรู้ด้านไวยากรณ์เพราะยังมีไวยากรณ์ที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ และสอบถามเพื่อนหรือครูอยู่เสมอ

หลังจากนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับเจตคติระดับมาก เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ได้เน้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีขั้นที่นักเรียนต้องค้นหาข้อมูลด้วยตนเอง ดังนั้นผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอน อุปกรณ์ให้เพียงพอต่อนักเรียน เอื้อในการค้นคว้าเป็นรายบุคคล

1.2 นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ต้องเป็นนักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R สามารถพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากทักษะการอ่านได้ เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีขั้นการสอนที่ให้นักเรียนได้เขียน ทำให้สามารถตรวจทักษะการเขียนและความรู้ด้านไวยากรณ์ได้

2.3 จากการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คือด้านการเรียบเรียงความ ดังนั้นนักเรียนควรได้รับการพัฒนาความรู้ภาษาญี่ปุ่นในด้านการเรียบเรียงความต่อไป

2.4 จากการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนที่อยู่ในระดับน้อยมากได้แก่ ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นยากและซับซ้อน ดังนั้นนักเรียนควรได้รับการพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์ในการวิจัยครั้งต่อไป

บรรณานุกรม

- กนกพร ทองสอดแสง. (2553). การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมครูสอนวิชาเพศศึกษาด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมคุณวุฒิบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- กานต์ธิดา แก้วกาม. (2556). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบ SQ4R กับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและวิธีสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กฤษฎา คูหาเรือง. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดแก้ปัญหา และเจตคติต่อวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานและแบบวัฏจักรการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจัดการเรียนรู้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- กตุมา รัชมณี และคณะ. (2536). หนังสือภาษาไทย รายวิชา ท 503-ท 504 ทักษะสื่อสาร 2. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- จักรกฤษ แกมเงิน. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้สมการและโจทย์ปัญหาตามแนวคิดของวิลสัน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยรูปแบบ STAD สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จิตภา มีศิริ. (2553). ชุดการสอนการอ่านจับใจความโดยใช้นิทานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จิตติพร จันทรัมย์. (2557). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). *การอ่านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต (Reading for improving life quality)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จิราพร รัตนพงษ์. (2553). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมที่มีต่อเจตคติต่อการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามบ่อวิทยา จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จิราพร หนูฉาย. (2550). ผลการใช้วิธีสอนแบบ SQ4R ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโหละหาร จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จำเนียร เงามาม. (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ เรื่องพันธะเคมีด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ฉวีลักษณ์ บุญชะกาญจน. (2556). *จิตวิทยาการอ่าน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เฉลา ประเสริฐสังข์. (2544). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตปอเรชั่น.
- ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม. (2544). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ไชโย เสาวเวียง. (2552). *เทคนิคการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ*. จันทบุรี: กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรี เขต 1.
- ณภัทร ทิพนามาศ. (2556). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ณัฐชา อักษรเดช. (2554). การสร้างแบบฝึกการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2530). การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ.
ใน *เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษในวิชาสัมมนาสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงพร นิลสดี. (2551). *ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอน โดยการเรียนแบบร่วมมือร่วมกับแผนผัง
ความคิด*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ถนอมจิตร สังข์จัญญ. (2552). *การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนด้วยวิธี เอส.คิว. ีฟว์.อาร์.*
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ทิตนา แวมมณี. (2551). *รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 5)*.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แวมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 12)*. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์
- ธารทิพย์ แก้วเหลี่ยม. (2555). *วิธีการอ่านแบบ SQ4R*. เข้าถึงได้จาก [http://www.sahavicha.com/
UserFiles/File/SQ4R.txt](http://www.sahavicha.com/UserFiles/File/SQ4R.txt).
- ธีรวิภา เอกะกุล. (2549). *การวัดเจตคติ Measurement of attitude*. อุบลราชธานี:
วิทยาออฟเซทการพิมพ์.
- นงเยาว์ ทองกำเนิด. (2558). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเขาชะเมา จังหวัดระยอง*. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นพรัตน์ พงษ์สุข. (2553). *ผลการสอนอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธี เค คับเบิลยู แอล-พลัส ที่มีผลต่อ
ความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนรู้,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- นฤมล กิจไพศาลรัตน. (2557). *ค้นคว้า อ่าน เขียน ทักษะเพื่อการเรียนรู้ทางสังคมศาสตร์*.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทิดา พิมพ์สมบูรณ์. (2555). *การสร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์
บนเครือข่ายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค Think-pair-share เรื่อง
การออกแบบเว็บไซต์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพัฒนานิคม*.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีการเรียนรู้
และสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

- บุญมา อินทวงศ์. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยสื่อสิ่งพิมพ์ประกอบการสอนกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). จิตวิทยาการศึกษา (*Education psychology*). กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ.
- พรรณี กางถิ่น. (2556). ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มิ่งมิตร สุธะธนาธรรม. (2556). การพัฒนาบทอ่านภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาวิชาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัชณี ภูพัชรกุล. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างวิธีสอนแบบนิรนัยร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดและวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วรรณิ โสมประยูร. (2553). เทคนิคการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วรรษยา สำราญรมย์. (2557). การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับเทคนิคแผนผังความคิด. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรุฒม์ เทียนทอง. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบทบทวน เรื่อง คำทั้ง 7 ชนิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดและการเรียนด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- วาริ เกิดคำ. (2542). เครื่องมือและวิธีการรวบรวมข้อมูล. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิษชุดา ถาวรกัลป์ชัย. (2555). *ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิริวรรณ โตพิจิตร. (2557). *การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ศิริวรรณ มงคลคุณ. (2558). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน เรื่อง การอ่าน จับใจความกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้วิธีการสอนแบบ SQ3R กับวิธีการสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- ศูนย์รวมโรงงาน และอุตสาหกรรมการผลิต ไทย-ญี่ปุ่น. (2560). *ศูนย์รวมบริษัทที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก http://www.factlink.com/search_province_list.php?lang=th
- สมสมัย แขขุนทด. (2556). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษ การคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3P ประกอบผังกราฟิก และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สายชล ปิ่นชัยมูล. (2555). *การพัฒนาชุดกิจกรรมด้วยวิธีสอนอ่านแบบ SQ4R เพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). *จิตวิทยาการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2550). *สร้างเด็กไทยให้อ่านเก่ง อ่านเร็ว*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การค้ำของสำนักงานคณะกรรมการ สกสค.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2536). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรเกียรติ์ อาชานานุภาพ. (2558). สุ.จิ.ป.ล.: ภูมิปัญญาไทยที่ทันสมัยอยู่เสมอ. *วารสารหมอชาวบ้าน*, 37(456), 6-7.
- สุรางค์ โคว์ตระกูล. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ วิวัฒน์านนท์. (2554). *ทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. นนทบุรี: ซี.ซี. นอลลิคจ้ดิงส์.
- อมวดี ไชโยภาส. (2557). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- อรอนงค์ อ่องไถ่. (2557). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอี่ยมพานิชวิทยา*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). *หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อารี สันหลวี. (2552). *สไตส์การเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อิสรภักดิ์ หล้าหา. (2559). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมส่งเสริมครูพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมเดสทอปออร์เทอร์ โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Artzt, A. F., & Newman, C. M. (1990). Cooperative learning. *Mathematics Teacher*, 83, 448-449.

- Bond, G. L., & Tinker, M. A. (1957). *Reading difficulties: Their diagnosis and correction*. New York: Appleton Century-Crofts.
- Goodman, K. S. (1988). The reading process. In P. Carrell, J. Devine & D. E. Eskey (Eds.), *Interactive approaches to second language reading* (pp. 11-21). Cambridge: Cambridge University Press.
- Hasibuan, A. K. (2011). *The effect of SQ4R and accelerated learning on students achievement in reading comprehension*. Unimed: Universitas Negeri.
- Johnson, D. W, & Johnson, R. T. (1994). *Leading the cooperative school* (2nd ed.). Edina, MN: Interaction Book.
- Kagan, S. (1990). *Cooperative learning*. San Juan Capistrano, CA: Resources For Teacher.
- Lyman, F. (1981). The responsive classroom discussion. In A. S. Anderson (Ed.), *Mainstreaming digest* (pp. 109-113). College Park, MD: University of Maryland College of Education.
- Millis, B. J., & Cottell, P. G. (1998). *Cooperative learning for higher education faculty*. Phoenix, AZ: Oryx Press.
- Pauk, W. (1984). The new SQ4R. *Reading World*, 3(23), 274-275.
- Robinson, F. P. (1970). *Effective study* (4th ed.). New York: Harper & Brother.
- Thurstone, L. (1982). *Attitude can be measured*. New York: Open University Press.
- Susillawati, T. (2012). *Improving reading comprehension using SQ4R*. Tahun: Sebelas Maret University.
- Schmitt, M. C., & Bauman, J. F. (1986). How to incorporate comprehension monitoring strategies into Basal reader instruction. *The Reading Teacher*, 11(40), 28-31.
- The Japan Foundation. (2010). 30分で分かる新しい.タワン. (50), 1.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. รายนามผู้เชี่ยวชาญ
2. สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
3. สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย
4. สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นางอาทยา ธนชัยศักดิ์	ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
โรงเรียนระยองวิทยาคม
2. นางสาวกัณทิมา พบจันอัด	ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
โรงเรียนปลวกแดงพิทยาคม
3. นางสุมาลี วัชรราชทอง	ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร
4. นางสาวน้ำฝน น้อยไม้	ตำแหน่ง ครู
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6
โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
5. นางสาวสุภาวดี จำภูเหล็ก	ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18
โรงเรียนชลกันยานุกูล

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ว 1664

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

12 กันยายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนระยองวิทยาคม
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โขติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ว 1664

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

12 กันยายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนปลวกแดงพิทยาคม
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โขติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ว 1664

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

12 กันยายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โขติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ว 1664

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

12 กันยายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โขติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ว 1664

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

12 กันยายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนชลกันยานุกูล
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โขติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณี คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ 1843

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

3 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โชติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ จึงขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตได้เข้าเก็บรวบรวม ข้อมูลด้วยตนเองเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ระหว่างวันที่ 6-10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2560 ทั้งนี้โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพา เรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218/ 2037

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

3 พฤศจิกายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบางละมุง

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวรัตนวดี สารเจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจังกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในความควบคุมดูแลของ ดร.สุทธภา โขติประดิษฐ์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ จึงขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตได้เข้าเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองเพื่อการวิจัย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2560 - 27 มกราคม พ.ศ. 2561 ทั้งนี้โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพา เรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ 0-3810-2065 โทรสาร 0-3839-1043

ผู้วิจัยโทร 09-3949-2355

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1. การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

- การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

2. การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

- การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

- การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3. การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

- การวิเคราะห์ค่าความตรงเชิงเนื้อหาแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

- การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
แบบ BQ4R

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 わたしの学校							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	1	1	4	0.8
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	0	1	1	4	0.8
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะสำคัญ	1	1	0	1	1	4	0.8
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	0	1	1	1	1	4	0.8
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	0	1	1	1	1	4	0.8
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 休みの日							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	1	1	4	0.8
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้	1	0	0	1	1	3	0.6
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะ สำคัญ	1	1	0	1	1	4	0.8
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	0	1	1	1	1	4	0.8
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 かぞく							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	0	1	1	1	4	0.8
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	0	1	1	1	1	4	0.8
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 สู้—ปัง—							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะสำคัญ	1	1	0	1	1	4	0.8
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 わたしの生活							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะ สำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 せつめいしてくださいませんか							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะ สำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 どこですか							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะ สำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 わたしの友だち							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะ สำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับ สาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ハチの話す							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ジョンさん日本へ							
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
2. สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
4. สมรรถนะสำคัญของนักเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
5. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
6. เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
7. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับสมรรถนะสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับสาระสำคัญ	1	1	1	1	1	5	1
9. แบบฝึกสอดคล้องกับผลการเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1
10. การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5	1

จากผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีค่าระหว่าง 0.80-1.00 และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96

การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียน

รายการประเมิน	บทอ่าน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
			1	2	3	4	5		
1. ความรู้ ในด้านคำศัพท์	บทอ่านที่ 1	1	1	1	1	1	1	5	1
		2	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	1	1	1	1	1	1	5	1
		2	0	1	1	1	1	4	0.8
	บทอ่านที่ 3	1	1	1	1	1	1	5	1
		2	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 4	1	1	1	1	1	1	5	1
		2	1	1	1	1	1	5	1
2. ความรู้ ด้านไวยากรณ์	บทอ่านที่ 1	3	1	1	1	1	1	5	1
		4	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	3	1	1	1	1	1	5	1
		4	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	3	0	1	1	1	1	4	0.8
		4	0	1	1	1	1	4	0.8
	บทอ่านที่ 4	3	0	1	1	1	1	4	0.8
		4	1	1	1	1	1	5	1
3. การเรียบ เรียงความ	บทอ่านที่ 1	5	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	5	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	5	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 4	5	1	1	1	1	1	5	1
4. การอ่านข้อมูล ที่เป็นรายละเอียด	บทอ่านที่ 1	6	1	1	1	1	1	5	1
		7	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รายการประเมิน	บทอ่าน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย	
			1	2	3	4	5			
4. การอ่านข้อมูล ที่เป็นรายละเอียด (ต่อ)	บทอ่านที่ 2	6	1	1	1	1	1	5	1	
		7	0	1	1	1	1	4	0.8	
	บทอ่านที่ 3	6	1	1	1	1	1	5	1	
		7	1	1	1	1	1	5	1	
	บทอ่านที่ 4	6	1	1	1	1	1	5	1	
		7	1	1	1	1	1	5	1	
	5.การตีความ	บทอ่านที่ 1	8	1	1	1	1	1	5	1
			9	0	1	1	1	1	4	0.8
บทอ่านที่ 2		8	1	0	1	1	1	5	0.8	
		9	1	1	1	1	1	5	1	
บทอ่านที่ 3		8	1	1	1	1	1	5	1	
		9	1	1	1	1	1	5	1	
บทอ่านที่ 4		8	1	1	1	1	1	5	1	
		9	1	1	1	1	1	5	1	
6. การอ่าน จับใจความสำคัญ	บทอ่านที่ 1	10	1	1	1	1	1	5	1	
	บทอ่านที่ 2	10	1	0	1	1	1	5	0.8	
	บทอ่านที่ 3	10	1	1	1	1	1	5	1	
	บทอ่านที่ 4	10	1	1	1	1	1	5	1	
รวม			34	40	40	40	40	194	0.96	

จากผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้การจัด
กิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีค่าระหว่าง 0.80-1.00 และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96

ตารางที่ 8 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบหลังเรียน

รายการประเมิน	บทอ่าน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
			1	2	3	4	5		
1. ความรู้ในด้านคำศัพท์	บทอ่านที่ 1	1	1	1	1	1	1	5	1
		2	1	0	1	1	1	4	0.8
	บทอ่านที่ 2	1	1	0	1	1	1	4	0.8
		2	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	1	1	1	1	1	1	5	1
		2	1	0	1	1	1	4	0.8
	บทอ่านที่ 4	1	1	0	1	1	1	4	0.8
		2	1	1	1	1	1	5	1
2. ความรู้ด้านไวยากรณ์	บทอ่านที่ 1	3	1	1	1	1	1	5	1
		4	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	3	1	1	1	1	1	5	1
		4	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	3	1	1	1	1	1	5	1
		4	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 4	3	1	1	1	1	1	5	1
		4	1	1	1	1	1	5	1
3. การเรียงความ	บทอ่านที่ 1	5	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	5	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	5	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 4	5	1	1	1	1	1	5	1
4. การอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด	บทอ่านที่ 1	6	1	0	1	1	1	4	0.8
		7	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	6	1	1	1	1	1	5	1
		7	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	6	1	1	1	1	1	5	1
		7	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รายการประเมิน	บทอ่าน	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
			1	2	3	4	5		
4. การอ่านข้อมูล ที่เป็นรายละเอียด	บทอ่านที่ 4	6	1	1	1	1	1	5	1
		7	1	1	1	1	1	5	1
5. การตีความ	บทอ่านที่ 1	8	1	1	1	1	1	5	1
		9	0	1	1	1	1	4	0.8
	บทอ่านที่ 2	8	1	1	1	1	1	5	1
		9	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	8	1	1	1	1	1	5	1
		9	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 4	8	1	1	1	1	1	5	1
		9	1	1	1	1	1	5	1
6. การอ่าน จับใจความสำคัญ	บทอ่านที่ 1	10	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 2	10	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 3	10	1	1	1	1	1	5	1
	บทอ่านที่ 4	10	1	1	1	1	1	5	1
รวม			39	35	40	40	40	194	0.97

จากผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R มีค่าระหว่าง 0.80-1.00 มีความเฉลี่ยเท่ากับ 0.97 การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบก่อนเรียน

ข้อที่	แบบทดสอบก่อนเรียน		แบบทดสอบก่อนเรียน	
	ค่า p	ค่า r	ค่า p	ค่า r
1	0.60	0.40	0.70	0.20
2	0.50	1.00	0.70	0.20
3	0.50	0.20	0.70	0.20
4	0.70	0.60	0.70	0.60
5	0.30	0.60	0.50	0.20
6	0.50	1.00	0.50	0.60
7	0.80	0.40	0.50	0.20
8	0.30	0.20	0.70	0.40
9	0.20	0.40	0.60	0.40
10	0.60	0.80	0.60	0.20
11	0.60	0.80	0.50	0.60
12	0.50	0.60	0.70	0.20
13	0.20	0.40	0.50	0.60
14	0.30	0.20	0.50	0.40
15	0.60	0.40	0.40	0.20
16	0.50	0.20	0.70	0.60
17	0.60	0.40	0.70	0.20
18	0.60	0.40	0.50	0.20
19	0.30	0.20	0.70	0.80
20	0.40	0.40	0.60	0.40
21	0.30	0.20	0.40	0.40
22	0.50	0.20	0.40	0.40
23	0.70	0.60	0.40	0.40
24	0.30	0.20	0.60	1.00

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อที่	แบบทดสอบก่อนเรียน		แบบทดสอบก่อนเรียน	
	ค่า p	ค่า r	ค่า p	ค่า r
25	0.50	0.60	0.50	0.40
26	0.60	0.80	0.40	0.40
27	0.70	0.60	0.40	0.80
28	0.70	0.60	0.60	0.60
29	0.80	0.40	0.70	0.80
30	0.80	0.40	0.60	0.40
31	0.40	0.40	0.60	0.40
32	0.40	0.40	0.60	0.40
33	0.70	0.20	0.40	0.20
34	0.60	0.40	0.50	0.20
35	0.40	0.40	0.50	0.80
36	0.80	0.40	0.60	0.20
37	0.40	0.80	0.70	0.20
38	0.50	0.60	0.70	0.20
39	0.60	0.40	0.70	0.20
40	0.30	0.20	0.70	0.60

จากผลการผลการวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 แบบทดสอบหลังเรียนมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.40-0.70 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-1.00 และเมื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่า KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) แบบทดสอบก่อนเรียนได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ค่าความตรงเชิงเนื้อหาแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
1	1	1	1	1	1	5	1
2	1	0	1	1	1	4	0.8
3	1	1	1	1	1	5	1
4	1	0	0	1	1	3	0.6
5	1	1	1	1	1	5	1
6	1	1	0	1	1	4	0.8
7	1	1	0	1	1	4	0.8
8	1	1	1	1	1	5	1
9	1	1	1	1	1	5	1
10	1	1	0	1	1	4	0.8
11	1	1	1	1	1	5	1
12	1	1	1	1	1	5	1
13	1	1	1	1	1	5	1
14	1	1	1	1	1	5	1
15	1	1	1	1	1	5	1
16	1	1	1	1	1	5	1
17	1	1	1	1	1	5	1
18	1	1	1	1	1	5	1
19	1	0	1	1	1	4	0.8
20	1	0	1	1	1	4	0.8
21	1	0	0	1	1	3	0.6
22	1	0	0	1	1	3	0.6
23	1	1	1	1	1	5	1

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย
	1	2	3	4	5		
24	1	1	1	1	1	5	1
25	1	0	0	1	1	3	0.6
รวม	25	18	18	25	25	111	0.88

จากการวิเคราะห์ผลความตรงเชิงเนื้อหาแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น มีค่าเท่ากับ 0.88

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

ข้อที่	ค่า r	ค่าความเชื่อมั่น
1	0.87	0.95
2	0.84	0.95
3	0.37	0.96
4	0.38	0.96
5	0.82	0.95
6	0.44	0.95
7	0.33	0.96
8	0.51	0.95
9	0.25	0.96
10	0.55	0.95
11	0.51	0.95
12	0.50	0.95
13	0.89	0.95
14	0.70	0.95
15	0.79	0.95

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ข้อที่	ค่า r	ค่าความเชื่อมั่น
16	0.84	0.95
17	0.46	0.95
18	0.83	0.95
19	0.79	0.95
20	0.57	0.95
21	0.89	0.95
22	0.86	0.95
23	0.79	0.95
24	0.86	0.95
25	0.76	0.95
ค่าความเชื่อมั่น		0.95

จากผลการผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น มีค่าอยู่ระหว่าง 0.25-0.89 และค่าความเชื่อมั่น โดยการใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) มีค่าเฉลี่ยรวม 0.95

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์ผลการวิจัย

1. วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากแบบฝึกท้ายแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
2. วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน
3. การวิเคราะห์ผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากแบบฝึกท่ายแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
แบบ BQ4R

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์คะแนนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ตามแผนการจัด
การเรียนรู้แบบ BQ4R

คนที่	แผนการจัดการเรียนรู้ที่										รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	6	6	7	7	7	8	8	8	9	10	76
2	5	6	6	6	7	7	8	8	8	9	70
3	5	6	6	7	7	8	8	9	9	10	75
4	5	5	6	7	8	8	9	8	9	10	75
5	4	5	6	7	7	7	8	8	9	9	70
6	6	6	7	7	8	8	9	9	10	10	80
7	5	6	6	7	7	8	8	9	9	10	75
8	6	6	6	7	8	8	8	8	10	10	77
9	7	7	8	8	9	9	9	8	10	10	85
10	6	7	8	8	8	9	9	9	10	9	83
11	6	6	7	7	8	8	9	9	9	10	79
12	5	5	6	6	7	7	8	9	9	10	72
13	5	6	6	7	7	8	8	8	9	10	74
14	6	6	7	7	8	8	8	8	9	10	77
15	5	6	6	6	7	7	8	8	9	9	71
16	6	7	8	7	8	8	8	9	9	10	80
รวม	88	96	106	111	121	126	133	135	147	156	1219
\bar{X}	5.50	6.00	6.63	6.94	7.56	7.88	8.31	8.44	9.19	9.75	76.19
SD	0.73	0.63	0.81	0.57	0.63	0.62	0.48	0.51	0.54	0.45	4.42
ร้อยละ	55.00	60.00	66.25	69.38	75.63	78.75	83.13	84.38	91.88	97.50	76.19

จากการวิเคราะห์พบว่าคะแนนเฉลี่ยของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
จำนวน 10 แผน คิดเป็นร้อยละ 76.19

วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของแบบทดสอบก่อนเรียน
และแบบทดสอบหลังเรียน

ผู้วิจัยนำคะแนนแต่ละด้านในแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน

มาวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีเกณฑ์ในการประเมิน 6 ด้าน ดังนี้

1. ความรู้ในด้านศัพท์
2. ความรู้ด้านไวยากรณ์
3. การเรียงเรียงความ
4. การอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด
5. การตีความ
6. การอ่านจับใจความสำคัญ

ตารางที่ 13 วิเคราะห์ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นรายด้านของแบบทดสอบ
ก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน

คนที่	เกณฑ์ที่ 1		เกณฑ์ที่ 2		เกณฑ์ที่ 3		เกณฑ์ที่ 4		เกณฑ์ที่ 5		เกณฑ์ที่ 6	
	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest
1	2	5	1	4	1	2	1	4	1	4	0	3
2	2	4	1	4	1	3	2	6	1	5	1	3
3	2	4	1	5	1	3	3	7	3	5	1	3
4	5	7	2	6	2	3	4	5	6	6	2	6
5	5	7	2	6	2	4	6	7	6	6	2	4
6	6	7	2	6	2	4	4	6	6	6	2	4
7	2	5	1	4	1	3	2	6	2	4	1	3
8	4	5	2	5	2	3	3	5	3	5	2	4
9	6	6	2	5	2	4	4	7	6	6	2	4
10	4	6	2	6	2	3	3	6	3	5	2	3
11	5	6	2	6	2	4	4	6	4	6	2	4
12	4	6	2	6	2	3	4	6	4	6	2	4
13	4	6	2	5	2	4	4	6	4	5	2	3
14	4	6	2	5	2	4	4	6	4	5	2	4
15	3	6	1	5	1	4	5	5	4	5	2	3
16	6	8	2	7	2	4	6	5	5	7	3	4

ตารางที่ 13 (ต่อ)

คนที่	เกณฑ์ที่ 1		เกณฑ์ที่ 2		เกณฑ์ที่ 3		เกณฑ์ที่ 4		เกณฑ์ที่ 5		เกณฑ์ที่ 6	
	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest	Pretest	Posttest
รวม	64	94	62	85	27	55	59	93	62	86	28	59
\bar{X}	4.00	5.87	3.87	5.31	1.68	3.43	3.68	5.81	3.87	5.37	1.75	3.68
SD	1.46	1.08	1.66	0.87	0.48	0.63	1.35	5.81	3.87	5.37	1.75	3.68
t	9.30		4.98		12.12		6.03		5.19		10.04	
p	.000		.000		.000		.000		.000		.000	

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมากที่สุดในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 2.13 ด้านการอ่านจับใจความสำคัญ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.93 ด้านความรู้ในด้านศัพท์ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.87 ด้านการตีความ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.50 ด้านการเรียบเรียงความ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.75 และด้านไวยากรณ์มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.44

การวิเคราะห์ผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	6	22
2	8	25
3	12	27
4	25	33
5	27	34
6	25	33
7	10	25
8	18	27
9	26	32
10	18	29
11	22	32
12	20	31
13	19	29
14	20	30
15	19	28
16	27	35
รวม	307	472
\bar{X}	18.88	29.50
<i>SD</i>	6.74	3.67

จากการวิเคราะห์พบว่าความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน ก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 18.88 และหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 29.50

การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R

ข้อที่	\bar{x}	<i>SD</i>	แปลผล
1	4.50	4.09	มาก
2	1.56	3.83	น้อย
3	1.63	3.63	น้อย
4	3.50	3.27	ปานกลาง
5	4.44	4.24	มาก
6	3.13	2.39	ปานกลาง
7	3.81	5.13	มาก
8	3.69	1.00	มาก
9	3.75	3.06	มาก
10	3.88	2.45	มาก
11	4.31	3.56	มาก
12	1.25	5.66	น้อยมาก
13	4.38	3.06	มาก
14	4.94	5.66	มากที่สุด
15	4.75	5.66	มากที่สุด
16	4.25	2.08	มาก
17	3.94	0.58	มาก
18	4.31	2.89	มาก
19	4.25	3.90	มาก
20	3.25	4.00	ปานกลาง
21	4.44	3.51	มาก
22	3.50	1.79	ปานกลาง

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อที่	\bar{x}	<i>SD</i>	แปลผล
23	4.31	2.89	มาก
24	4.13	2.58	มาก
25	4.63	2.83	มากที่สุด
รวม	3.78	1.32	มาก

จากการวิเคราะห์พบว่าเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ได้คะแนนเฉลี่ยรวม 3.78 อยู่ในระดับเจตคติที่มีต่อภาษาญี่ปุ่นระดับมาก

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่น

- แบบทดสอบก่อนเรียน
- แบบทดสอบหลังเรียน

แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาญี่ปุ่น)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายวิชา ภาษาญี่ปุ่นอ่าน-เขียน4 (ญ32204) เรื่อง ^{はなし}ハチの話 (เรื่องเล่าของฮาจิ) เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

เรื่องเล่าของฮาจิเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์การเดินทางไปสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ประโยคที่บอกจุดหมายปลายทางของการเดินทาง ประโยคที่บอกจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของสถานที่หรือเวลา และประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการเดินทาง การถามทางและจุดประสงค์ของการเดินทางได้
2. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่เกี่ยวกับจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเวลาและสถานที่ได้
3. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนประโยคที่บอกกิจวัตรประจำวันได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอ่านโดยการกวาดสายตาจากซ้ายไปขวาได้
2. นักเรียนบอกจุดสำคัญของเรื่อง ^{はなし}ハチの話 ได้
3. นักเรียนตั้งคำถามที่เกี่ยวกับบทอ่านได้อย่างน้อย 5 คำถาม
4. นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話 ได้
5. นักเรียนบันทึกคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือข้อมูลที่ได้จากบทอ่านได้
6. นักเรียนเขียนสรุปความสำคัญของเรื่อง ^{はなし}ハチの話 ตามรูปแบบของตนเองได้
7. นักเรียนอธิบายแนวคิดหรือข้อสรุปที่ได้จากการอ่านได้
8. นักเรียนแลกเปลี่ยนแนวคิดหรือข้อสรุปจากการอ่านให้เพื่อนและครูฟังได้

4. ตารางการเรียนรู้เรื่อง ^{はなし}ハチの話

คำศัพท์	ความหมาย
1. 夕方 <small>ゆうがた</small>	ตอนเย็น
2. 大学 <small>だいがく</small>	มหาวิทยาลัย
3. そう	รูปปั้น
4. お風呂	อ่างอาบน้ำ
5. おります	ลง (ยานพาหนะ)

คำศัพท์	ความหมาย
6. まちます	รอ
7. のります	ขึ้น (ยานพาหนะ)
8. もらいます	ได้รับ
9. 入ります <small>はい</small>	เข้า
10. たおれます	ล้ม

โครงสร้างไวยากรณ์

1. คำนาม (สถานที่) へ กริยา (กริยาเคลื่อนที่)
2. คำนาม (สิ่งของ) を คำกริยา (ในชีวิตประจำวัน)
3. จุดเริ่มต้น (สถานที่, เวลา) から จุดสิ้นสุด (สถานที่, เวลา) まで
4. จุดหมายปลายทาง (สถานที่) に คำกริยา (คำกริยาเคลื่อนที่)

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

7. กิจกรรมการเรียนรู้

1. ชั้นเริ่มอ่าน (Beginning to read) (5 นาที)

1.1 ครูแจกบทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話 ให้นักเรียนสำรวจ ความยาว ย่อหน้า คำสำคัญ และรูปภาพ(ถ้ามี) โดยกวาดสายตาจากซ้ายไปขวาอย่างรวดเร็ว

1.2 ครูให้นักเรียนช่วยกันบอกคำสำคัญของเรื่อง และยกตัวอย่างคำศัพท์ที่เห็นว่า น่าสนใจและเป็นคำสำคัญ โดยให้บอกความหมายของคำศัพท์นั้น

2. ชั้นคิดคำถาม (Question) (10 นาที)

2.1 ครูทบทวนการตั้งคำถามเป็นภาษาญี่ปุ่น โดยเริ่มจากคำแสดงคำถาม

「なに／ だれ／ どこ／ どの」 จากนั้นทบทวนรูปประโยค เช่น

あきこさんは どこへ かいものに 行きますか。

ナッターさんは どのぐらい 日本ごを べんきょうし

ますか。

2.2 หลังจากทบทวนการตั้งคำถามแล้ว ครูให้ผู้เรียนตั้งคำถามจากบทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話 เช่น ใคร ทำอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไรให้ครอบคลุมกับเนื้อหาของบทอ่านแล้วให้นักเรียนเขียนคำถามลงในแบบฝึกหัดที่ 1

2.3 จากนั้นให้นักเรียนเขียนแผนผังส่วนประกอบของเรื่องลงในแบบฝึกหัดที่ 2 ส่วนที่ 1

3. ชั้นอ่านซ้ำ (Repeat) (10 นาที)

3.1 หลังจากนักเรียนตั้งคำถามเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話 อย่างละเอียดเพื่อจับใจความ และให้นักเรียนหาคำตอบของคำถามที่ตั้งไว้ด้วยตนเอง นักเรียนสามารถอ่านซ้ำจนกว่าจะหาคำตอบได้ เมื่อได้คำตอบแล้วเขียนใส่ในแบบฝึกหัดที่ 1 หากพบคำถามใหม่ให้นักเรียนเขียนเพิ่มเติมพร้อมค้นหาคำตอบ

3.2 จากนั้นให้นักเรียนเขียนประเด็นสำคัญลงในแบบฝึกหัดที่ 2 ส่วนที่ 2

4. ชั้นบันทึกข้อมูล (Record) (15 นาที)

4.1 เมื่อนักเรียนอ่านบทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話 อย่างละเอียดแล้ว หากมีคำศัพท์หรือ ไวยากรณ์ที่ยังไม่ทราบ ให้นักเรียนค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมหรือตำราเรียนแล้วบันทึกคำศัพท์ที่น่าสนใจลงในแบบฝึกหัดที่ 2 ส่วนที่ 3 อย่างน้อย 5 คำ

4.2 จากนั้นให้นักเรียนเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่านลงในแบบฝึกหัดที่ 3 ส่วนที่ 1

5. ชั้นสรุปใจความ (Recite) (15 นาที)

5.1 ครูให้นักเรียนเลือกภาพสัตว์ที่ชอบคนละ 1 ภาพ แล้วให้ผู้ที่ได้ภาพเหมือนกัน จับคู่กัน

5.2 ครูให้นักเรียนแต่ละคู่แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากบทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話 เช่น ความหมายของคำศัพท์ ความหมายของไวยากรณ์ แล้วผลัดกันอ่านคำถาม คำตอบ และสรุปใจความสำคัญให้คู่ของตนฟัง

5.3 จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนวาดภาพหรือแผนผังที่เกี่ยวข้องกับบทอ่านได้อย่างอิสระลงในแบบฝึกหัดที่ 3 ส่วนที่ 2

6. ชั้นทบทวน (Review) (45 นาที)

6.1 ให้นักเรียนกลับที่เดิมแล้ว ให้แต่ละคนนำเสนอภาพวาดหรือแผนผังที่เกี่ยวข้องกับบทอ่านหน้าชั้นเรียนทีละคน

6.2 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็น รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน

6.3 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 4 ส่งท้ายชั่วโมง

8. สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. บทอ่านเรื่อง ^{はなし}ハチの話

9. ภาระชิ้นงานของผู้เรียน

1. แบบฝึกหัดที่ 1 ตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องด้วยตนเอง
2. แบบฝึกหัดที่ 2 แผนผังส่วนประกอบของเรื่อง
3. แบบฝึกหัดที่ 3 เขียนสรุปบทอ่านด้วยตนเอง
4. แบบฝึกหัดที่ 4 ตอบคำถามจากเรื่องที่ทำ

10. การวัดและการประเมินผล

รายการวัดและประเมินผล	วิธีการ	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนอ่านโดยการกวาดสายตาจากซ้ายไปขวาได้	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม	การกวาดสายตาจากซ้ายไปขวาตามเวลาที่กำหนด
2. นักเรียนบอกจุดสำคัญของเรื่อง ハチの話 ^{はなし} ได้	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม	การบอกเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องที่ได้
3. นักเรียนตั้งคำถามที่เกี่ยวกับบทอ่านได้อย่างน้อย 5 คำถาม	- สังเกตพฤติกรรม - ตรวจสอบผลงาน	- แบบสังเกตพฤติกรรม - แบบฝึกหัดที่ 1	การเขียนคำถามให้ครอบคลุมประเด็นสำคัญของบทอ่าน
4. นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่านเรื่อง ハチの話 ^{はなし} ได้	- สังเกตพฤติกรรม - ตรวจสอบผลงาน	- แบบสังเกตพฤติกรรม - แบบฝึกหัดที่ 1 - แบบฝึกหัดที่ 4	การเขียนตอบคำถามที่เกี่ยวกับบทอ่านได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนบันทึกคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือข้อมูลที่ได้จากบทอ่านได้	- สังเกตพฤติกรรม - ตรวจสอบผลงาน	- แบบสังเกตพฤติกรรม - แบบฝึกหัดที่ 2	การบันทึกคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือข้อมูลในบทอ่านได้อย่างถูกต้อง
6. นักเรียนเขียนสรุปความสำคัญของเรื่อง ハチの話 ^{はなし} ตามรูปแบบของตนเองได้	- สังเกตพฤติกรรม - ตรวจสอบผลงาน	- แบบสังเกตพฤติกรรม - แบบฝึกหัดที่ 3	การเขียนสรุปใจความสำคัญด้วยภาษาของตนเอง

รายการวัดและ ประเมินผล	วิธีการ	เครื่องมือวัดและ ประเมินผล	เกณฑ์การประเมิน
7. นักเรียนอธิบาย แนวคิดหรือข้อสรุปที่ได้ จากการอ่านได้	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกต พฤติกรรม	การอธิบายแนวคิด หรือข้อสรุปด้วย ภาษาของตนเอง
8. นักเรียนแลกเปลี่ยน แนวคิดหรือข้อสรุป จากการอ่านให้เพื่อน และครูฟังได้	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกต พฤติกรรม	การแสดง ความคิดเห็น จากการอ่าน

大学の先生が^{だいがく せんせい} だれに「ハチ」を もらいました。先生は ハチと
 いっしょに あそびます。先生は ハチと いっしょに ごはんを たべます。
 いっしょに おふろに^{はい} 入ります。いっしょにねます。

先生は 毎日 大学へ^い 行きます。ハチは 朝 先生と いっしょに
 えきへ 行きます。先生は しぶやえきで でんしゃに のります。

「ハチ、行ってきます。」

「ワンワン」

ハチは うちへ かえります。ハチは^{ゆうがた} 夕方 しぶやえきへ行きます。
 先生が でんしゃを おります。

「ハチ、ただいま」

「ワンワン」

ハチは うれしいです。ハチと 先生は いっしょにうちへかえります。そ
 の日も、ハチは あさ 先生と いっしょにしぶやえきへ行きました。

「ハチ 行ってきます」

「ワンワン」

先生は 大学へ 行きました。ハチは 夕方 しぶやえきへ 行きました。
 でも、先生は かえりませんでした。先生は その日 大学で たおれました。そ
 して、大学からびょういんへ 行きました。先生は もう、かえりません。先生は
 もう、いません。でも、ハチは それが わかりません。ハチは 毎日 夕方 し
 ぶやえきへ 行きました。そして、先生を^ま 待ちました。

電車が^き 来ます。先生は かえりません。また、電車が 来ます。先生は
 かえりません。なつが 来ます。あきが 来ます。ふゆが 来ます。そして、はる
 が 来ます。雨が^{あめ} ふります。ゆきが ふります。かぜが ふきます。

ハチは 毎日 夕方 しぶやえきへ 行きます。先生を 待ちます。先生は
 かえりません。ハチは^{じゅうねん} 十年 毎日 しぶやえきへ^い 行きました。今、しぶやえ
 きの前^{まえ}に ハチの ぞうが あります。

แบบฝึกหัดที่ 1

จงตั้งคำถามและตอบคำถามจากบทอ่าน

1. คำถาม: _____

คำตอบ: _____

2. คำถาม: _____

คำตอบ: _____

3. คำถาม: _____

คำตอบ: _____

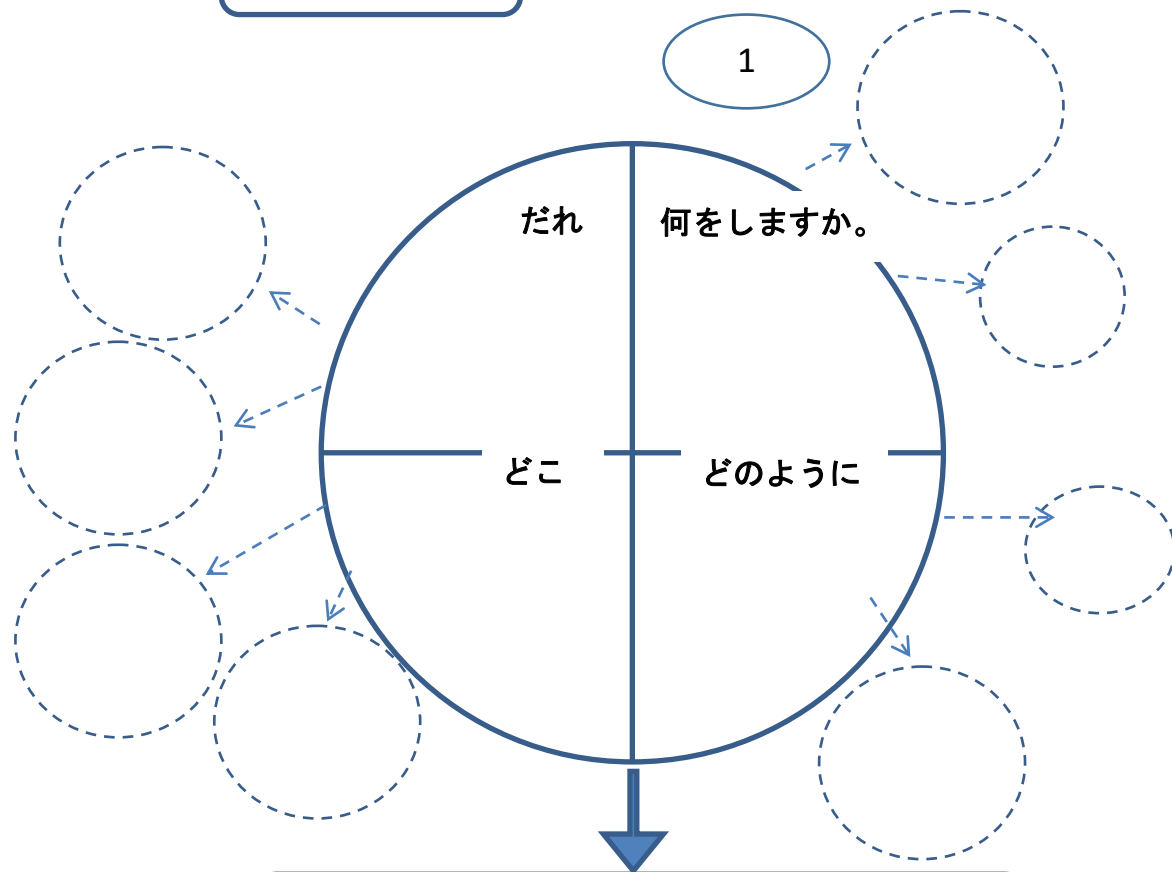
4. คำถาม: _____

คำตอบ: _____

5. คำถาม: _____

คำตอบ: _____

แบบฝึกหัดที่ 2

2

たいよう

.....
.....
.....

3 ことば

แบบฝึกหัดที่ 3

จงเขียนสรุปบทอ่าน

.....

.....

.....

.....

แบบฝึกหัดที่ 4

จงตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. 「たおれました」の いみは ^{なん}何ですか。

2. ハチと 先生は まいあさ 朝ごはんを _____、おふろに _____。
3. しぶやえき／行きます／に／まいにち／は／ハチ／へ／を／先生
／待ち
_____。
4. どうして 先生は かえりませんか。

5. ハチは だれですか。

6. テーマは 何ですか。書いてください。

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นด้วยวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยใช้การจัดกิจกรรมแบบ B4QR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 Pretest

- คำชี้แจง 1. แบบทดสอบฉบับนี้มีคำถามทั้งหมด 40 ข้อ 40 คะแนน ใช้เวลา 1 ชั่วโมง
2. ให้นักเรียนอ่านบทความที่กำหนดให้ และตอบคำถาม
3. แบบทดสอบนี้เป็นแบบการตอบแบบปรนัย

บทความที่ 1

田中さんは 毎朝 7時に おきます。あさごはんは いつも
パンを 食べます。そして、コーヒーを 飲みます。でんしゃで
かいしゃへ 行きます。かいしゃは 9時から 5時までです。7
時に うちへ かえります。7時半に ばんごはんを 食べます。
それから、テレビを 見ます。とうきょうの しんぶんを よみま
す。よる 12時に ねます。

土曜日と 日요일は やすみです。土曜日は 朝 とし
よかんへ 行きます。ごご テニスを します。日요일は どこも
行きません。うちで そうじを します。

1. 「やすみ」の いみは 何ですか。
 - A. はたかない日
 - B. りょこうに いく日
 - C. はたきます
 - D. としょかん
2. 「しんぶん」の いみは 何ですか。
 - A. えいごの本
 - B. ざっし
 - C. ニュースが ある本
 - D. 日本ごの本

3. 田中さんは かいしゃ「____」 _____にいきます。
- A. に／はたらく
 - B. で／はたらいて
 - C. へ／はたらき
 - D. に／はたらき
4. ごご 7時に うちへ _____、7時はんに ごはんを_____。
- A. 来て／食べます
 - B. 行って／作ります
 - C. かえって／食べます
 - D. かえて／作ります
5. ただしい文を えらんでください。
- A. 田中さんは かいしゃいんです。
 - B. 田中さんは びょういんで はたらきます。
 - C. 田中さんは 7時に おきて、でんしゃで 行きます。
 - D. 土よう日に デパートへ 行きます。
6. かいしゃは 何よう日から 何よう日までですか。
- A. 月よう日から 金よう日まで
 - B. 土よう日から 日よう日まで
 - C. 月よう日から 土よう日まで
 - D. 毎日
7. 田中さんは 何の しんぶんを よみます。
- A. 日本ご
 - B. えいご
 - C. タイご
 - D. ちゅうごくご
8. 田中さんは 11時に 何を しますか。
- A. ジュースを 飲みます。
 - B. しんぶんを よみます。
 - C. ごはんを 食べます。
 - D. はたらきます。
9. いつ テニスを しますか。
- A. 毎日
 - B. 休みの日
 - C. 日よう日
 - D. 土よう日

10. いちばん いいテーマを えらんでください。

- A. 田中さんの生活
- B. 田中さんの毎日
- C. 田中さんのしごと
- D. 田中さんの話

บทอ่านที่ 2

兄の あたらしいうちは にぎやかな ところに あります。

うちの みぎに きれいなこうえんが あります。こうえんの まえに としょかんが あります。そして、としょかんの 左に しずかなきっさてんが あります。兄は としょかんで 本を かります。そして、毎日こうえんで よみます。ときどき きっさてんで よみます。きっさてんの コーヒーは おいしいです。ケーキも 安くて、おいしいです。うちの みぎに ゆうびんきょくと スーパーが あります。

ゆうびんきょくの ひだりに スーパーが あります。スーパーの 中には なやや おいしいパンやが あります。スーパーのちかくに いもうとの 学校が あります。

1. 「きっさてん」の いみは 何ですか。

- A. レストラン
- B. スーパー
- C. コーヒーの店
- D. 本や

2. 「ちかく」の いみは 何ですか。

- A. しずか
- B. にぎやか
- C. とおい
- D. とおくない

3. きっさてん () ケーキが ()、コーヒーが おいしいです。
- A. の／たかくて
 - B. は／たかくなくて
 - C. で／たかくて
 - D. に／たかくなくて
4. いもうとの学校 () スーパーのちかく () あります。
- A. は／に
 - B. に／が
 - C. は／が
 - D. で／に
5. ただしい文を えらんでください。
- A. あにの きっさてんは にぎやかです。
 - B. スーパーのパンが おいしいです。
 - C. あにのうちのちかくは しずかです。
 - D. あには 本を よむのが すきではありません。
6. あには いつも どこで 本を よみますか。
- A. うち
 - B. としょかん
 - C. きっさてん
 - D. こうえん
7. あにの ちは どうなところですか。
- A. あたらしいうち
 - B. しずかなうち
 - C. にぎやかなところ
 - D. きれいなところ
8. スーパーのみぎは 何が ありますか。
- A. ゆうびんきょく
 - B. きっさてん
 - C. はなや
 - D. こうえん

9. きっさてんは どこですか。
- A. ゆうびんきょくのみぎ
 - B. スーパーのひだり
 - C. うちのまえ
 - D. こうえんのまえ
10. いちばん いいテーマを えらんでください。
- A. あにの きっさてん
 - B. わたしの あに
 - C. あにの うち
 - D. あにの こうえん

บทอ่านที่ 3

わたしたちは バンコクに すんでいます。父と 母と 弟が二人います。父は いしゃです。やすみの日では ありませんが、毎晩 バドミントンを します。母は タイごの先生です。母はタイりょうりが とくいで、日本りょうりも 上手です。まいあさ、母の朝ごはんを 食べます。いちばんおいしいです。上の弟は ちゅうがく 三年生です。まんがを よむのが 好きです。そして、しゃしんをとるのが上手です。弟のしゃしんは とてもきれいです。下の弟は しょうがく 六年生です。サッカーが 好きです。毎晩、サッカーを します。ときどき テニスを します。

1. 弟は 「_____」 スポーツを します。
- A. まいあさ
 - B. ゆうがた
 - C. ゆうべ
 - D. まいとし

2. 「いちばん」の いみは 何ですか。
- A. いちど
 - B. とても
 - C. すこし
 - D. さいしょ
3. 下の弟 () スポーツを () のが好きです。
- A. を／する
 - B. の／やる
 - C. が／します
 - D. は／する
4. 母 () おとうと () 学校 () 行きます。
- A. の／は／に
 - B. と／が／へ
 - C. と／は／へ
 - D. は／と／に
5. 正しい文を えらんでください。
- A. わたしは きょうだいの 1ばん目です。
 - B. 母は かいしゃで はたらきます。
 - C. 上の弟は スポーツが 上手です。
 - D. 下の弟は まんがが 好きです。
6. だれが びょういんで はたらきますか。
- A. 父
 - B. 母
 - C. わたし
 - D. あに
7. だれが まんがを よむのが 好きですか。
- A. 弟
 - B. あに
 - C. 父
 - D. わたし

8. かぞくは 何人ですか。
- A. 3人
 - B. 4人
 - C. 5人
 - D. 6人
9. 母は 何を するのが 好きですか。
- A. そうじ
 - B. しごと
 - C. りょうり
 - D. テニス
10. いちばん いいテーマを えらんでください。
- A. わたしのきょうだい
 - B. わたしのりょうしん
 - C. わたしのかぞく
 - D. りょうしんのしごと

บทอ่านที่ 4

やまかわ先生

おげんきですか。わたしは とてもげんきです。(^.^)
今、とうきょうで さむいです。ここの 友だちは みんなおもいしい
です。学校も楽しいです。でも、日本ごが むずかしいです。あゆみ
さんと せんしゅう ふじ山へ 行きました。らいしゅうは 日本ごの
テストが あります。わたしは 「どれ」と「どの」の使い方が
わかりません。せつめいしてくださいませんか。おねがいします。

M (_ _) M

みなさんにも よろしく。

12月20日

1. 「せんしゅう」の いみは 何ですか。
 - A. まいしゅう
 - B. らいしゅう
 - C. 日よう日のまえ
 - D. こんしゅう

2. 「むずかしい」の いみは 何ですか。
 - A. 上手ではない
 - B. たかくない
 - C. やさしくない
 - D. わるい

3. 天気「____」さむいです「____」、わたしは げんきです。
 - A. は／か
 - B. が／が
 - C. の／ね
 - D. が／よ

4. 日本ご「____」しゅくだいのこたえを_____くださいませんか。
 - A. の／話す
 - B. は／話して
 - C. で／おしえる
 - D. の／おしえて

5. ただしい文を えらんでください。
 - A. スポンサーさんは 日本のぶんかが わかりません。
 - B. らいしゅう ふじ山へ 行きます。
 - C. やまかわ先生は 今 日本に います。
 - D. スポンサーさんは 日本人の 友だちが います。

6. スポンサーさんは だれと ふじ山へ 行きましたか。
 - A. タイ人の友だち
 - B. 日本人の友だち
 - C. やまかわ先生
 - D. せんぱい

7. スポンサーさんは 何が わかりませんか。
- A. かいわ
 - B. ぶんぼう
 - C. かんじ
 - D. ぶんか
8. スポンサーさんは 何が わかりますか。
- A. かいわ
 - B. かんじ
 - C. 日本のぶんか
 - D. 日本ごのぶんぼう
9. スポンサーさんは 今 どこに いますか。
- A. タイ
 - B. 日本
 - C. かんこく
 - D. ちゅうごく
10. いちばん いいテーマを えらんでください。
- A. せつめいして
 - B. わたしの友だち
 - C. わたしのせいかつ
 - D. 使い方

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาญี่ปุ่นโดยใช้
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ BQ4R ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 Posttest

- คำชี้แจง 1. แบบทดสอบฉบับนี้มีคำถามทั้งหมด 40 ข้อ 20 คะแนน ใช้เวลา 1 ชั่วโมง
2. ให้นักเรียนอ่านบทความที่กำหนดให้ และตอบคำถาม
3. แบบทดสอบนี้เป็นแบบการตอบแบบปรนัย

บทความที่ 1

ワットさんは さくら大学で えいごを おしえています。毎日
あか 赤いくるまで 大学へ 行きますが、ときどき あさねぼうですから。じて
だいがく 大学へ 行きます。さくら大学は おおきい 大学ではありませんが、い
だいがく だいがく だいがく だいがく
い大学です。ワットさんは いつも しょくどうで 昼ごはんを 食べま
ひる ひる じ じはん する。昼ごはんは 12時から 1時半までです。しょくどうは とても に
ぎやかです。しょくどうの 食べものは おいしいです。そして、安いで
す。うちへ かえるまえ、こうえんで さんぽします。そこで大学生と ス
だいがく だいがく だいがく だいがく
ポーツを します。大学は いそがしいですが、楽しいです。

1. 「にぎやか」の いみは 何ですか。
- A. ひろいところ
B. きれいなところ
C. 人がおおいところ
D. せまいところ
2. 「いそがしい」の いみは 何ですか。
- A. することがおおい
B. ひまだ
C. することがない
D. たのしくない

3. さくら大学は_____ですが、いい大学です。
- A. ひろい
 - B. ちいさい
 - C. 大きい
 - D. にぎやか
4. しょうくどうのたべものは_____、おいしいです。
- A. 安くて
 - B. たかくて
 - C. 安くなくて
 - D. 高くなくて
5. ただしい文を えらんでください。
- A. ワットさんは しょうくどうで ごはんを 食べます。
 - B. ワットさんは さくら大学で はたらきます。
 - C. さくら大学は おおきくないですが、にぎやかです。
 - D. ワットさんは しょうくどうの りょうりが 好きではありません。
6. ワットさんは ゆうがた 何を しませんか。
- A. うちへかえります。
 - B. さんぽします。
 - C. はたらきます。
 - D. テニスをします。
7. ワットさんは 何をしていますか。
- A. かいしゃ
 - B. いしゃ
 - C. せんせい 先生
 - D. 大学生
8. ワットさんは いつも どうやって 学校へ 来ますか。
- A. じてんしゃ
 - B. でんしゃ
 - C. バイク
 - D. あるく

9. 昼ごはんは 何時間ですか。

- A. 1時
- B. 1時間半
- C. 1時間
- D. 1時30分

10. いちばんいいテーマを えらんでください。

- A. ワットさんのにつき
- B. ワットさんの生活
- C. ワットさんの大学
- D. ワットさんのしごと

บทความที่ 2

わたしのへやは りょうの 3がいに あります。へやに つくえ
 や ほんだなが あります。つくえは まどのまえに あります。ひろい
 ですが、すこしふる古いです。つくえのうえ上に しゃしんと じしょが ありま
 す。父と母 のしゃしんです。つくえのみぎ右に 小さいちいテレビが ありま
 す。つくえのちいひだりに 小さいほんだなが あります。ほんだなに
 えいごの ざつと きょうかしよと しんぶんが あります。それか
 ら、ドアのちかくに ベッドが あります。ベッドは あた新しいです。
 先週せんしゅうの日曜日 か 買いましたから。でも、エアコンが ありません。

わたしの へやに いろいろなものが あります。わたしは
 このへやが す大好きです。

1. 「すこし」の いみは 何ですか。

- A. ちいさい
- B. ちょっと
- C. たくさん
- D. あまり

2. 「いろいろな」の いみは 何ですか。
- A. ある
 - B. ものがない
 - C. たくさんある
 - D. おおきいもの
3. 本だなに えいごのざっし____日本ごの本____あります。
- A. の／が
 - B. も／も
 - C. は／が
 - D. は／も
4. わたしのへやは_____ですが、広いです。
- A. ちいさくない
 - B. ちいさい
 - C. あたらしくない
 - D. あたらしい
5. ただしい文を えらんでください。
- A. わたしは このへやが 好きではありません。
 - B. わたしは 先月に ベッドを 買いました。
 - C. わたしの へやは エアコンが あります。
 - D. わたしの へやは すこしものが あります。
6. 本だなに なにが ありませんか。
- A. ノートパソコン
 - B. ざっし
 - C. 日本ごの本
 - D. しんぶん
7. つくえの上に しゃしんが あります。何のしゃしんですか。
- A. こいびと
 - B. りょうしん
 - C. 友だち
 - D. けしき
8. つくえは どこですか。
- A. ドアのそば
 - B. テレビの右
 - C. 本だなの左
 - D. ベッドのとなり

9. 「今日は 2017年 8月 24日です。」

いつ ベッドを 買いましたか。

- A. 8月6日
- B. 8月13日
- C. 8月20日
- D. 8月27日

日	月	火	水	木	金	土
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	30		

10. いちばんいいテーマを えらんでください。

- A. わたしのりょう
- B. わたしのベッド
- C. わたしの生活
- D. わたしのへや

บทอ่านที่ 3

わたしのかぞくは ^{ちち}父と ^{はは}母と ^{いもうと}妹が います。わたしたちは
ペキンに います。

^{ちち}父は ^{ちか}うちの近くで ^{まいあさ}びょういんで ^{はたらいて}います。毎朝、^{ごぜん}5時に ^{おきます}。そして、^{ちか}近くの^{こうえん}を ^{さんぽ}します。59才です
が、^{とても}げんきです。母は ^{先生}です。日本^{りょうり}をつく ^{じょうず}るのが ^{上手}
です。母の ^{てんぷら}は ^{とても}おいしいです。わたしは ^{ときどき} ^{母と}
りょうりを ^{つくります}。妹は ^{こうこう}三年生です。わたしと ^{まいにち}毎日
バドミントンを ^{します}。休みの日は ^{やす} ^ひ ^{とも}友だちと ^{テニス}を ^{します}。

わたしのかぞくは ^{りょうり}が ^{好き}です。毎週 ^{いっしょ}に ^{いろ}
^{いろ}なところへ ^{いきます}。わたしは ^{いつも} ^{楽しい}です。

1. 「上手」の いみは 何ですか。

- A. とくくない
- B. ことがよくできます。
- C. になて
- D. とくい

2. 「げんき」の いみは 何ですか。
- A. びょうきだ
 - B. びょうきではありません。
 - C. 体とところがいい
 - D. だいじょうぶ
3. いもうとは スポーツ___するの___上手です。
- A. の／が
 - B. で／を
 - C. も／が
 - D. に／を
4. 父は まいあさ 5時に _____、こうえんを_____。
- A. あびて／あるきます
 - B. あいて／さんぽします
 - C. おきて／さんぽします
 - D. おりて／あるきます
5. ただしい文を えらんでください。
- A. わたしは ごぜん 5時に おきます。
 - B. わたしの かぞくは 4人が います。
 - C. わたしは 日本りょうりを つくるのが 上手です。
 - D. わたしは スポーツが 上手です。
6. だれが 毎日 バドミントンを しますか。
- A. いもうととわたし
 - B. わたし
 - C. いもうと
 - D. 父といもうと
7. みなさんは 何が 好きですか。
- A. スポーツを すること
 - B. りょうりを 作ること
 - C. りょこうに 行くこと
 - D. こうえんを さんぽすること

8. 母は どこで はたらきますか。
- A. 学校
 - B. びょういん
 - C. かいしゃ
 - D. デパート
9. かぞくの中に だれが びょういんで はたらきますか。
- A. 父
 - B. 母
 - C. わたし
 - D. 兄
10. いちばんいいテーマを えらんでください。
- A. しごと
 - B. わたしのりょうしん
 - C. わたしのかぞく
 - D. わたしのきょうだい

บทอ่านที่ 4

今日は 日曜日です。ナットさんの うちへ 行きます。グループのレポートを そうだんに 行きます。わたしの うちから ナットさんの うちまで じてんしゃと バスと バイクで 行きます。うちから DDデパートのちかくのえきまで でんしゃで 行きます。10分かかります。DDデパートから あさひびょういんまで 25ばんの バスで 行きます。そして、あさひびょういんから トップスーパーまで バイクで 行きます。5分かかります。 ナットさんの ちは トップスーパーの うしろに あります。ここから ナットさんの うちまで あるいて 5分ぐらいです。はちじ 8時40分ごろ つきます。40分ぐらいかかります。

1. 「そして」いみは 何ですか。
- A. それに
 - B. あとで
 - C. これから
 - D. それから

2. 「デパート」いみは 何ですか。
- A. 店が たくさんあるところ
 - B. ひろいところ
 - C. きれいなところ
 - D. 人が おおいところ
3. ここで 25 ばんのバスに _____、あさひびょういん _____ おります。
- A. のって / で
 - B. のりて / に
 - C. おりて / で
 - D. おって / に
4. あさひびょういんから トップスーパーまで バイクで _____、 _____
_____。
- A. 行きます / あるいはいます
 - B. のって / あるきます
 - C. 行って / あるきます
 - D. のって / 行きます
5. ただしい文を えらんでください。
- A. トップスーパーから ナットさんのうちまで じてんしゃにのります。
 - B. ナットさんの うちで 土よう日に レポートを します。
 - C. やすみの日に デレビゲームを します。
 - D. うちから ナットさんのうちまで バイクで 行きます。
6. トップスーパーから ナットさんのうちまで どうやって行きますか。
- A. バイク
 - B. でんしゃ
 - C. あるく
 - D. じてんしゃ
7. うちから ナットさんのうちまで どのぐらい かかりますか。
- A. 25 分
 - B. 30 分
 - C. 35 分
 - D. 40 分
8. うちから DD デパートのえきまで どうやって行きますか。
- A. バイク
 - B. でんしゃ
 - C. あるく
 - D. じてんしゃ

9. 「わたし」は うちから 何時に 出かけますか。

- A. 7時50分
- B. 8時40分
- C. 8時00分
- D. 8時10分

10. いちばんいいテーマを えらんでください。

- A. ナットさんのうちへ行き方
- B. ナットさんのうち
- C. 休みの日
- D. こうつう

แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อภาษาญี่ปุ่น

ระดับคะแนน 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับคะแนน 4 หมายถึง เห็นด้วย

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อที่	ประเด็น	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่น่าสนใจ					
2	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่อยากกว่าภาษาอื่น ๆ					
3	คำศัพท์หรือคันจิภาษาญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ยากต่อการจดจำ					
4	ภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทในชีวิตประจำวัน					
5	ภาษาญี่ปุ่นมีผลต่อการประกอบอาชีพในอนาคต					
6	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ออกเสียงยาก					
7	ภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์					
8	ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้นักเรียนมองโลกได้กว้างขึ้น					
9	ภาษาญี่ปุ่นถูกใช้อย่างแพร่หลายในประเทศและต่างประเทศ					
10	ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่จำเป็นในโลกยุคปัจจุบัน					
11	การเรียนภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความสนุกสนาน					
12	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นยากและซับซ้อน					
13	การสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเป็นเรื่องที่ฝึกฝนได้					

ข้อที่	ประเด็น	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
14	นักเรียนต้องการทำความเข้าใจภาษาญี่ปุ่น ทั้งในเรื่องการอ่านและการฟัง					
15	นักเรียนต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพื่อสื่อสาร					
16	นักเรียนต้องการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในระดับ ที่สูงขึ้นไป					
17	นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินเมื่อได้ฟังเพลง หรืออ่านภาษาญี่ปุ่น					
18	นักเรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมภาษาญี่ปุ่น					
19	นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น					
20	นักเรียนรู้สึกกังวลใจทุกครั้งเมื่อเรียน ภาษาญี่ปุ่น					
21	นักเรียนรู้สึกเสียเวลาเมื่อเรียนภาษาญี่ปุ่น					
22	นักเรียนรู้สึกขาดความเชื่อมั่นในตนเองเมื่อต้อง ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น					
23	นักเรียนสนใจเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจากสิ่งที่ อยู่ใกล้ตัว					
24	นักเรียนชอบฟังภาษาญี่ปุ่น					
25	ภาษาญี่ปุ่นไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า					

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบฝึกหัดทำขบทเรียน
2. แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน

大学の先生が だれに「ハチ」を もらいました。先生は ハチと いっしょに あそびます。先生は ハチと いっしょに ごはんを たべます。いっしょに おふろに 入ります。いっしょにねます。

先生は 毎日 大学へ 行きます。ハチは 朝 先生と いっしょに えきへ 行きます。先生は しぶやえきで でんしゃに のります。

「ハチ、行ってきます。」

「ワンワン」

ハチは うちへ かえります。ハチは 夕方 しぶやえきへ 行きます。先生が でんしゃを おります。

「ハチ、ただいま」

「ワンワン」

ハチは うれしいです。ハチと 先生は いっしょに うちへ かえります。その日も、ハチは あさ 先生と いっしょに しぶやえきへ 行きました。

「ハチ 行ってきます」

「ワンワン」

先生は 大学へ 行きました。ハチは 夕方 しぶやえきへ 行きました。でも、先生は かえりませんでした。先生は その日 大学で たおれました。そして、大学からびょういんへ 行きました。先生は もう、かえりません。先生は もう、いません。でも、ハチは それが わかりません。ハチは 毎日 夕方 しぶやえきへ 行きました。そして、先生を 待ちました。

電車が 来ます。先生は かえりません。また、電車が 来ます。先生は かえりません。なつが 来ます。あきが 来ます。ふゆが 来ます。そして、はるが 来ます。雨が ふります。ゆきが ふります。かぜが ふきます。

ハチは 毎日 夕方 しぶやえきへ 行きます。先生を 待ちます。先生は かえりません。ハチは 十年 毎日 しぶやえきへ 行きました。今、しぶやえきの前に ハチの ぞうが あります。

ピライポン プンペット

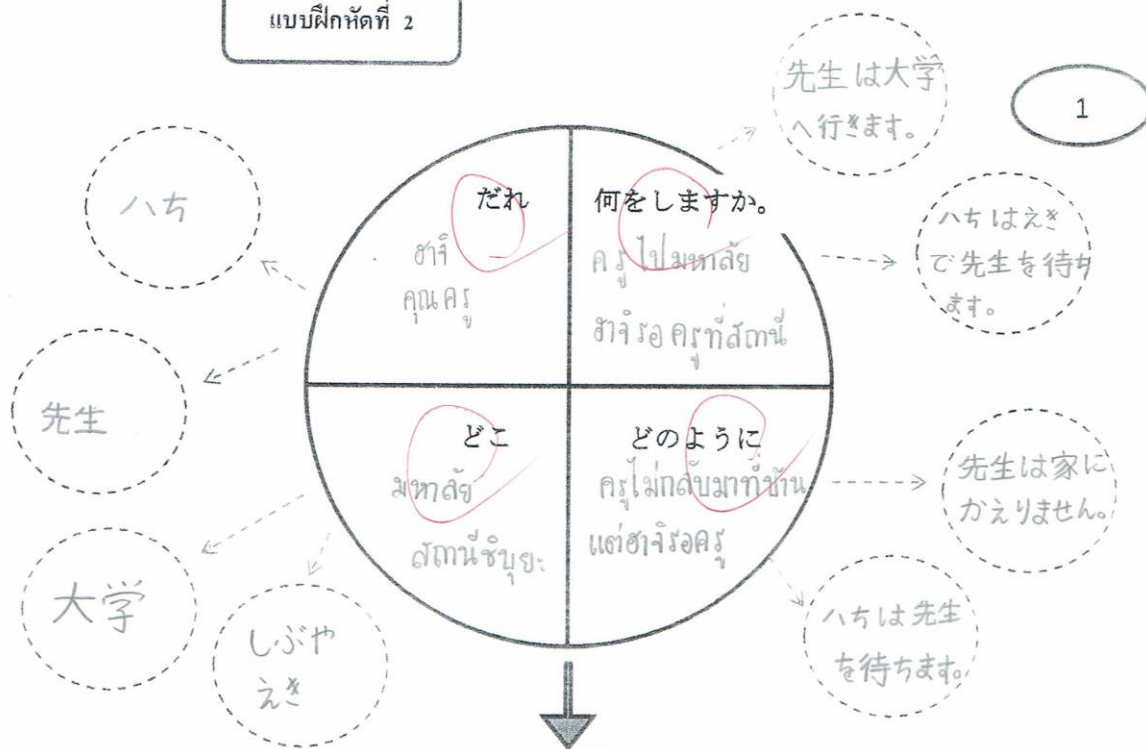
⑨

แบบฝึกหัดที่ 1

จงตั้งคำถามและตอบคำถามจากบทอ่าน ตั้งคำถามเป็นภาษาไทย

1. คำถาม: ฮัจจิ เป็น คน หรือ สัตว์ ハチは人ですか。どうですか。คำตอบ: สัตว์ [หมา] どうですか。[いぬ]2. คำถาม: ทุกวัน คุณครู จะทำอะไรกับฮัจจิ และที่ไหน 毎日先生はハチと何をしますか。คำตอบ: ครูไปมาหาส่งโดยส่งฮัจจิ เสร็จครูก็กลับบ้านทุกวัน 先生は学校へ行きます。3. คำถาม: ครูกับฮัจจิทำอะไรด้วยกันบ้าง 先生はハチと何をしますか。คำตอบ: อาบน้ำ กินข้าว เดินเล่นด้วยกัน アヒエ、ごはんを食べて、あそびます。4. คำถาม: ครูเป็นครูของระดับชั้นไหน 先生はどこで仕事をしますか。คำตอบ: ครูมหาวิทยาลัย 大学です。5. คำถาม: ฮัจจิ พูดทำอะไรในเรื่อง ハチは何と言いますか。คำตอบ: โฮ้งโฮ้ง [ワンワン]です。

แบบฝึกหัดที่ 2

2

たいよう
ハチは先生を待ちます。先生が女子きです
から。

3

ことば

大学

もらいます

ぞう

先生

待ちます

心きます

えき

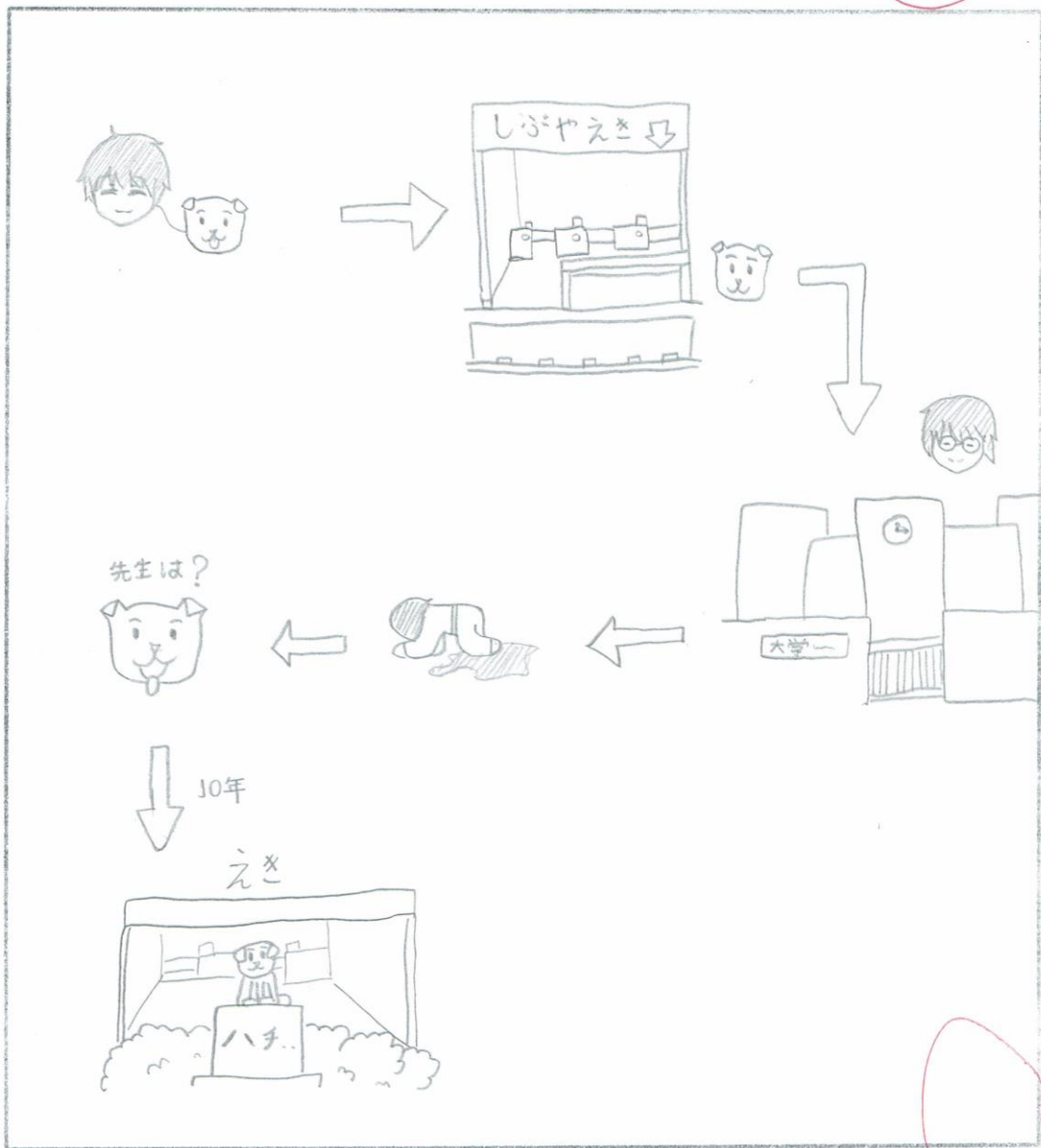
帰ります

心ります

แบบฝึกหัดที่ 3

จงเขียนสรุปย่อหน้า

..... ครูได้หัวใจมา ทักท้วงประหลาดวันกับหัวใจด้วยกัน ครูไปมหาลัยโดย ชั้น ฎไฟ
..... ที่สภานี้แหละ กับหัวใจ หอดตบเห็นหัวใจก็มาจับครูกลับตัวรกัน วันหนึ่งครูล้มป่วยที่
..... มหาลัย ไปอยู่ที่โรงพยาบาล ไม่ได้กลับมาหาหัวใจอีกแล้ว แต่หัวใจก็เฝ้าครูเสมอ
..... 10 ปีกว่าที่หัวใจรอ ในตอนนี้ มีรูปเป็นหัวใจที่หน้าสถานีเรียน.....

แบบฝึกหัดที่ 4

จงตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. 「たおれました」いみは ^{なん} 何ですか。
びょうきです。先生はびょうきです。
2. ハチと 先生は まいあさ 朝ごはんを 食べます、おふる
 ろに 入ります。
3. しぶやえき/行きます/に/まいにち/は/ハチ/へ/を/先生/待ち
ハチはしぶやえきに先生を待ちへ行きます。
4. どうして 先生は かえりませんか。
先生はびょういんにいました。
5. ハチは だれですか。
ハチはいぬです。
6. ^{หัวข้อ} テーマは 何ですか。書いてください。
ハチのきぼう ~~????~~

79-先生